

الجواهر النبوية

(٣١٩) احاديث

Ketabton.com

ليكوال

مولوي محمد غني فاروقي

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

د کتاب مؤلفین :

د کتاب نوم	::	الجواهر النبوية (۳۱۹) احادیث
لیکوال	::	مولوي محمد غني فاروقي
کمپوزر	::	عبيدالله فاروقي
ډیزاین چارې	::	محبیب الله غریب دوست
خپړندوی	::	پاور خپړندویه ټولنه
چاپ کال	::	1400 هـ ش 2022 م کال
د خپړونو لړ	::	98
چاپ شمیر	::	1100 ټوکه

د چاپ حقوق له خپړندویه ټولنې سره خوندي دي

پاور کتاب پلورنځی، لاندینی پور، اسحق زی مارکېټ، بډازی مڅلور لارې، جلال اباد

اړیکه: 079-5353610 , 078-7730005 , 077-2702004

ډالۍ

د انسانيت په کان کې، هغو دوو حسينو مرغلو ته! چې د ځمکې
تل ته رانه تللي دي.

هوکی، د مینې او مهربانۍ هغې جوړې ته چې د وحيې په روڼي
قاموس کې د (الْوَالِدَيْن) پر خواږه نوم نومول شوي دي.

په ټول ادب

فاروقي

طلايي هار

د عقيدې په قاموس کې هر لومړی مضمون قرآن کریم او دویم د محمد رسول الله صلی الله عليه وسلم احاديث دي، همدا دواړه د وحیې د چینې شات او خواړه شېده دي، همدا د رڼا نوراني خراغونه دي، د هدايت، رحمت او استقامت مضمونونه دي، ددې دواړو په علم او عمل کې رڼا ده، حکمت دی، زېری دی، هدايت دی، هر اړخیز عزت او شرافت دی، همدا دواړه د زړه د سکون، آرام او ډاډ اصل لاملونه دي په دې دواړو کې د فکر عقل زړه روح او بدن جامع شفاء او سپېڅلتيا ده، د انسان پټو او ښکاره و لپاره ښکلا ده، د قرآن او نبوي احاديثو په زده کړه او عمل کې د حوض کوثر گبیني اوبه او د ښي لاس عملنامه ده، که خبره را لنډه کړو، نو د قرآن او سنت په زده کړه عمل او مینه کې د الله عزوجل او رسول الله صلی الله عليه وسلم مینه او د جنات عدن په چاپېريال کې د ستر او اعلی جنت، جنت الفردوس مېلمستيا ده، الله عزوجل دې موږ او تاسې ټول له دې همېشني مېلمستيا نه برخمن کړي.

موږ هم ددې مېلمستيا په هیله د رسول الله صلی الله عليه وسلم د احاديثو کان ته د فقیر په بڼه ورغلو او د خپلې فقیرۍ په کچکول کې مو ترې د جواهراتو او مرغلوو څو بېلگې د الله عزوجل په توفیق او فضل را واخیستې، د رسول الله صلی الله عليه وسلم له دې مرغلوو مو د جنتي بدریانو په شمېر (۳۱۹) مرغلي د (الجواهر النبوية) په طلايي هار کې وپيېلې، څو موږ او نور مسلمانان وروڼه او خویندې مو ترې د علم او عمل رڼا او خواړه ترلاسه کړي، د الجواهر النبوية په طلايي پاڼو کې د ایمان، قرآن، اسلام، عقيدې، عبادت، عمل، ښایسته اخلاقو، قدسي احاديثو، د جنت گانه، د رزق کونجیانې، د ژغورنې سندونه، د مشکو خوشبويي، د

وخت گانه، ورېښيمن باد او طلايي دعا او داسې نور عنوانونه دي، په دې هيله چې الله عزوجل يې قبول او د امت د ښې رغېدا لپاره گټور وگرځوي. د اسلامي او نبوي خويونو پر بنسټ د حقوقو او سياسي علومو د ماسټر سید عزت الله سیدي صیب نه مننه کوم، چې تل يې راته د احاديثو د معتبرو کتابونو په ډالۍ کولو د ايماني مرستې لاس راگرې، رب عزوجل دې يې د ايمان له خوږو برخمن ولري، د ځوان عالم موسی قانت صیب د دنيا او اخرت کورونه دې ښايسته شي چې د الجواهر النبوية په بيا - بيا ايډيت او کمپوز کې ټول اخلاص کارولي، د سيمې په کچه خپلې ډېزاینر ثاقب الرحمن حسين زی دې ښاد، آباد په دنيا او اخرت کې په ښه نوم ياد شي، چې د کتاب پښتۍ يې ډېزاین او جوړه کړې، د قرآن کریم حافظ او داعي د باور گران حاجي قاري قدرت الله تائب ته دې رب عزوجل د ايمان خواږه او په اعلى جنت کې اخروي استوگنه په نصیب کړي، چې د کتاب چاپ يې په اخلاص او مينه وکړ په ژوند، مال او اولاد يې برکته؛ رب عزوجل دې عبیدالله فاروقي هم په عزت او خوشحاليو ونازوي، چې د کتاب لومړی کمپوز يې کړی، د زلمي ليکوال مجيب الله غريب دوست دې د خير کونجي وگرځي، چې د کتاب تخنيکي سټينگ يې په مينه وکړ په ټوله کې له هغوی ټولو مننه کوم، چې د کتاب په چارو کې يې را سره همکاري کړې له تاسې هم مننه کوم چې الجواهر النبوية د مينې، ثواب او عمل په نيت لولۍ.

الله عزوجل نه سوال کوم، چې دا چاره مو د خپلې رضا لپاره خالص وگرځوي.

درناوی

محمد غني فاروقي

۱۴۴۳/۵/۱۱

لیکلی

عنوانونه

۱۷.....!.....د ایمان خوند!	1.....!.....اما بعد!
۱۸.....!.....د ایمان غوره څانګه!	۲.....!.....توحید د ژغورنې سند دی!
۱۹.....!.....څوک چې ایمان لري؟!	۲.....!.....روحي تړون!
۲۰.....!.....محمدي قافلي نه مه وځی!	۳.....!.....ټولې چارې په نیت څرخېږي!
۲۰.....!.....د جوماتونو په چوپړ کې ایمان!	۴.....!.....د اسلام ودانۍ!
۲۱.....!.....نبوي منبر او جنتي باغچه!	۴.....!.....لوړه ملګرتیا!
۲۱.....!.....ګرانبیه قدمونه!	۵.....!.....دوه غوره خوښونه!
۲۲.....!.....د پولې هاخوا کفر دی!	۵.....!.....د ایمان خواږه!
۲۳.....!.....درختېدونکي لمونځ!	۶.....!.....د عقیدې ودانۍ!
۲۳.....!.....د جمعي سحر!	۷.....!.....د ایمان معیار!
۲۴.....!.....علم مه پټوی!	۷.....!.....غوره چارې!
۲۵.....!.....بې علمه فتوا!	۸.....!.....ناشکره مېرمنې به چېرې وي؟
۲۵.....!.....دعوتګر شه، چې د سرو اوبسانو!	۸.....!.....ایمان له قرآن مخکې دی!
۲۶.....!.....سهارنۍ شېبې مو پر علم!	۹.....!.....روژه د بښنې سند دی!
۲۶.....!.....طالب العلم ته ستر زېږی؟!	۹.....!.....د عبادت سند!
۲۶.....!.....د حکمت خبره!	۱۰.....!.....د مشکو خوشبويي!
۲۷.....!.....ایماني پولې او رنگین وېښتان!	۱۰.....!.....د قدر شپه!
۲۷.....!.....خوشبويي به نه مومي!	۱۱.....!.....د خرما ونه!
۲۸.....!.....سپینه ونه!	۱۲.....!.....بدلون هرو مرو راځي انتظار!
۲۸.....!.....نوراني وېښتان!	۱۲.....!.....د خرما غونډې ګټور شه!
۲۹.....!.....سپېڅلی زړه!	۱۳.....!.....خواخوږي شی، اساني وکړئ!
۲۹.....!.....۷۰ ځلې معافي؟!	۱۳.....!.....شېده، علم دی!
۳۰.....!.....خدمتګار مو په مینه او بښنه!	۱۴.....!.....علم خور کړئ!
۳۱.....!.....ګاونډی دې څه وايي؟!	۱۶.....!.....جنتي سړی!

دوه شرعي سندونه: سلام او.....! ۳۳	د جنت خوشبويي به نه مومي! ۴۵
د تسبیح او استغفار جوړه! ۳۳	علم په لیکلو وساتئ! ۴۵
د تسبیح او استغفار دویمه جوړه! ۳۴	عالمان د پېغمبرانو ځای! ۴۶
د رزق کونجیانې! ۳۵	زلمیان زده کړو ته وهڅوئ! ۴۷
د عملنامې سینګار! ۳۵	خواني د عمر ګانه ده! ۴۷
تقوا او بنایسته اخلاق! ۳۶	خبرېدل د لیدلو په څېر نه دي! ۴۸
خوشحالوونکې عملنامه! ۳۶	د وینا کولو هنر! ۵۱
توکل: له زړه نه پر الله تعالی! ۳۶	علمي سفر! ۵۲
د جنت باغ! ۳۷	د هدایت شمعې! ۵۳
علم د ژغورنې سند دی! ۳۷	د قدر وړ شخصیتونه! ۵۵
حج و عمره! ۳۸	مشر په خبرو کې مخکې کړئ! ۵۶
خپلوي پالل: ۳۹	د الله تعالی مېلمه! ۵۶
د خپلوی پاللو سترې ګټې! ۴۰	اوبو څکلو کې ښي طرف مخکې! ۵۸
د الله تعالی په لاره کې د دین! ۴۰	سپېڅلې پاڼې! ۵۹
ملائک چاته دعا او چاته ښېرا! ۴۱	پېڅې مو پورته ساتئ! ۶۱
سپینو وریځو کې یادیري! ۴۱	شیطان کوم کور ته نه ننوځي؟! ۶۲
یوه نېکي دې تر جنته رسوي؟! ۴۳	د قران سینګار! ۶۲
شین سترګی پېژنئ؟! ۴۴	شات او قران! ۶۲
نبوي احادیث ورسوئ! ۴۴	د درېیو کسانو دعا نه قبلیري! ۶۳
دوزخ کې کور! ۴۵	د وخت ګانه! ۶۴

د قدسي احاديثو غونچه

۸۴..... یوه ناسته او څلور ډالۍ؟	۶۷..... عبادت ته ځان وزگار کړه!
۸۵..... نبوي فتوی!	۶۷..... شتمن زړه او ډک لاسونه!
۸۵..... جنب لپاره اسانه چاره!	۶۸..... طلايي شېبې!
۸۶..... د رحمت بر لاسي!	۶۸..... زه دې څنگ ته راځم!
۸۷..... قلم!	۶۹..... د الله تعالی د رحمت او بښنې!
۸۷..... د فرعون خوله!	۷۰..... ولور!
۸۸..... د بنو اخلاقو لنډیز!	۷۱..... اونیز؛ طلايي چانسونه!
۹۰..... بنایسته اخلاق!	۷۲..... د الله تعالی مینه کوونکي شی!
۹۰..... طلايي دعا!	۷۲..... زمانه مه کنځی!
۹۱..... په اسم اعظم یې ترېنه وغواړئ!	۷۳..... د مینې وداني له بره جوړېږي!
۹۲..... روڼ سحر کې یې ترې وغواړئ!	۷۴..... مینه د ملاقات لېوالتیا زیاتوي!
۹۳..... لمونځ پرې پیل کړئ!	۷۵..... غوره کور!
۹۵..... مرغلینه دعا!	۷۶..... یوه خرما دوه زړونه!
۹۶..... د عرفې د ماښامي او ورځې دعا!	۷۷..... بې خرما کور!
۹۶..... فضل او رحمت ترې غواړه!	۷۸..... اووه مرغلي!
۹۷..... شراب په شاتو بدل شو!	۷۸..... مشري!
۹۷..... نبوي ښار کې شهید شو!	د (۳۶۰) بندونو دنده او د...؟! ۷۹.....
۹۸..... له څلورو تل پناه غواړه!	د خاوند له اجازې پرته نقلی روژه! ۸۰.....
۹۸..... بد مرغی!	نبوي زېږی! ۸۰.....
۹۹..... نوی مسلمان!	ورېځې خاندی! ۸۱.....
۹۹..... مه نا هیلی کېږه، میزان د ۹۹.....	د رعد دنده! ۸۱.....
۹۹..... زه بادشاه یم!	زه د خپل بنده له گومان سره یم! ۸۱.....
۱۰۰..... غوره سپی او غوره چارې!	قیلوله کوی! ۸۲.....
۱۰۰..... غوره مېرمن!	په دیدن یې الله تعالی یادېږي! ۸۲.....
۱۰۱..... غوره نکاح!	ستر زېږی! ۸۳.....

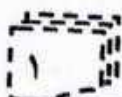
۱۱۷.....! څلوېښت ورځې يې لمونځ نه.	۱۰۱.....! لومړۍ ولوله چانس دی!
۱۱۷.....! دوزخ!	۱۰۲.....! اووه حرامې کړې شوې چارې!
۱۱۸.....! زه بادشاه يم!	۱۰۲.....! لوړه ستاينه!
۱۱۸.....! د قرآن قاري ته پنځه ستر زيري!	۱۰۲.....! د هډوکو تسبيح!
۱۱۹.....! وربښمين باد!	۱۰۳.....! ارمان!
۱۱۹.....! غوره وزير!	۱۰۳.....! دينار و درهم!
۱۲۰.....! منندوی اوسه!	۱۰۳.....! د کارگر شکایت!
۱۲۱.....! د تورې تېکې او درې جملې!	۱۰۴.....! راحت موندونکې شه!
۱۲۲.....! پياوړی هوډ له پياوړي مؤمن سره!	۱۰۵.....! خدمتگار مه وهه!
۱۲۳.....! کشمالي!	۱۰۵.....! د تسبيحاتو تاج!
۱۲۴.....! بېړنی زېری!	۱۰۶.....! سره مرغۍ څنگه پوه شوه؟!
۱۲۴.....! درې څېزونه مه رد کوه!	۱۰۷.....! جهاد!
۱۲۵.....! د بنځينو خوشبويي!	۱۰۸.....! د ژبې جهاد!
۱۲۵.....! ادب!	۱۰۸.....! الله تعالى ته محبوب صف!
۱۲۶.....! د جاهليت خويونه!	۱۰۹.....! د نجات کره سندونه!
۱۲۷.....! الله تعالى ته څلور ناخوښه.	۱۰۹.....! له شېدو نه سپين حجر اسود!
۱۲۷.....! آخرت يې په دنيا ويلوره!	۱۰۹.....! د خير کليگانې شئ!
۱۲۷.....! مړه شې، مه يې ځوروه!	۱۱۰.....! غوره خلک!
۱۲۸.....! ماشاء الله!	۱۱۱.....! خوشبويه ملگری!
۱۲۸.....! د طوبی ونه او د جنتيانو جامې!	۱۱۲.....! بنکلي هېنداره کې تور داغ؟!
۱۲۹.....! د جومات مينه وال ته څلور.	۱۱۲.....! درې ستر زيري!
۱۲۹.....! دوه چارې چې د آخرت ياد.	۱۱۳.....! د دوشنبې د ورځې ځانگړنې!
۱۳۰.....! رانجه او باڼه!	۱۱۴.....! نبوي ترافيکي اصول!
۱۳۰.....! د ځمکې گانه!	۱۱۴.....! د شهيد مرغلرين تاج!
۱۳۱.....! طلايي چانس!	۱۱۵.....! څاروي پر مخ مه وهی او مه!
۱۳۲.....! اویا زره کسيزه ډله!	۱۱۵.....! برکتی ژوي!
۱۳۳.....! فقيرانو ته زېری!	۱۱۶.....! د ايمان ذره!

۱۴۵.....وصیت لیکل!	۱۳۴.....اسم اعظم!
۱۴۶.....وارث ته وصیت کول نه شته!	۱۳۵....د بښنې لپاره درې غوره چارې!
۱۴۶.....څلور پر حقیقی مانا وپېژنئ!	۱۳۶.....ژبه!
۱۴۷.....د مؤمن زندان!	۱۳۷.....طلایي ملخان!
۱۴۸.....د شکر لاره!	۱۳۸.....سل مېرمنې!
۱۴۸.....ډالۍ!	۱۳۹.....د زبور تلاوت!
۱۴۸.....ډالۍ قبوله کړه!	۱۳۹.....هره ناروغي درمل لري!
۱۴۹.....د ډالۍ بدله!	۱۴۰.....نبوي وقایه!
۱۴۹.....اسانه نبوي ډالۍ!	۱۴۱.....تبه، بدن صفا کوي!
۱۵۰.....د قرآن درېیمه برخه!	۱۴۲.....عجوه خرما، شفاء ده!
۱۵۰.....د سترگو جنت!	۱۴۳.....توره دانه!
۱۵۰.....یهودي زلمی!	۱۴۳.....بې علمه طبیب!
۱۵۱....بښایسته خوی، لوړه شتمني ده!	۱۴۴.....الله تعالی ته گران خلک!
۱۵۲.....د ژوندیو کورونه!	۱۴۵.....گوته او سمندر؟!
۱۵۳.....د استخارې لمونځ!	۱۴۵.....د مرستې ادرس!

د ليکوال آثار:

- (۱) جنت
- (۲) سل دعاگانې
- (۳) عمره
- (۴) الشهيد
- (۵) د قبر شپه
- (۶) الشفاء (په قرآن او احاديثو د ناروغيو درملنه)
- (۷) د ايمان جوړه
- (۸) د معراج شپه
- (۹) عملنامه
- (۱۰) قرآني دعاگانې
- (۱۱) اسم اعظم
- (۱۲) د بسم الله گټې او فضائل
- (۱۳) څلور کلمې
- (۱۴) لږ عمل ډېر ثواب
- (۱۵) اسانه لمونځ
- (۱۶) اسانه ديني بنسونه
- (۱۷) اوه شپې - اته ورځې
- (۱۸) سل حديثونه (د بخاري او مسلم له جوړې څخه)
- (۱۹) د مسلمانو مېرمنو لپاره سل احاديث
- (۲۰) زاد الطالبين (پښتو ژباړه)
- (۲۱) جوامع الكلم
- (۲۲) جواهر الكلم
- (۲۳) غونچه (د ماشومانو لپاره سل احاديث)

- (۲۴) د معجزو پیغمبر
- (۲۵) جواهرات (د صحابو ویناوې)
- (۲۶) د سرو زرو خبرې
- (۲۷) د سرو زرو کرښې (د حسن بصري رحمه الله ویناوې)
- (۲۸) د سپینو زرو خبرې (عبدالله بن مبارک رحمه الله ویناوې)
- (۲۹) طلايي خبرې
- (۳۰) مرغلي
- (۳۱) زړه د چا دی؟
- (۳۲) له ژوند سره مینه وکړئ!
- (۳۳) وخت له تا مینه غواړي!
- (۳۴) المأثورات (مستند ذکرونه او دعاگانې)
- (۳۵) موسکا
- (۳۶) د لمر وړانګې (دیني پوښتنې او ځوابونه)
- (۳۷) اقرأ قاعده
- (۳۸) دغه گل دی دغه خار (د عبدالرحمن بابا څو شعرونه)
- (۳۹) شنه پاڼه
- (۴۰) الجواهر النبوية (۳۱۹) احادیث (همدا اثر)
- (۴۱) منهج المسلم (پښتو ژباړه)
- (۴۲) مختصر الفوائد (پښتو ژباړه)
- (۴۳) رڼا در سره واخله!
- (۴۴) ممتاز شخصیت
- (۴۵) حج
- (۴۶) زړه په احادیثو کې

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْحَمْدُ لِلَّهِ حَمْدًا كَثِيرًا طَيِّبًا مُبَارَكًا فِيهِ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ
عَلَى مُحَمَّدٍ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَعَلَى آلِهِ
وَأَصْحَابِهِ وَاتَّبَاعِهِ وَمَنْ تَبِعَهُمْ بِإِحْسَانٍ إِلَى يَوْمِ الدِّينِ.

اما بعد!

مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ
بَيْنَهُمْ. (سورة الفتح (٢٩))

وايضا قال تبارك وتعالى:

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ. (آل عمران، ٣١)

وفي الحديث عن النبي صلى الله عليه وسلم، قال: نَصَرَ اللَّهُ أَمْرًا سَمِعَ
مَقَالَتِي، فَوَعَاها، ثُمَّ أَدَّاهَا إِلَيَّ مَعْنَى لَمْ يَسْمَعْهَا، فَرُبَّ حَامِلٍ فِقْهٍ لَا فِقْهَ
لَهُ، وَرُبَّ حَامِلٍ فِقْهٍ إِلَى مَنْ هُوَ أَفْقَهُ مِنْهُ. (مسند أحمد مخرجا (٣٠١/٢٧))

ژباړه: رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: هغه کس دې الله تعالى تر و
تازه کړي، چې زما خبره واورې او ښه سمه یې یاده کړي، بیا یې هغه چاته
ورسوي، چې هغه نه وي اورېدلی، ډېر ځل به له یو چا سره علم وي، خو
بشپړه پوهه به پرې نلري او ډېر ځل به یو علم لرونکی د علم خبره هغه
چاته رسوي، چې هغه ترې ډېر پوه وي.

توحيد د ژغورنې سند دی!

(۱) عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: أُمِرْتُ أَنْ أَقَاتِلَ النَّاسَ حَتَّى يَقُولُوا: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، فَإِذَا قَالُوهَا، عَصَمُوا مِنِّي دِمَاءَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ، إِلَّا بِحَقِّهَا، وَحِسَابُهُمْ عَلَى اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ. (سنن ابن ماجه (٢/١٢٩٥))

ژباړه: ابو هريره رضي الله عنه د حديث راوی دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: په دې راته امر شوی چې له خلكو سره وجنگېږم، تر هغې چې (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) ووايي؛ نو كله يې چې دا كلمه وويله، وينې او مالونه يې له مانه وساتلي شو؛ مگر د دې په حق سره او پاتې حساب يې پر الله عزوجل دی.

روحي تړون!

(۲) عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «أَخَذَ اللَّهُ الْمِيثَاقَ مِنْ ظَهْرِ آدَمَ بِنِعْمَانَ - يَعْنِي عَرَفَةَ - فَأَخْرَجَ مِنْ صُلْبِهِ كُلَّ ذُرِّيَّةٍ ذَرَأَاهَا، فَنَثَرَهُمْ بَيْنَ يَدَيْهِ كَالذَّرِّ، ثُمَّ كَلَّمَهُمْ قَبْلًا» قَالَ: «أَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ قَالُوا بَلَى شَهِدْنَا أَنْ تَقُولُوا يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّا كُنَّا عَنْ هَذَا غَافِلِينَ أَوْ تَقُولُوا إِنَّمَا أَشْرَكَ آبَاؤُنَا مِنْ قَبْلُ وَكُنَّا ذُرِّيَّةً مِنْ بَعْدِهِمْ أَفَتُهْلِكُنَا بِمَا فَعَلَ الْمُبْطِلُونَ». (سورت الاعراف: ١٧٣) (مسند أحمد مخرجا (٤/٢٦٧))

ژباړه: ابن عباس رضي الله عنهما د حديث راوی دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: الله تعالى په (نعمان) يانې عرفات کې د ادم عليه السلام له اولادې نه لوظ اخيستی، د ادم عليه السلام راتلونکی ټول اولاد يې د ادم عليه السلام له شانه د سرو مېړيانو په څېر

پیدا او راوايسته، ټول يې خپلې مخې ته خواره او بيا ودرول او له ټولو سره يې مخامخ خبرې وکړې او ترې يې وپوښتل: ايا زه ستاسو رب یم؟ ټولو وويل: هو؛ زموږ رب يې.

شَهِدْنَا أَنْ تَقُولُوا يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّا كُنَّا عَنْ هَذَا غَافِلِينَ * أَوْ تَقُولُوا إِنَّمَا أَشْرَكَ آبَاؤُنَا مِنْ قَبْلُ وَكُنَّا ذُرِّيَّةً مِنْ بَعْدِهِمْ أَفَتُهْلِكُنَا بِمَا فَعَلَ الْمُبْطِلُونَ.

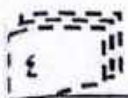
ژباړه: موږ پردې شاهدي وايو، دا موږ ددې لپاره وکړل چې تاسې د قيامت په ورځ دا ونه وايي: چې موږ له دې خبرې ناخبره وو، يا دا ونه وايي چې شرک خو زموږ پلار نيکه له موږ نه مخکې پېل کړی و او موږ وروسته د هغو له خوځات څخه پيدا شوو، نو ايا ته موږ په هغه قصور نيسي چې منحرفو خلکو کړی و.

ټولې چارې په نيت څرخېږي!

﴿٣﴾ عَنْ عُمَرَ بْنِ الْخَطَّابِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: إِنَّمَا الْأَعْمَالُ بِالنِّيَّةِ، وَإِنَّمَا لِامْرِئٍ مِمَّا نَوَى، فَمَنْ كَانَتْ هِجْرَتُهُ إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ، فَهَاجَرَتْهُ إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ، وَمَنْ كَانَتْ هِجْرَتُهُ إِلَى دُنْيَا يُصِيبُهَا أَوْ امْرَأَةٍ يَتَرَوَّجُهَا، فَهَاجَرَتْهُ إِلَى مَا هَاجَرَ إِلَيْهِ. (صحيح البخاري (۸/ ۱۴۰))

ژباړه: عمر بن الخطاب رضی الله عنه وايي:

له رسول الله صلى الله عليه وسلم نه مې اورېدلي، ويل يې: بې شکه ټولې چارې په نيتونو حسابېږي، بې شکه هر چا ته د نيت بدله ورکول کېږي، د چا هجرت چې دنيا لپاره وي، دنيا به ترلاسه کړي او يا يې له کومې ښځې سره واده کولو لپاره وي، واده به ورسره وکړي؛ نو هجرت يې هماغه څه لپاره دی، څه لپاره يې چې نيت او هجرت کړی وي.

د اسلام وداني!

﴿٣﴾ عَنِ ابْنِ عُمَرَ، رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ "بُنِيَ الْإِسْلَامُ عَلَى خَمْسٍ: شَهَادَةِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ، وَإِقَامَ الصَّلَاةِ، وَإِيتَاءِ الزَّكَاةِ، وَالْحَجِّ، وَصَوْمِ رَمَضَانَ". (صحيح البخاري (١/١١))

ژباړه: ابن عمر رضي الله عنه د حديث راوي دی:

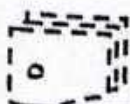
رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: د اسلام وداني پر پنځو ستونو ولاړه ده، گواهي کول، چې له الله نه پرته بل د بنده گي لايق نه شته او محمد صلى الله عليه وسلم يې استازی دی، د لمانځه پاملرنه، زکات ورکول، حج کول او د رمضان روژې نيول.

لوړه ملگرتيا!

﴿٥﴾ عَنْ عَمْرِو بْنِ مُرَّةَ الْجُهَنِيِّ، قَالَ: جَاءَ رَجُلٌ إِلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، شَهِدْتُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَنَّكَ رَسُولُ اللَّهِ، وَصَلَّيْتُ الْخُمْسَ، وَأَدَيْتُ زَكَاةَ مَالِي، وَصُمْتُ شَهْرَ رَمَضَانَ. فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: مَنْ مَاتَ عَلَى هَذَا، كَانَ مَعَ النَّبِيِّينَ وَالصَّادِقِينَ وَالشُّهَدَاءِ. (صحيح البخاري (١/١١))

ژباړه: عمرو بن مرة رضي الله عنه وايي:

يو سړی رسول الله صلى الله عليه وسلم ته راغی او ويي ويل: ای د الله استازیه! ددې خبرې اقرار کوم چې د الله نه پرته بل د بنده گي لايق نه شته او ته د الله تعالی رسول يې، پنځه وخته لمونځ کوم، دخپل مال زکات ورکوم او د رمضان روژې نيسم، رسول الله صلى الله عليه وسلم

وويل: څوک چې (په دې حال، عقيدې او عمل) مړ شي (په قيامت کې به) له پېغمبرانو، رښتینو او شهيدانو سره وي.

يادونه: حديث نه معلومېږي چې يادې اسلامي چارې سرته رسول نېکمرغي ده او د دې چارو بدل کې په اخرت کې د پېغمبرانو رښتینو او شهيدانو ملگرتيا نغښتې ده، د درجو او مرتبو په لحاظ دا ستر مقام دی.

دوه غوره خويونه!

﴿٦﴾ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، أَنَّ رَجُلًا سَأَلَ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: أَيُّ الْإِسْلَامِ خَيْرٌ؟ قَالَ: تُطْعِمُ الطَّعَامَ، وَتَقْرَأُ السَّلَامَ عَلَى مَنْ عَرَفْتَ وَمَنْ لَمْ تَعْرِفْ. (صحيح البخاري (١٢/١))

ژباړه: عبدالله بن عمرو رضي الله عنهما وايي:

يو سړي له رسول الله صلى الله عليه وسلم نه پوښتنه وکړه، چې کوم اسلام غوره دی؟

يانې اسلامي خويونو او چارو کې کوم خوی ډېر غوره دی؟

رسول الله صلى الله عليه وسلم ورته وويل: خلکو ته خواړه ورکوه او سلام پر هر چا کوه، که يې پېژنې او که يې نه پېژنې.

د ايمان خواړه!

﴿٧﴾ عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: ثَلَاثٌ مَنْ كُنَّ فِيهِ وَجَدَ حَلَاوَةَ الْإِيمَانِ: أَنْ يَكُونَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَحَبَّ إِلَيْهِ مِمَّا سِوَاهُمَا، وَأَنْ يُحِبَّ الْمَرْءَ لَا يُحِبُّهُ إِلَّا لِلَّهِ، وَأَنْ يَكْرَهُ أَنْ يَعُودَ فِي الْكُفْرِ كَمَا يَكْرَهُ أَنْ يُقَذَّفَ فِي النَّارِ. (صحيح البخاري (١٢/١))

ژباړه: انس رضی الله عنه د حديث راوي دی:
رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: درې خويونه چې په چا کې وي،
هغه د ايمان خوږوالی موندلی دی.
لومړی، چې الله او د هغه استازی محمد صلى الله عليه وسلم ورته له هر
څه نه ډېر گران وي.

دویم، له نورو سره مينه يې يوازې د الله د رضا لپاره وي.
درېم، کفر ته ورگرځېدل داسې بد گڼي لکه څنگه چې اور ته غورزېدل
بد گڼي.

دا حديث په دې دليل دی:

چې له الله تعالى او محمد مصطفى صلى الله عليه وسلم سره مينه د
ټولو نېکمرغيو بنسټ دی او د ايمان خواږه همدا دي، چې الله او
محمد صلى الله عليه وسلم ورته له هر څه او هر چا نه ډېر گران وي.
دا ستر خوی د دې لامل کېږي چې مؤمن له هر چا سره د الله د رضا لپاره
مينه کوي او پر خپل دين تل ثابت قدم وي.

د عقيدې ودانې!

﴿٨﴾ عَنْ أَبِي مُوسَى، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «إِنَّ الْمُؤْمِنَ
لِلْمُؤْمِنِ كَالْبُنْيَانِ يَشُدُّ بَعْضُهُ بَعْضًا» وَشَبَّكَ أَصَابِعَهُ. (صحيح البخاري (١٠٣/١))

ژباړه: ابو موسی رضی الله عنه د حديث راوي دی:
رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: يو مؤمن د بل مؤمن لپاره د ودانۍ
په څېر دی، ځينې برخه يې په ځينو نورو برخو کلکېږي او
رسول الله صلى الله عليه وسلم د لاسونو گوتې يو په بل کې ورکېږي.

د ايمان معيار

﴿٩﴾ عَنْ أَبِي أُمَامَةَ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ: يَا رَسُولَ اللَّهِ مَا الْإِيمَانُ؟ قَالَ: إِذَا

سَرَّتْكَ حَسَنَتُكَ وَسَاءَتُكَ سَيِّئَتُكَ فَأَنْتَ مُؤْمِنٌ. (مسند أحمد ط الرسالة (٥٣٧/٣٦))

ژباړه: ابو امامه رضي الله عنه وايي:

يو سړي له رسول الله صلى الله عليه وسلم نه وپوښتل: ايمان څه شی دی؟
رسول الله صلى الله عليه وسلم وويل: کله چې خپلې نېکۍ خوشحاله
کړې او خپلې گناه خفه کړې، نو ته مؤمن يې.

يادونه: دا حديث د خپل ايمان د ازموينې لپاره ښايسته معيار دی، که
غواړې د خپل ايمان کچه معلومه کړې، د دې حديث په مانيزه تله ځان
وتله، دغه حديث دليل دی چې په نېکۍ خوښي او په گناه خفگان د
ايمان نښه ده.

غوره چارې!

﴿١٠﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ سُئِلَ: أَيُّ

الْعَمَلِ أَفْضَلُ؟ فَقَالَ: إِيْمَانٌ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ، قِيلَ: ثُمَّ مَاذَا؟ قَالَ: الْجِهَادُ

فِي سَبِيلِ اللَّهِ، قِيلَ: ثُمَّ مَاذَا؟ قَالَ: حَجٌّ مَبْرُورٌ. (صحيح البخاري (١٤/١))

ژباړه: ابو هريره رضي الله عنه د حديث راوي دی، وايي:

له رسول الله صلى الله عليه وسلم نه وپوښتل شو، کومه چاره ډېره غوره
ده؟

رسول الله صلى الله عليه وسلم وويل: پر الله او استازي يې ايمان لرل.

ترې وپوښتل شو، له دې وروسته بيا کومه چاره غوره ده؟

رسول الله صلى الله عليه وسلم وويل: د الله تعالى په لاره کې جهاد کول،

بيا ترې وپوښتل شو، له جهاد نه وروسته څه غوره دي؟

رسول الله صلى الله عليه وسلم وويل: هغه حج چې گناه پکې نه وي.

ناشکړه مېرمنې به چېرې وي؟

﴿١١﴾ عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ، قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: أُرِيتُ النَّارَ فَإِذَا أَكْثَرُ أَهْلِهَا النِّسَاءُ، يَكْفُرْنَ، قِيلَ: أَيْكُفِّرْنَ بِاللَّهِ؟ قَالَ: يَكْفُرْنَ الْعَشِيرَ، وَيَكْفُرْنَ الْإِحْسَانَ، لَوْ أَحْسَنْتَ إِلَى إِحْدَاهُنَّ الدَّهْرَ، ثُمَّ رَأَتْ مِنْكَ شَيْئًا، قَالَتْ: مَا رَأَيْتُ مِنْكَ خَيْرًا قَطُّ. (صحيح البخاري (١/١٥))

ژباړه: ابن عباس رضی الله عنهما د حدیث راوي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: خوب کې راته دوزخ وښودلی شو، د اوسېدونکو ډېره برخه يې هغه ښځمنې وې، چې ناشکري يې کوله، ترې وپوښتل شو، ايا د الله ناشکري کوي؟

رسول الله صلى الله عليه وسلم وويل: د خاوندانو ناشکري کوي او هم د هغوی د احسان ناشکري کوي، که ته ټوله زمانه له یوې ښځې سره ښه چال چلن وکړې او بيا در څخه لږ څه وگوري، نو وايي: ما ستا هيڅ ښېگڼه ليدلې نه ده.

ايمان له قرآن مخکې دی!

﴿١٢﴾ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو، قَالَ: جَاءَ رَجُلٌ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، إِنِّي أَقْرَأُ الْقُرْآنَ، فَلَا أَجِدُ قَلْبِي يَعْقِلُ عَلَيْهِ؟ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِنَّ قَلْبَكَ حُشِيَ الْإِيمَانَ، وَإِنَّ الْإِيمَانَ يُعْطَى الْعَبْدَ قَبْلَ الْقُرْآنِ». (مسند أحمد مخرجا (١١/١٧٧))

ژباړه: عبدالله بن عمرو بن العاص رضی الله عنه د حدیث راوي دی، دا وايي: يو سړی رسول الله صلى الله عليه وسلم ته راغی او وېي ويل: ای د الله استازیه! قرآن لولم مگر د زړه غفلت مې ترېنه احساسوم، يانې نه پوهېږم پرې؛ رسول الله صلى الله عليه وسلم ورته وويل: ستا زړه له

ایمان څخه ډک شوی او بېشکه ایمان بنده ته له قرآن نه مخکې ورکول کېږي.

روژه د بښنې سند دی!

﴿١٣﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: مَنْ صَامَ رَمَضَانَ إِيمَانًا وَاحْتِسَابًا، غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ. (مسند أحمد ط الرسالة (١٢ / ٩١))

ژباړه: ابو هريره رضي الله عنه د حديث راوي دی: رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: څوک چې له ایمان سره د ثواب په نیت د رمضان روژې ونيسي، مخکيني (کوچني) گناهونه به یې وېښلی شي.

د عبادت سند!

﴿١٣﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: مَنْ قَامَ رَمَضَانَ إِيمَانًا وَاحْتِسَابًا، غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ. (مسند أحمد ط الرسالة (١٣ / ١٩٨))

ژباړه: ابو هريره رضي الله عنه د حديث راوي دی: رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: څوک چې له ایمان سره د ثواب په نیت، رمضان کې ولاړه (عبادت) وکړي، مخکيني (کوچني) گناهونه به یې وېښلی شي.

يادونه: ١٣ او ١٤ حديثونو کې له ایمان سره د احتساب کلمه راغلي دا خبره ترې څرگنده ده، چې ایمانياتو کې له هرې نېکې چارې او عبادت سره د ثواب نیت کول اړین او لازم دي. (فاروقي)

د مشکو خوشبویی!

﴿۱۵﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: " وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ، لَخُلُوفُ فَمِ الصَّائِمِ أَطْيَبُ عِنْدَ اللَّهِ مِنْ رِيحِ الْمِسْكِ، يَقُولُ: عَزَّ وَجَلَّ إِنَّمَا يَذَرُ شَهْوَتَهُ وَطَعَامَهُ وَشَرَابَهُ مِنْ أَجْلِي، قَالَصَّوْمُ لِي، وَأَنَا أَجْزِي بِهِ، كُلُّ حَسَنَةٍ بِعَشْرِ أَمْثَالِهَا إِلَى سَبْعِ مِائَةٍ ضِعْفٍ، إِلَّا الصَّيَّامَ فَهُوَ لِي، وَأَنَا أَجْزِي بِهِ. (مسند أحمد ط الرسالة (۵۹ / ۱۶))

ژباړه: ابو هريره رضی الله عنه د حديث راوي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: زما دې پر هغه ذات سوگند وي چې مې روح د هغه په لاس کې دی، د روژه تي د خولې بدل شوی بوی د الله تعالی په نزد د مشکو له خوشبویی نه غوره او ښایسته دی، بېشکه روژه تي زما له خاطرې نفسي خوندونه او غوښتنې، خوراک او خکاګ پرېږدي، دا زما لپاره روژه نیسي او زه به یې بدله ورکوم، د هرې ښکې بدله به یې یو پر لسو آن یو پر اووه سوه چنډونو ورکوم، مګر یوازې روژه، چې زما لپاره ده، د دې بدله به زه پخپله ورکوم.

یادونه: دې حديث کې روژه تي لپاره درې زېري دي، لومړی د خولې بوی یې د مشکو له خوشبویی څخه غوره دی، دویم، ښکې یې یو پر لسو او یو پر اووه سوه بدلېږي او تر ټولو ستر زېری دا دی چې الله تعالی روژه تي ته د روژې بدله پخپله ورکوي.

د قدر شپه!

﴿۱۶﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ يَقُمْ لَيْلَةَ الْقَدْرِ، إِيْمَانًا وَاحْتِسَابًا، غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ». (صحيح البخاري (۱۶ / ۱))

ژباړه: ابو هريره رضی الله عنه د حديث راوي دی:
رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: څوک چې د قدر په شپه له ايمان سره د ثواب په نيت د الله تعالى بنده گي ته ودرېږي، مخکيني گناهونه به يې وېشلي شي.

د خرما ونه!

﴿١٤﴾ عَنِ ابْنِ عُمَرَ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: إِنَّ مِنْ الشَّجَرِ شَجَرَةً لَا يَسْقُطُ وَرْقُهَا، وَإِنَّهَا مِثْلُ الْمُسْلِمِ، فَحَدَّثُونِي مَا هِيَ فَوَقَعَ النَّاسُ فِي شَجَرِ الْبَوَادِي قَالَ عَبْدُ اللَّهِ: وَوَقَعَ فِي نَفْسِي أَنَّهَا التَّخْلَةُ، فَاسْتَحْيَيْتُ، ثُمَّ قَالُوا: حَدَّثْنَا مَا هِيَ يَا رَسُولَ اللَّهِ قَالَ: هِيَ التَّخْلَةُ. (صحيح البخاري (۲۲/۱))

ژباړه: ابن عمر رضی الله عنه د حديث راوي دی:
رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: بېشکه په ونو کې يوه ونه داسې ده چې پانې يې نه غورزېږي او بېشکه دا ونه د مسلمان په څېر ده، تاسې راته ووايئ: دا کومه ونه ده؟
عبدالله بن عمر رضی الله عنه وايي: ماته په زړه کې واچول شو، چې دا د خرما ونه ده، مگر حيا مې وکړه او څه مې ونه ويل.
ناستو صحابه و وويل: اې د الله رسوله! تاسې يې راته ووايئ، دا کومه ونه ده؟

رسول الله صلى الله عليه وسلم وويل: دا د خرما ونه ده.
دې حديث کې د مسلمان تشبيې د خرما له ونې سره ورکړل شوې، چې غور سره د دواړو پرتله وشي ځانگړنې يې څرگندېږي.

بدلون هرو مرو راخي انتظار كوه!

﴿۱۸﴾ عَنْ جَابِرٍ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: مَثَلُ الْمُؤْمِنِ مَثَلُ السُّنْبُلَةِ، تَسْتَقِيمُ مَرَّةً، وَتَخِرُّ مَرَّةً، وَمَثَلُ الْكَافِرِ مَثَلُ الْأَرْزَةِ، لَا تَزَالُ مُسْتَقِيمَةً حَتَّى تَخِرَّ، وَلَا تَشْعُرُ.^(۱)

ژباړه: جابر رضي الله عنه د حديث راوي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: د مؤمن مثال د غنمو د وږي په څېر دی، کله سم، سیده درېږي او کله غورزېږي، چپه کېږي او د کافر مثال د شولو، (وريجو) د وږي په څېر دی، پر خپل ځای سم ولاړ وي (هواگانې) يې داسې وغورزوي، چې بيا يې هېڅ معلومات نه کېږي.

يادونه: حديث دليل دی، چې پر مؤمن ډول - ډول حالتونه راځي، ازمويل کېږي، کله پرې خوشحالي او کله پرې غم وي؛ مگر مؤمن به ثابت قدم اوسېږي بريمن بدلون د ده په برخه دی، ان شاء الله!

د خرما غوندي گټور شه!

﴿۱۹﴾ عَنِ ابْنِ عُمَرَ، قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: مَثَلُ الْمُؤْمِنِ مَثَلُ التَّخْلَةِ، مَا أَخَذَتْ مِنْهَا مِنْ شَيْءٍ نَفَعَكَ. (المعجم الكبير للطبراني (۴۱۱/۱۲))

ژباړه: د مؤمن مثال د خرما په څېر دی، څه چې ترې ترلاسه کړې، گټه درته رسوي.

خواخوږي شی، اساني وکړئ او زېري خواره کړئ!

﴿۲۰﴾ عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، قَالَ: يَسِّرُوا

وَلَا تُعَسِّرُوا، وَبَشِّرُوا، وَلَا تُنْفِرُوا. (صحيح البخاري (۲۵/۱))

ژباړه: انس بن مالک رضي الله عنه د حديث راوي دی:

چې رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: اساني کوئ او سختي مه کوئ، زېري ورکړئ او کرکه مه خورئ.

اسلام د اساني دين دی، الله تعالى خپلو بنده گانو ته هره چاره کې

اساني ايښې، قران کریم يې داسې رايادوي: (يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمُ الْيُسْرَ وَلَا

يُرِيدُ بِكُمُ الْعُسْرَ) [البقرة: ۱۸۵]، الله تعالى پر تاسې اسانتيا راوستل

غواړي او سختي راوستل نه غواړي.

محمد مصطفیٰ صلى الله عليه وسلم په هره چاره کې د اساني، مينې

او زېري خورولو او کولو سپارښتنه کړې.

د رحمت نبي و، د رحيم څښتن له لورې پرې د رحمت کتاب نازل شوی

و، د دې ټولو موخه د مؤمنانو په ژوند کې د اساني فرهنگ دودول،

خپلمنځي مينه، خواخوږي او د کافرانو په وړاندې سختي کول دي.

شېده، علم دی!

﴿۲۱﴾ عَنْ حَمْزَةَ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ، أَنَّ ابْنَ عُمَرَ، قَالَ:

سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: بَيْنَا أَنَا نَائِمٌ، أُتِيتُ

بِقَدَحٍ لَبَنٍ، فَشَرِبْتُ حَتَّى إِنِّي لَأَرَى الرَّيَّ يَخْرُجُ فِي أَظْفَارِي، ثُمَّ

أَعْطَيْتُ فَضْلِي عُمَرُ بْنُ الْخَطَّابِ، قَالُوا: فَمَا أَوْلَتْهُ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ:

الْعِلْمُ. (صحيح البخاري (۲۸/۱))

ژباړه: حمزة د عبدالله بن عمر رضی الله عنه خوی د ابن عمر رضی الله عنه نه روایت کوي، ابن عمر رضی الله عنه وايي: له رسول الله صلى الله عليه وسلم څخه مې واوړېدل، ويل يې، زه ویده وم، په خوب کې راته د شېدو ډک لوبښی راوړل شو، ما شېدې وځکلې، تردې چې ښه پرې موږ شوم، بیا مې پا تي شېدې عمر بن الخطاب رضی الله عنه ته ورکړې، صحابه و ترې وپوښتل: د الله تعالى رسوله! شېده مو څنگه تعبیر کړل؟ رسول الله صلى الله عليه وسلم وويل: په علم مې تعبیر کړل.

﴿۲۲﴾ إِنَّ اللَّهَ رَضِيَ لِهَذِهِ الْأُمَّةِ الْيُسْرَ وَ كَرِهَ لَهُمُ الْعُسْرَ، (قَالَهَا ثَلَاثَ

مَرَّاتٍ) وَإِنَّ هَذَا أَخَذَ بِالْعُسْرِ وَتَرَكَ الْيُسْرَ. (سلسلة الأحاديث الصحيحة (۴/ ۱۶۳۵)

ژباړه: بې شکه الله تعالى دې امت لپاره اساني خوښه کړې او سختي يې ورته بده گڼلې، (دا يې درې ځلې وويل) او ده سختي نيولې او اساني يې پرېښې ده.

علم خور کړئ!

﴿۲۳﴾ عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَّهُ قَالَ: عَلِّمُوا، وَتَسَرُّوا، وَلَا تُعَسِّرُوا، وَإِذَا غَضِبَ أَحَدُكُمْ فَلْيَسْكُتْ.

(مسند أحمد ط الرسالة (۴/ ۳۹))

ژباړه: ابن عباس رضی الله عنه د حديث راوي دی: رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: خلکو ته د علم ښودنه وکړئ، اساني کوئ او سختي مه کوئ، کله چې ستاسې يو کس غوسه شي؛ نو چوپ دې شي.

﴿۲۴﴾ عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، قَالَ: بِتُّ فِي بَيْتِ خَالَتِي مَيْمُونَةَ، فَصَلَّى رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ الْعِشَاءَ، ثُمَّ جَاءَ،

فَصَلَّى أَرْبَعَ رَكَعَاتٍ، ثُمَّ نَامَ، ثُمَّ قَامَ، فَجِثْتُ، فَقُمْتُ عَنْ يَسَارِهِ فَجَعَلَنِي عَنْ يَمِينِهِ، فَصَلَّى خَمْسَ رَكَعَاتٍ، ثُمَّ صَلَّى رَكَعَتَيْنِ، ثُمَّ نَامَ حَتَّى سَمِعْتُ غَطِيطَهُ - أَوْ قَالَ: خَطِيطَهُ - ثُمَّ خَرَجَ إِلَى الصَّلَاةِ. (صحيح البخاري (۱/۱۴۱))

ژباړه: ابن عباس رضي الله عنهما وايي: د خپلې حاله (تورې) ميمونه رضي الله عنها يه کور کې مې شپه وه، رسول الله صلى الله عليه وسلم د ماسخوتن لمونځ وکړ، بيا کور ته راغی او په کور کې يې څلور رکعاته لمونځ وکړ، بيا ويده شو، بيا پاڅېده، زه هم ورغلم او چپ اړخ ته يې ودرېدم، رسول الله صلى الله عليه وسلم زه خپل ښي اړخ ته راوگرځولم، پنځه رکعاته لمونځ يې وکړ، بيا يې دوه - دوه رکعاته نور هم وکړل، بيا ويده شو، تر دې چې د هغه د خوب ځگېروي مې واورېده، بيا د (سبا) لمانځه ته ووت.

﴿٢٥﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: مَنْ آتَاهُ اللَّهُ مَالًا، فَلَمْ يُؤَدِّ زَكَاتَهُ، مَثَلُ لَهُ مَالُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ شُجَاعًا أَقْرَعَ، لَهُ زَبِيبَتَانِ، يَأْخُذُ بِلَهْزِمَتِهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، ثُمَّ يَقُولُ: أَنَا مَالُكَ، أَنَا كَنْزُكَ، ثُمَّ تَلَا هَذِهِ الْآيَةَ: (وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِينَ يَبْخُلُونَ بِمَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ) [آل عمران: ١٨٠] إِلَى آخِرِ الْآيَةِ. (مسند أحمد مخرجا (۱۴/۲۹۸))

ژباړه: ابو هريره رضي الله عنه د حديث راوي دی: رسول الله عليه وسلم ويلي: چا ته چې الله تعالى مال ورکړی وي او دا يې زکات ورنه کړي، د قيامت په ورځ به يې له مال نه گنجی مار جوړ کړی شي، چې پر تندي به يې دوه تور داغونه وي د (بخيل) پر وڅکيو به خوله لگوي او ورته به وايي: زه دې مال او زه دې خزانه يم! بيا رسول صلى الله عليه وسلم دا ايت ولوست:

ژباړه: کومو خلکو ته چې الله تعالى له خپل فضل نه ورکړه کړېده او بيا هغوی له بخیلي نه کار واخلي هغوی دې دا نه گڼي، چې دا بخیلي د هغو لپاره گټوره ده، نه، دا د هغو لپاره ډېره بده ده، څه شی چې هغوی په خپله شومتیا راغونډوي هماغه به د قیامت په ورځ د هغو د غاړې طوق شي د اسمانونو او ځمکې میراث یوازې د الله دی او تاسې چې څه کوئ الله پرې خبر دی.

جنتي سړی!

﴿٢٦﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، أَنَّ أَعْرَابِيًّا جَاءَ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، دُلَّنِي عَلَى عَمَلٍ إِذَا عَمِلْتُهُ دَخَلْتُ الْجَنَّةَ، قَالَ: تَعْبُدُ اللَّهَ لَا تُشْرِكُ بِهِ شَيْئًا، وَتُقِيمُ الصَّلَاةَ الْمَكْتُوبَةَ، وَتُؤَدِّي الزَّكَاةَ الْمَفْرُوضَةَ، وَتَصُومُ رَمَضَانَ، قَالَ: وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ، لَا أَزِيدُ عَلَى هَذَا شَيْئًا أَبَدًا، وَلَا أَنْقُصُ مِنْهُ، فَلَمَّا وَلَّى قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: مَنْ سَرَّهُ أَنْ يَنْظُرَ إِلَى رَجُلٍ مِنْ أَهْلِ الْجَنَّةِ، فَلْيَنْظُرْ إِلَى هَذَا. (صحيح مسلم (١/٤٤))

ژباړه: ابو هريره رضی الله عنه وايي: يو باندېڅي سړی، رسول الله صلى الله عليه وسلم ته راغی، ورته یې وویل: ای د الله استازیه! داسې یوه چاره راته وښایه چې پرکولو یې جنتي شم؟! رسول الله صلى الله عليه وسلم ورته وویل: د الله تعالى بنده گي کوه او هېڅ بل شی ورسره مه شریکوه، د فرض لمانځه پاملرنه کوه، فرضي زکات ورکوه او د رمضان روژې نیسه، هغه باندېڅي وویل: پر هغه ذات سوگند کوم چې روح مې د هغه په لاس کې دی، په دې به تل لپاره بل کوم څیز نه زیاتوم او نه به پکې کمی کوم، کله چې سړی روان شو،

رسول الله صلى الله عليه وسلم وويل: که د چا زړه غواړي چې جنتي سړی وگوري نو دې سړي ته دې وگوري.

﴿۲۷﴾ عَنِ ابْنِ عُمَرَ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: أُمِرْتُ أَنْ أَقَاتِلَ النَّاسَ حَتَّى يَشْهَدُوا أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ، وَيُقِيمُوا الصَّلَاةَ، وَيُؤْتُوا الزَّكَاةَ، فَإِذَا فَعَلُوا ذَلِكَ عَصَمُوا مِنِّي دِمَاءَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ إِلَّا بِحَقِّ الْإِسْلَامِ، وَحِسَابُهُمْ عَلَى اللَّهِ. (صحيح البخاري (۱/ ۱۴))

ژباړه: عبدالله بن عمر رضی الله عنهما د حدیث راوي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: ماته له خلكو سره د جنگېدلو حكم شوى، تر هغې چې د (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ) گواهي ورکړي، د لمانځه پاملرنه وکړي او زکات ورکړي، کله چې دوى دا چارې ترسره کړي، وينې او مالونه يې له ما وساتل، مگر د دې کلمې په حق سره او حساب يې پر الله تعالى دی.

د ايمان خوند!

﴿۲۸﴾ عَنْ عَامِرِ بْنِ سَعْدٍ، عَنْ عَبَّاسِ بْنِ عَبْدِ الْمُطَّلِبِ، أَنَّهُ سَمِعَ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: ذَاقَ طَعْمَ الْإِيمَانِ مَنْ رَضِيَ بِاللَّهِ رَبًّا، وَبِالْإِسْلَامِ دِينًا، وَبِمُحَمَّدٍ رَسُولًا. (مسند أحمد مخرجا (۳/ ۲۹۹))

ژباړه: هغه چا د ايمان خوند خکلی دی چې د الله په ربوبيت، د اسلام په دين او د محمد صلى الله عليه وسلم په پيغمبرۍ راضي شوى دی.

دې حدیث کې توحید د ربوبیت، د اسلام دین او محمدی رسالت درې هغه ستر ارزښتونه دي چې د ايمان خوند پرې معلومېدلی شي، هغوی ته دې مبارک وي چې دې درې واړو ته ژمن دي او په ايمان کې د حقیقت دې پولې ته رسېدلي دي.

﴿۲۹﴾ عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: مَنْ قَالَ: رَضِيتُ بِاللَّهِ رَبًّا، وَبِالْإِسْلَامِ دِينًا، وَبِمُحَمَّدٍ رَسُولًا، وَجَبَتْ لَهُ الْجَنَّةُ. (سنن أبي داود (۲/۸۸))

ژباړه: ابو سعيد الخدري رضي الله عنه د حديث راوي دی: رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: «خوک چې ووايي: په دې خوښ یم چې الله مې رب دی، اسلام مې دين دی او محمد صلى الله عليه وسلم مې پېغمبر دی، هغه لپاره جنت واجب شو.

د ايمان غوره څانگه!

﴿۳۰﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: الْإِيمَانُ بِضْعٌ وَسَبْعُونَ - أَوْ بِضْعٌ وَسِتُّونَ - شُعْبَةً، فَأَفْضَلُهَا قَوْلُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَدْنَاهَا إِمَاطَةُ الْأَذَى عَنِ الطَّرِيقِ، وَالْحَيَاءُ شُعْبَةٌ مِنَ الْإِيمَانِ. (صحيح مسلم (۱/۶۳))

ژباړه: ابو هريره رضي الله عنه د حديث راوي دی: رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: ايمان څه دپاسه اويا او يا څه دپاسه شپيته څانگې لري، تر ټولو غوره څانگه يې (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) ده او کوچنۍ څانگه يې له لارې څخه د ضرري څيزونو لرې کول دي او حياء د ايمان يو څانگه ده.

يادونه: ايمان ونه ده او بېلابېل ايمانيات يې د څانگو بڼه لري، (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) يې غوره څانگه ده، دې کې توحيد د الوهيت ذکر دی او داسې توري دي چې نړۍ يې له مخې ودانه ده، يو لک څلورويشت زره پېغمبران هم ددې مضمون د خپرولو لپاره رالېږل شوي و.

په دې تورو اقرار، باور او عمل، ایمان دی او انکار ترېنه څرگند کفر دی، د لارې نه ضرر لرې کول ټولنیز خیر او هم ایمان دی او حیاء بیا د ایمان سینگار دی.

څوک چې ایمان لري!!

﴿۳۱﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ، فَلْيُكْرِمْ صَيفَهُ، وَمَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ، فَلَا يُؤْذِ جَارَهُ، وَمَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ، فَلْيَقُلْ خَيْرًا أَوْ لَيْسَ كُتٌ. (مسند أحمد مخرجا ۴۵/۱۶)

ژباړه: ابو هريره رضی الله عنه د حديث راوي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: «څوک چې پر الله تعالى او وروستی ورځ ایمان لري، گاونډي ته دې ضرر نه رسوي، څوک چې پر الله تعالى او وروستی ورځ ایمان لري، د خپل مېلمه درناوی دې وکړي او څوک چې پر الله تعالى او وروستی ورځ ایمان لري، نېکه وينا دې کوي، يا دې چوپ شي».

يادونه: ددې درېوو ایماني خويونو يوه ستره ځانگړنه دا ده، چې رسول الله صلى الله عليه وسلم پر الله عزوجل او د آخرت پر ورځ له ایمان سره تړلی دي، دغه راز دې حديث نه دا گټه معلومېږي چې گاونډي ته ضرر رسول د ایمان خلاف چاره ده، د مېلمه درناوی، ایماني صفت دی او د پیغمبرانو پلار «ابراهيم عليه السلام» د دې ستر خوی بنسټگر دی، محمد مصطفی صلى الله عليه وسلم هم له مېلمنو سره مینه کوله او هغوی سره د ښه چال چلند امر يې کړی، ښې خبرې سترې صدقې دي او چوپتيا کې ژغورنه ده.

❖ له بي گتهو خبرو چوپتيا غوره ده، لقمان حكيم رحمه الله زوى ته نصيحت كې ويلي و: «زويه! په چوپتيا هېڅكله نه يم پېنېمانه شوى».

❖ وايي چې د امام ابو حنيفه (نعمان بن ثابت رحمه الله) په گوتمه كې داسې ليكلي و: (قُلِ الْخَيْرُ أَوْ اسْكُتْ) خير وايه، يا چوپ اوسه.

محمدي قافلي نه مه وځي!

﴿٣٢﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مَنَّ حَمَلٌ عَلَيْنَا السَّلَاحَ فَلَيْسَ مِنَّا، وَمَنْ غَشَّنَا فَلَيْسَ مِنَّا. (مسند أحمد ط الرسالة (١٥/٢٣٢))

ژباړه: ابو هريره رضی الله عنه د حديث راوي دی: رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: څوک چې پر موږ وسله پورته کړي، له موږه نه دی او څوک چې له موږ سره خیانت وکړي له موږ څخه نه دی. یادونه: د محمد مصطفیٰ صلى الله عليه وسلم، پر مسلمان امتي وسله پورته کول او یا له مسلمان سره خیانت کول، د نبوي اخلاقو خلاف چاره ده او په دې کې دا وېره شته چې انسان پرې د محمدي کاروان څخه ووځي.

د جوماتونو په چوپړ کې ایمان دی!

﴿٣٣﴾ عَنْ أَبِي سَعِيدٍ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: إِذَا رَأَيْتُمُ الرَّجُلَ يَتَعَاهَدُ الْمَسْجِدَ فَاشْهَدُوا لَهُ بِالْإِيمَانِ، فَإِنَّ اللَّهَ تَعَالَى يَقُولُ: إِنَّمَا يَعْمُرُ مَسَاجِدَ اللَّهِ مَنْ آمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَأَقَامَ الصَّلَاةَ وَآتَى الزَّكَاةَ. (سنن الترمذي ت شاكر (١٢/٥))

ژباړه: ابو سعيد رضی الله عنه د حديث راوي دی: رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: کله مو چې يو سړی وليد چې د جومات خدمت کوي، نو د هغه پر ایمان گواهي ورکړئ، ځکه الله تعالی

وايي: «بې شکه د الله جوماتونه هغوی ودانوي، چې پر الله تعالى او د اخرت په ورځ ايمان لري، د لمانځه لحاظ ساتي او زکات ورکوي او يوازې له الله تعالى نه په زړه کې وېره لري.

نبوي منبر او جنتي باغچه!

(۳۲) عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ زَيْدٍ الْمَازِنِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: مَا بَيْنَ بَيْتِي وَمَنْبَرِي رَوْضَةٌ مِنْ رِيَاضِ الْجَنَّةِ. (صحيح البخاري (۲/ ۶۱))

ژباړه: عبدالله بن زيد المازني رضی الله عنه د حديث راوي دی، رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: زما د کور او منبر په منځ کې، له جنتي باغونو څخه يوه باغچه ده.

(۳۵) عَنْ أُمِّ سَلَمَةَ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «إِنَّ قَوَائِمَ مَنْبَرِي هَذَا رَوَاتِبٌ فِي الْجَنَّةِ». (السنن الكبرى للنسائي (۱/ ۳۸۶))

ژباړه: بې شکه زما ددې منبر ستنې په جنت کې ځانگړې درجې دي.

گرانبيه قدمونه!

(۳۶) عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: حِينَ يَخْرُجُ الرَّجُلُ مِنْ بَيْتِهِ إِلَى مَسْجِدِهِ، فَرَجُلٌ تَكْتَبُ حَسَنَةً وَرَجُلٌ تَمْحُو سَيِّئَةً. (سنن النسائي (۲/ ۴۲))

ژباړه: ابو هريره رضی الله عنه له نبي صلى الله عليه وسلم نه روايت کړی، رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: څه وخت چې سړی له کوره د (لمانځه په نيت) جومات لور ته روان شي، په يو قدم ورته نېکي ليکل کېږي او په بل قدم يې گناه لرې کېږي.

﴿۳۷﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: الْمَلَائِكَةُ تُصَلِّي عَلَى أَحَدِكُمْ مَا دَامَ فِي مُصَلَّاهُ الَّذِي صَلَّى فِيهِ، مَا لَمْ يُحَدِّثْ، تَقُولُ: اللَّهُمَّ اغْفِرْ لَهُ، اللَّهُمَّ ارْحَمْهُ.

(صحیح البخاری، ۴۴۵، مسند أحمد ط الرسالة (۲۰۸/۱۶))

ژباړه: ابو هريره رضي الله عنه د حديث راوي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: بې شکه پرېنتې ستاسې يو کس ته تر هغې دعا کوي، خو پورې چې دا کس پر خپل جانماز ناست وي، چېرې يې چې لمونځ کړی وي، تر هغې چې بې اودسه شوی نه وي، پرېنتې ورته داسې دعا کوي: اى الله! بښنه ورته وکړې! اى الله رحم پرې وکړې.

د ټولې هاخوا کفر دی!

﴿۳۸﴾ عَنْ جَابِرٍ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: بَيْنَ الْكُفْرِ

وَالْإِيمَانِ تَرْكُ الصَّلَاةِ. (سنن الترمذي تبشّار (۳۰۹/۴))

ژباړه: جابر رضي الله عنه د حديث راوي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: د کفر او ايمان په منځ کې (پوله) يوازې د لمانځه پرېښودل دي.

﴿۳۹﴾ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ بُرَيْدَةَ، عَنْ أَبِيهِ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: الْعَهْدُ الَّذِي بَيْنَنَا وَبَيْنَهُمُ الصَّلَاةُ، فَمَنْ تَرَكَهَا فَقَدْ

كَفَرَ. (المستدرک على الصحيحين للحاكم (۴۸/۱))

ژباړه: عبدالله بن بريدة رضي الله عنه د حديث راوي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: زموږ او د کافرانو په منځ کې (حد) فاصل (لمونځ دی، څوک چې لمونځ یربردی، کافر کېږي.

در خستېدونکي لمونځ!

﴿۳۰﴾ عَنْ أَبِي أَيُّوبَ الْأَنْصَارِيِّ قَالَ: جَاءَ رَجُلٌ إِلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ: عِظْنِي وَأَوْجِزْ، فَقَالَ: إِذَا قُمْتَ فِي صَلَاتِكَ فَصَلِّ صَلَاةَ مُودِّعٍ، وَلَا تَكَلِّمْ بِكَلَامٍ تَعْتَذِرُ مِنْهُ غَدًا، وَاجْمَعْ الْإِيَّاسَ مِمَّا فِي يَدَيِ النَّاسِ. (مسند أحمد مخرجا (۳۸/۴۸۴))

ژباړه: ابو ايوب انصاري رضي الله عنه وايي:

يو سړی نبي صلی الله عليه وسلم ته راغی، ویې ویل: نصیحت راته وکړه او لنډ یې کړه.

رسول الله صلی الله عليه وسلم ورته وویل: کله چې لمانځه ته درېږې؛ نو د رخصت اخیستونکي په څېر لمونځ کوه او داسې خبرې مه کوه چې سبا یې په اړه عذر او بښنه غواړې او له هغه څه نه دې هیلې راټولې کړه چې د خلکو په لاس کې دي.

د جمعي سحر!

﴿۳۱﴾ أَفْضَلُ الصَّلَوَاتِ عِنْدَ اللَّهِ صَلَاةُ الصُّبْحِ يَوْمَ الْجُمُعَةِ فِي جَمَاعَةٍ. (حلیة الأولیاء وطبقات الأصفیاء (۷/۲۰۷)، سلسلة الأحادیث الصحیحة، ۴/۱۵۶۴)

ژباړه: د الله تعالی په نزد تر ټولو غوره لمونځ د جمعي د سحر لمونځ دی په جمعي سره.

یادونه: دا حدیث په دې دلیل دی چې د جمعي په ورځ د سحر لمونځ له جمعي سره ډېر غوره عمل دی.

دغه راز دې حدیث کې درې ستر ارزښتونه راجمع شوي:

لومړی د سبا لمونځ چې دا غوره لمونځ دی او وخت یې هم غوره او برکتی وخت دی، د صحیح حدیث په بنسټ پرېښتې هم د سبا د لمانځه وخت کې حاضرېږي، نبوي احادیثو کې یې هم ډېر فضیلت بیان شوی،

دویم ارزښت د جمعې ورځ ده چې دې ته نبوي احادیثو کې سید الایاه (د ورځو سرداره) ویل شوې دا ورځ ډېر ستر فضلیتونه او ځانگړنې لري، دریم ارزښت پکې د جمعې د لمانځه ښودل شوی، د جمعې لمونځ هم ستر فضلیت لري، یو ستر فضلیت یې دا دی چې د ځانته لمانځه نه د بېلابېلو احادیثو پر بنسټ په ۲۵/۲۷ او ۵۰ درجو زیات غوره والی لري. نو همدې ارزښتونو ته په پام د جمعې د سبا لمونځ په جمع سره ستره ایماني چاره ده.

علم مه پټوئ!

﴿۳۲﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: مَنْ سُئِلَ عَنْ عِلْمٍ عَلَيْهِ ثُمَّ كَتَمَهُ أُلْجِمَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ بِلِجَامٍ مِنْ

نَارٍ. (سنن الترمذي ت بشار (۴/۳۲۶))

ژباړه: ابو هريره رضي الله عنه د حديث راوي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: له چا نه چې د څه مسئلې په اړه پوښتنه وشي او ده ته معلومه وي، بيا يې پټه کړي او ځواب ونه وايي، د قيامت په ورځ به ورته د اور واگي په خوله کې واچول شي.

﴿۳۳﴾ عَنْ زَيْدِ بْنِ ثَابِتٍ، قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: نَضَرَ اللَّهُ امْرَأً سَمِعَ مِنَّْا حَدِيثًا، فَحَفِظَهُ حَتَّى يُبَلِّغَهُ، قَرَبَ حَامِلٍ فَقِهِ إِلَى مَنْ هُوَ أَفْقَهُ مِنْهُ، وَرُبَّ حَامِلٍ فَقِهِ لَيْسَ

بِفَقِيهِ. (سنن أبي داود (۳/۳۲۲))

ژباړه: زيد بن ثابت رضي الله عنه د حديث راوي دی وايي:

له رسول الله صلى الله عليه وسلم وسلم څخه مې اورېدلي، چې ويل يي: الله عزوجل دې هغه کس تر وتازه ولري، چې زموږ حديث اوري او ياد يې کړي او نورو ته يې ورسوي ډېر ځلې د علم باروونکي، علم داسې چاته

رسوي چې هغه له ده څخه ډېر پوه وي او ډېر ځلي د علم بارونکي عالم نه وي.

بي علمه فتوا!

﴿۳۳﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: مَنْ أَفْتِيَ بِغَيْرِ عِلْمٍ كَانَ إِثْمُهُ عَلَى مَنْ أَفْتَاهُ، زَادَ سُلَيْمَانُ الْمَهْرِيُّ فِي حَدِيثِهِ، وَمَنْ أَشَارَ عَلَى أَخِيهِ بِأَمْرٍ يَعْلَمُ أَنَّ الرُّشْدَ فِي غَيْرِهِ فَقَدْ خَانَهُ، وَهَذَا لَفْظُ سُلَيْمَانَ. (سنن أبي داود (۳/ ۳۲۱))

ژباړه: ابو هريره رضی الله عنه د حديث راوي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: «چاته چې له پوهې پرته د يوې مسئلې په اړه فتوا ورکړي شوه، گناه يې پر مفتي ده»، (د سليمان المهري حديث کې دا برخه زياته شوې) «او څوک چې خپل مسلمان ورور ته د يو داسې کار په اړه مشوره ورکړي او دا پوهېږي چې نېکښه په بل کې ده (يانې ناسمه مشوره ورکړي) نو بې شکه ده له هغه سره خيانت وکړ، د سليمان د روايت الفاظ دي».

دعوتگر شه، چې د سرو اوبسانو مالک شي!

﴿۳۵﴾ عَنْ سَهْلِ بْنِ يَعْنَى ابْنِ سَعْدٍ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، قَالَ: وَاللَّهِ لَأَنْ يَهْدِيَ اللَّهُ بِهَذَاكَ رَجُلًا وَاحِدًا خَيْرٌ لَكَ مِنْ حُمْرِ النَّعَمِ. (سنن أبي داود (۳/ ۳۲۲))

ژباړه: سهل بن سعد رضی الله عنه د حديث راوي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: سوگند پر الله! چې الله عزوجل ستا په لارښوونه يو کس ته هدايت وکړي، تالپاره د سرو اوبسانو نه غوره دی.

سهارنى شېبې مو پر علم سينگارې كړئ!

﴿٣٦﴾ عَنْ أَبِي أُمَامَةَ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: مَنْ عَدَا إِلَى الْمَسْجِدِ لَا يُرِيدُ إِلَّا أَنْ يَتَعَلَّمَ خَيْرًا أَوْ يَعْلَمَهُ، كَانَ لَهُ كَأَجْرِ حَاجٍّ تَامًا حِجَّتُهُ. (المعجم الكبير للطبراني (٩٤/٨))

ژباړه: ابو امامه رضی الله عنه، له رسول الله صلی الله علیه وسلم نه روایت کړې، رسول الله صلی الله علیه وسلم ویلي: څوک چې سبا وختي جومات ته لاړ شي، يوازینی اراده يې دا وي چې څه خیر زده کړي، يا يې بل چا ته ورزده کړي، ده لپاره د هغه حج کوونکي برابر ثواب دی چې پوره حج يې کړی وي.

طالب العلم ته ستر زېږی!!

﴿٣٧﴾ عَنْ وَائِلَةَ بِنِ الْأَسْقَعِ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: مَنْ طَلَبَ عِلْمًا فَأَدْرَكَهُ كَتَبَ اللَّهُ لَهُ كِفْلَيْنِ مِنَ الْأَجْرِ، وَمَنْ طَلَبَ عِلْمًا فَلَمْ يُدْرِكْهُ كَتَبَ اللَّهُ كِفْلًا مِنَ الْأَجْرِ. (المعجم الكبير للطبراني (٦٨/٣٢))

ژباړه: وائله بن الاسقع رضی الله عنه د حديث راوي دی: رسول الله صلی الله علیه وسلم ویلي: څوک چې علم ولټوي او ويې مومي، الله تعالی ورته دوه برخې بدله ليکي او څوک يې چې ولټوي او ويې نه مومي، هغه لپاره يوه برخه اجر او بدله ده.

د حکمت خبره!

﴿٣٨﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: الْكَلِمَةُ الْحِكْمَةُ ضَالَّةُ الْمُؤْمِنِ، فَحَيْثُ وَجَدَهَا فَهُوَ أَحَقُّ بِهَا. (سنن الترمذي ت بشار (٣٤٨/٤))

ژباړه: ابو هريره رضی الله عنه د حديث راوي دی:
رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: د حکمت خبره د مؤمن ورکه ده،
چېرې يې چې ومومي، د ده حق دی.

ایمانی پولې او رنگین وېښتان!

﴿۴۹﴾ عَنْ عَمْرِو بْنِ شُعَيْبٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ جَدِّهِ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: نَهَى عَنْ نَتْفِ الشَّيْبِ. (سنن النسائي (۸/۱۳۶))

ژباړه: عمرو بن شعيب رضي الله عنه د حديث راوي دی:
رسول الله صلى الله عليه وسلم د سپينو وېښتانو له ايستلو څخه منع
کړې ده.

سنن ابن ماجه کې د عمرو بن شعيب رضي الله عنه په روايت هم دا
حديث راغلی، مگر دا الفاظ پکې زيات دي: (هُوَ نُورُ الْمُؤْمِنِ) او دا
سپين وېښتان د مؤمن لپاره نور او رڼا ده.

﴿۵۰﴾ عَنْ ابْنِ عُمَرَ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: غَيِّرُوا
الشَّيْبَ، وَلَا تَشَبَّهُوا بِالْيَهُودِ. (سنن النسائي (۸/۱۳۷))

ژباړه: ابن عمر رضي الله عنه د حديث راوي دی:
رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: د سپينو وېښتانو رنگ بدل کړئ او
له يهوديانو سره ورته والی مه کوئ.

خوشبويي به نه مومي!

﴿۵۱﴾ عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ، رَفَعَهُ أَنَّهُ قَالَ: قَوْمٌ يَخْضِبُونَ بِهَذَا السَّوَادِ آخِرَ
الزَّمَانِ كَحَوَاصِلِ الْحَمَامِ، لَا يَرِيحُونَ رَائِحَةَ الْجَنَّةِ. (سنن النسائي (۸/۱۳۸))

ژباړه: له ابن عباس رضي الله عنهما څخه مرفوع حديث روايت دی،
رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: په وروستۍ زمانه کې به ځينې

خلک د کوترو د ججورو په خبر په تور رنگ وېښتان رنگوي، دوی به د جنت خوشبويي نه مومي.

سپينه ونه!

(۵۲) عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ، قَالَ: أَتَى بِأَبِي قُحَافَةَ يَوْمَ فَتْحِ مَكَّةَ وَرَأْسُهُ وَلِحْيَتُهُ كَالثَّغَامَةِ بَيَاضًا، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: غَيِّرُوا هَذَا بِشَيْءٍ، وَاجْتَنِبُوا السَّوَادَ. (صحيح مسلم (۳/۱۶۶۳))

ژباړه: جابر بن عبدالله رضي الله عنهما وايي: د مکې د فتحې په ورځ ابو قحافه د ابوبکر صديق رضي الله عنه پلار، رسول الله صلى الله عليه وسلم ته راوستلی شو، سره ږیره یې د سپینې ونې په خبر سپینه گرځېدلې وه.

رسول الله صلى الله عليه وسلم ورته وویل: د ده د وېښتانو سپینوالی یې په څه شي سره بدل کړئ او له تور رنگ نه ځان وساتئ.

نوراني وېښتان!

(۵۳) عَنْ بَنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ، قَالَ: رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: الشَّيْبُ نُورُ الْمُؤْمِنِ، لَا يَشِيبُ رَجُلٌ شَيْبَةً فِي الْإِسْلَامِ إِلَّا كَانَتْ لَهُ بِكُلِّ شَيْبَةٍ حَسَنَةٌ وَرَفَعَ بِهَا دَرَجَةً. (سلسلة الأحاديث الصحيحة (۳/۲۴۷))

ژباړه: عبدالله بن عمرو رضي الله عنهما د حديث راوي دی، رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: سپين وېښتان د مؤمن لپاره رڼا ده، هېڅ يو سړی په اسلام کې نه سپين ږیری کېږي، مگر هغه لپاره د هر سپين وېښته بدله کې يوه نېکي ده او هم يې پرې يوه درجه لوړولی شي.

سپېڅلی زړه!

﴿۵۲﴾ عَنْ سَعِيدِ بْنِ الْمُسَيَّبِ، قَالَ: قَالَ أَنَسُ بْنُ مَالِكٍ، قَالَ لِي رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: يَا بُنَيَّ، إِنَّ قَدَرْتَ أَنْ تُصْبِحَ وَتُمْسِيَ لَيْسَ فِي قَلْبِكَ غِشٌّ لِأَحَدٍ فافْعَلْ، ثُمَّ قَالَ لِي: يَا بُنَيَّ وَذَلِكَ مِنْ سُنَّتِي، وَمَنْ أَحْيَا سُنَّتِي فَقَدْ أَحَبَّنِي، وَمَنْ أَحَبَّنِي كَانَ مَعِيَ فِي الْجَنَّةِ. (سنن الترمذي ت شاكر (۴۶/۵))

ژباړه: سعيد بن المسيب له انس بن مالک رضی الله عنه نه روايت کړې، انس رضی الله عنه وايي: رسول الله صلى الله عليه وسلم راته وويل: «زوی گوټیه! که دې وس وي چې په داسې حال کې سبا و بېگه کړې چې زړه کې دې هېچا ته هم څه بدنيتي نه وي، نو دا کار کوه، بيا يې راته وويل: «زوی گوټیه! دا کار زما له سنتو څخه دی، څوک چې زما سنت ژوندي کړي، له ما سره يې مينه وکړه او څوک چې له ما سره مينه وکړي، په جنت کې به راسره ملگری وي».

۷۰ ځلې معافي!!

﴿۵۵﴾ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ يَقُولُ: جَاءَ رَجُلٌ إِلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، كَمْ نَعْفُو عَنِ الْخَادِمِ؟ فَصَمَتَ، ثُمَّ أَعَادَ عَلَيْهِ الْكَلَامَ، فَصَمَتَ، فَلَمَّا كَانَ فِي الثَّالِثَةِ، قَالَ: اغْفُوا عَنْهُ فِي كُلِّ يَوْمٍ سَبْعِينَ مَرَّةً. (سنن أبي داود (۳۴۱/۴))

ژباړه: عبدالله بن عمرو رضی الله عنهما وايي: يو سړی رسول الله صلى الله عليه وسلم ته راغی، ویې ويل: ای د الله رسوله! خپل خدمتگار ته څومره معافي وکړم؟ رسول الله صلى الله عليه وسلم چوپ شو، بيا يې خبره راوگرځوله.

رسول الله صلى الله عليه وسلم بيا چوپ شو، دريم ځل کې يې ورته وويل: خدمتگار ته دې په ورځ کې اويا ځلې معافي کوه. دې ته ورته حديث مسند احمد کې هم راغلی.

خدمتگار مو په مينه او بښنه ونازوي!

﴿۵۶﴾ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ بْنِ الْخَطَّابِ، أَنَّ رَجُلًا أَتَى رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، إِنَّ لِي خَادِمًا يُسِيءُ وَيَظْلِمُ أَفَأُضْرِبُهُ، قَالَ: تَعْفُو عَنْهُ كُلَّ يَوْمٍ سَبْعِينَ مَرَّةً. (مسند أحمد مخرجا (۴۵۳/۹))

ژباړه: عبدالله بن عمر بن الخطاب رضی الله عنهما وايي: يو سړی نبي صلى الله عليه وسلم ته راغی، ویې ويل: ای د الله رسوله! زما يو خدمتگار دی، تل راسره ظلم او ناوړه چلند کوي، ایا وهلی یې شم؟ رسول الله صلى الله عليه وسلم ورته وويل: په هره ورځ کې ورته اويا ځلې معافي کوه.

﴿۵۷﴾ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: إِذَا جَاءَ أَحَدَكُمْ بِطَعَامِهِ، فَلْيُقْعِدْهُ مَعَهُ، أَوْ لِيَتَاوَلَهُ مِنْهُ، فَإِنَّهُ هُوَ الَّذِي وَلِي حَرَّةً، وَدُخَانَهُ. (مسند أحمد مخرجا (۳۰۰/۷))

ژباړه: عبدالله بن مسعود رضی الله عنه د حديث راوي دی: رسول الله صلى الله عليه وسلم ویلي: کله چې ستاسې کوم کس ته خپل خدمتگار خواړه راوړي، نو هغه دې له ځانه سره کېنوي یا دې د خوړو څه برخه ورکړي، ځکه دا هغه کس دی چې پر ځان یې د اور تپ او لوگی قبول کړی دی.

گاوندی دی خہ وایی؟

﴿٥٨﴾ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: كَيْفَ لِي أَنْ أَعْلَمَ إِذَا أَحْسَنْتُ، وَإِذَا أَسَأْتُ؟ فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: إِذَا سَمِعْتَ جِيرَانَكَ يَقُولُونَ: قَدْ أَحْسَنْتَ، فَقَدْ أَحْسَنْتَ، وَإِذَا سَمِعْتَهُمْ يَقُولُونَ: قَدْ أَسَأْتُ، فَقَدْ أَسَأْتُ. (مسند أحمد مخرجا (٣٥٧/٦))

ژباړه: عبدالله بن مسعود رضي الله عنه د حديث راوي دی، وایی: یو سړی رسول الله صلى الله عليه وسلم ته راغی او ترې یې وپوښتل: څنگه ځان ته معلوم کړم، چې زه نېکو کار یم؛ رسول الله صلى الله عليه وسلم ورته وویل: کله دې چې له گاوندیانو څخه واورېدل، چې ته نېکو کار یې بیا نو په ریښتیا، ته نېکو کار یې او کله دې، چې له خپلو گاوندیانو څخه واورېدل چې ته بد او ناکاره انسان یې بیا نو ته ناکاره انسان یې.

د تېر حديث لپاره دویم حديث يې د شاهد په ډول راوړی:

﴿٥٩﴾ «عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ: جَاءَ رَجُلٌ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، دُلَّنِي عَلَى عَمَلٍ إِذَا أَنَا عَمِلْتُ بِهِ دَخَلْتُ الْجَنَّةَ. قَالَ: كُنْ مُحْسِنًا، قَالَ: كَيْفَ أَعْلَمُ أَنِّي مُحْسِنٌ؟ قَالَ: سَلْ جِيرَانَكَ، فَإِنْ قَالُوا: إِنَّكَ مُحْسِنٌ فَأَنْتَ مُحْسِنٌ، وَإِنْ قَالُوا: إِنَّكَ مُسِيءٌ فَأَنْتَ مُسِيءٌ». «هَذَا حَدِيثٌ صَحِيحٌ عَلَى شَرْطِ الشَّيْخَيْنِ، وَلَمْ يُخَرَّجَاهُ». (المستدرک علی الصحيحین للحاکم (٥٣٤/١))

ژباړه: ابو هريرة رضي الله عنه د حديث راوي دی وایی: یو سړی رسول الله صلى الله عليه وسلم ته راغی وېي ویل: ای د الله پېغمبره!

داسې يوه چاره راته وښايه، چې پر کولو يې جنتي شمه؛ رسول الله صلى الله عليه وسلم ورته وويل: نېکو کار شه! سړي وويل: څنگه دا معلومه کړم، چې زه نېکو کار یم؟ رسول الله صلى الله عليه وسلم ورته وويل: له گاونډيانو دې پوښتنه وکړه، که هغوی وويل: چې ته نېکو کار يې، بيا نو ته نېکو کار يې او که هغوی وويل: چې ته بد کار يې بيا نو ته بد کار يې، دا حديث د شيخينو پر شرط سم دی.

يادونه: دواړو حديثونو کې دا خبره روښانه ده چې د يو مؤمن انسان، احسان او ښه سړيتوب په معامله او کاروبار کې معلومېږي او بدوالی يې هم په معامله کې معلومېږي، پر همدې بنسټ اړينه ده چې له نورو سره ټولنيز ژوند او کاروباري معاملو کې له اخلاص، رښتنيولۍ او احسان څخه کار واخلو.

حديث جبريل کې احسان داسې تعريف شوی:

﴿۶۰﴾ أَنْ تَعْبُدَ اللَّهَ كَأَنَّكَ تَرَاهُ، فَإِنْ لَمْ تَكُنْ تَرَاهُ فَإِنَّهُ

يَرَاكَ. (صحيح مسلم (۱/۳۷))

ژباړه: په داسې طريقه د الله تعالى بنده ګي کوه، ګوا چې هغه ګوري، که ته هغه نه شي ليدلې؛ نو هغه (الله تعالى) خو دې ګوري.

يادونه: په عباداتو کې احسان ستره مرتبه ده، دا هغه مرتبه ده چې د بنده زړه پکې له الله سره يو ځای کېږي، هغه مناجات ګټور او خوندور وي چې بنده د احسان رسې نيولې وي او د همدې غزېدلې رسې په وسيله د کائناتو له خالق سره وصل وي.

دوه شرعي سندونه: سلام او بنکلی کلام!

﴿۶۱﴾ عَنِ الْمِقْدَامِ بْنِ شَرِيحٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ جَدِّهِ قَالَ: قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، دُلَّنِي عَلَى عَمَلٍ يَدْخِلُنِي الْجَنَّةَ قَالَ: إِنَّ مِنْ مُوجِبَاتِ الْمَغْفِرَةِ بَذْلُ السَّلَامِ، وَحُسْنُ الْكَلَامِ. (المعجم الكبير للطبراني (۲۲/ ۱۸۰))

ژباړه: مقدم بن شريح له خپل نیکه نه روایت کړی، وايي: رسول الله صلی الله عليه وسلم ته مې وویل: ای د الله رسول! داسې یو عمل راته وښایه چې جنتي شم؟ رسول الله صلی الله عليه وسلم ورته وویل: بې شکه، د سلام د ځواب ورکړه او ښې خبرې کول، د ښې وینې واجب وونکي دي.

د تسبیح او استغفار جوړه!

﴿۶۲﴾ عَنْ عَائِشَةَ قَالَتْ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يُكْثِرُ مِنْ قَوْلٍ: (سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ وَأَتُوبُ إِلَيْهِ) قَالَتْ: فَقُلْتُ يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَرَأَيْكَ تُكْثِرُ مِنْ قَوْلٍ: (سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ وَأَتُوبُ إِلَيْهِ؟) فَقَالَ: خَبَّرَنِي رَبِّي أَنِّي سَأَرَى عَلَامَةً فِي أُمَّتِي، فَإِذَا رَأَيْتُهَا أَكْثَرْتُ مِنْ قَوْلٍ: سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ وَأَتُوبُ إِلَيْهِ، فَقَدْ رَأَيْتُهَا، إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللَّهِ وَالْفَتْحُ، وَرَأَيْتَ النَّاسَ يَدْخُلُونَ فِي دِينِ اللَّهِ أَفْوَاجًا، فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَاسْتَغْفِرْهُ إِنَّهُ كَانَ تَوَّابًا. (النصر: ۳)

ژباړه: أم المؤمنين عائشه رضي الله عنها وايي:

رسول الله صلی الله عليه وسلم به (سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ وَأَتُوبُ إِلَيْهِ) کلمې ډېرې ويلې، عائشه رضي الله عنها وايي: ما ورته وویل: ای د الله رسول! تاسې گورم چې دا کلمات ډېر ډېر وايئ؟

رسول الله صلى الله عليه وسلم ورته وویل: عائشی! رب می راته خبر راکړی چې اُمت کې به یوه علامه او نښه گورم.

له کله راهیسې مې چې هغه نښه لیدلې د (سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ اَسْتَغْفِرُ اللَّهَ وَاتُوبُ إِلَيْهِ) کلمو ویل مې ډېر کړي او هغه نښه مې ولیده چې (کله د الله تعالی مرسته راشي او بری در په برخه شي او (ای پېغمبره!) ته به ووينې چې خلک ډلې - ډلې د الله تعالی په دین کې داخلېږي، نو د خپل رب له ثنا او ستاینې سره د هغه پاکي بیان کړه او له هغه څخه بښنه غواړه، بې شکه هغه ستر توبه قبلوونکی دی.

یادونه: دې حدیث کې د تسبیح سره د استغفار یاد جوړه راغلی او دا دلیل دی چې تسبیح ځانته عمل دی او استغفار ځانته عمل دی، یو د بل پر ځای نه حسابېږي، پر همدې بنسټ مؤمن نارینه او ښځینه ته په کار دي چې د هر یو په خپل ځای کې پاملرنه وکړي.

دتسبیح او استغفار دویمه جوړه!

﴿۶۳﴾ عَنْ عَائِشَةَ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، كَانَ يُكثِرُ أَنْ يَقُولَ فِي رُكُوعِهِ وَسُجُودِهِ: سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ رَبَّنَا وَبِحَمْدِكَ، اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي. (مسند أحمد ط الرسالة (۲۱۸/۴۱))

ژباړه: أم المؤمنین عائشه رضی الله عنها وايي:

رسول الله صلى الله عليه وسلم به په رکوع او سجده کې دا کلمات ډېر ډېر ویل:

(سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ رَبَّنَا وَبِحَمْدِكَ، اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي).

د رزق کونجیاني!

استغفار:

﴿۶۴﴾ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبَّاسٍ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: مَنْ أَكْثَرَ مِنَ الِاسْتِغْفَارِ، جَعَلَ اللَّهُ لَهُ مِنْ كُلِّ هَمٍّ فَرَجًا، وَمِنْ كُلِّ ضِيقٍ مَخْرَجًا، وَرَزَقَهُ مِنْ حَيْثُ لَا يَحْتَسِبُ. (مسند أحمد مخرجا (۱۰۴/۴))

ژباړه: عبدالله بن عباس رضی الله عنهما د حدیث راوي دی: رسول الله صلی الله علیه وسلم ویلي: څوک چې ډېر استغفار وایي، الله تعالی به ورته له هر غم او هرې تنګسې نه خلاصی ورکړي او له داسې لوري به روزي ورکړي شي چې د ده په گومان کې به هم نه وي.

د عملنامې سینګار!

﴿۶۵﴾ عَنْ مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ عِرْقٍ قَالَ، سَمِعْتُ عَبْدَ اللَّهِ بْنَ بُسْرِ، يَقُولُ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: طُوبَى لِمَنْ وَجَدَ فِي كِتَابِهِ اسْتِغْفَارًا كَثِيرًا. (السنن الكبرى للنسائي (۱۷۱/۹))

ژباړه: محمد بن عبدالرحمن بن عرق وایي د عبد الله بن بسر رضي الله عنه نه مې اورېدلي ويل يې، چې رسول الله صلی الله علیه وسلم ویلي: هغه چا لپاره خوشحالي ده، چې په عملنامه کې یې ډېر استغفار وموندل شي.

یادونه: استغفار شرعي سند دی او د هرې ستونزې حل په استغفار ویلو کې دی.

استغفار او توبه د گناهونو لپاره پاکوالی او د رزق زیاتوالی دی، استغفار د رزق د خزانو کیلي ده، له هر ډول مالي، رוחي او مانیزو ستونزو څخه د خلاصون لپاره دا کیلي وکاروئ، الله تعالی به هرو مرو درته د ژغورنې لارې چارې برابرې کړي، د قرآني آیاتونو په استناد ډېری پیغمبرانو خپلو

قومونو ته د استغفار ویلو امر کړی و، او دا یې د الله تعالی د رحمت
بنايسته ژوند او هر اړخیز قوت لپاره نسخه ښودلې.

تقوا او ښایسته اخلاق!

﴿۶۱﴾ عَنْ أَبِي ذَرٍّ قَالَ: قَالَ لِي رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: اتَّقِ
اللَّهَ حَيْثُمَا كُنْتَ، وَاتَّبِعِ السَّيِّئَةَ الْحَسَنَةَ تَمَحُّهَا، وَخَالِقِ النَّاسَ بِحُلَّةِ
حَسَنِ. (سنن الترمذي ت بشار (۴۲۳/۳))

ژباړه: ابو ذر رضی الله عنه د حدیث راوي دی:

وايي رسول الله صلی الله علیه وسلم راته ویلي: چېرې چې یې،
د الله تعالی نه وېرېږه! نېکي له گناه پسې کړه چې له منځه یې یوسي او
له خلکو سره په ښو خویونو چال چلن کوه.

خوشحالوونکې عملنامه!

﴿۶۲﴾ عَنِ الزُّبَيْرِ بْنِ الْعَوَّامِ، رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى
اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: مَنْ أَحَبَّ أَنْ تَسْرَهُ صَحِيفَتُهُ فَلْيَكْثِرْ فِيهَا مِنْ
الِاسْتِغْفَارِ. (صحيح الجامع الصغير وزيادته (۱۰۳۳/۲))

ژباړه: زبیر بن عوام رضی الله عنه نه روایت دی:

رسول الله صلی الله علیه وسلم ویلي: د چا چې دا خوښېږي چې د
خپلې عملنامې په لیدلو خوشحاله شي؛ نو استغفار دې پکې ډېر کړي.

توکل: له زړه نه پر الله تعالی اعتماد او باور کول!

﴿۶۸﴾ عَنْ عُمَرَ بْنِ الْخَطَّابِ، قَالَ، قَالَ: رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ
وَسَلَّمَ، لَوْ تَوَكَّلُونَ عَلَى اللَّهِ حَقَّ تَوَكُّلِهِ، لَرَزَقَكُمْ اللَّهُ كَمَا يَرْزُقُ الطَّيْرَ،
تَغْدُو خِمَاصًا، وَتَعُودُ بِطَانًا. (صحيح ابن حبان - مخرجا (۵۰۹/۲))

ژباړه: عمر بن الخطاب رضي الله عنه د حديث راوي دی:
 رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: که چېرې له زړه نه تاسې، پر الله
 تعالى حق اعتماد او باور وکړئ، نو الله به داسې روزي درکړي، څنگه
 روزي چې مرغانو ته ورکوي، سهار مهال تشې گېډې وځي او ماښام
 مهال ډکې گېډې ځالو ته راگرځي.

د جنت باغ!

﴿٦٩﴾ عَنْ ثَوْبَانَ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، قَالَ: «إِنَّ الْمُسْلِمَ إِذَا عَادَ أَخَاهُ الْمُسْلِمَ لَمْ يَزَلْ فِي خُرْفَةِ الْجَنَّةِ حَتَّى يَرْجِعَ» (صحیح مسلم، ۲۵۶۸)

ژباړه: ثوبان رضي الله عنه د حديث راوي دی:
 رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: بې شکه مسلمان چې کله د خپل
 مسلمان ورور د ناروغۍ پوښتنې ته لار شي، تر بېرته را گرځېدلو پورې د
 جنت په باغ کې وي.

علم د ژغورنې سند دی!

﴿٤٠﴾ عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ أَبِي بَكْرَةَ، عَنْ أَبِيهِ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: اغْدُ عَالِمًا، أَوْ مُتَعَلِّمًا، أَوْ مُسْتَمِعًا، أَوْ مُحِبًّا، وَلَا تَكُنِ الْخَامِسَةَ فَتَهْلِكَ. (المعجم الأوسط (۵/ ۲۳۱))

ژباړه: عبد الرحمن بن ابي بكرة رضي الله عنه له خپل پلار نه روايت
 کړی، وايي: له رسول الله صلى الله عليه وسلم څخه مې اورېدلي ويل يې:
 عالم شه، يا زده کوونکی شه، يا اورېدونکی شه، يا له دوی سره مينه
 کوونکی شه او پنځم مه جوړېږه چې هلاکېږي.

حج و عمره!

﴿٤١﴾ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: تَابِعُوا بَيْنَ الْحَجِّ وَالْعُمْرَةِ، فَإِنَّهُمَا يَنْفِيَانِ الْفَقْرَ وَالذُّنُوبَ كَمَا يَنْفِي الْكَبِيرُ خَبَثَ الْحَدِيدِ، وَالذَّهَبِ، وَالْفِضَّةِ، وَلَيْسَ لِلْحَجَّةِ الْمَبْرُورَةِ ثَوَابٌ إِلَّا الْجَنَّةُ. (سنن الترمذي ت بشار (١٦٧/٢))

ژباړه: عبدالله بن مسعود رضی الله عنه د حديث راوي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: حج او عمره يو بل پسې وکړئ، بې شکه دا دواړه فقر او گناهونه داسې له منځه وړي څنگه چې د پښ بنۍ د اوسپنې، سروزرو او سپين زرو خیري له منځه وړي او د مبرور حج بدله يوازې جنت دی.

﴿٤٢﴾ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبَّاسٍ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: تَابِعُوا بَيْنَ الْحَجِّ وَالْعُمْرَةِ فَإِنَّهُمَا يَنْفِيَانِ الذُّنُوبَ كَمَا يَنْفِي الْكَبِيرُ خَبَثَ الْحَدِيدِ. (السنن الكبرى للنسائي (٩/٤))

ژباړه: ابن عباس رضی الله عنه د حديث راوي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: حج او عمره يو بل پسې وکړئ بې شکه دا دواړه، گناهونه داسې له منځه وړي څنگه چې د پښ بنۍ د اوسپنې خیري له منځه وړي.

❖ د گران پېغمبر صلى الله عليه وسلم، دا دواړه حديثونه په دې دليل دي چې حج و عمره رزق زیاتوي، فقر او بې وزلي له منځه وړي، دواړو حديثونو کې نبوي تشبيې نه معلومېږي، چې د حج و عمرې منځ کې پرلپسې والی د روزی کيلي ده، بلکې د فقر د له منځه وړلو سربېره بله ستره ځانگړنه یې دا ده، چې گناهونه هم له منځه وړي.

خپلوي پال:

﴿۴۳﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: مَنْ سَرَّهُ أَنْ يُبْسَطَ لَهُ فِي رِزْقِهِ، وَأَنْ يُنْسَأَ لَهُ فِي أَثَرِهِ، فَلْيَصِلْ رَحْمَةً. (صحيح البخاري (۵/۸))

ژباړه: ابو هريره رضي الله عنه د حديث راوي دی، وايي: له رسول الله صلى الله عليه وسلم نه مې اورېدلي دي ويل يې: د چا چې دا خوښېږي، چې روزي يې پراخه شي او عمر يې برکتی شي؛ نو خپلوي دې پالي.

﴿۴۴﴾ عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: مَنْ أَحَبَّ أَنْ يُبْسَطَ لَهُ فِي رِزْقِهِ، وَيُنْسَأَ لَهُ فِي أَثَرِهِ، فَلْيَصِلْ رَحْمَةً. (صحيح البخاري (۵/۸))

ژباړه: انس بن مالک رضي الله عنه د حديث راوي دی: رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: څوک چې د روزی له پراخۍ سره مينه لري او دا يې خوښېږي چې عمر يې اوږد شي نو خپلوي دې پالي.

﴿۴۵﴾ إِنَّ اللَّهَ تَبَارَكَ وَتَعَالَى يَبْتَلِي عَبْدَهُ بِمَا أَعْطَاهُ، فَمَنْ رَضِيَ بِمَا قَسَمَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ لَهُ بَارَكَ اللَّهُ لَهُ فِيهِ وَوَسَّعَهُ، وَمَنْ لَمْ يَرْضَ لَمْ يُبَارِكْ لَهُ فِيهِ. ^(۱)

ژباړه: بې شکه الله تبارک و تعالی د خپل بنده ازموینه اخلي، په هغه څه کې چې ده ته يې ورکړي وي، که څوک پر خپله ټاکلې برخه راضي شي او قناعت وکړي، الله تعالی پکې برکت اچوي او نوره يې هم پراخوي او

۱ سلسله الأحاديث الصحيحة (۲۱۵/۴) أخرجه أحمد (۲۴/۵) عن أبي العلاء بن الشخير حدثني أحمد بن حنبل - ولا أحسبه إلا قد رأى رسول الله صلى الله عليه وسلم - فذكره. وهذا إسناد صحيح على شرط مسلم، وجهالة الصحابي لا تضر.

څوک چې د الله تعالى له لورې پر خپله برخه راضي نه شي، الله تعالى يې بې برکته پرېږدي، يانې برکت پکې ورته نه اچوي.

د خپلوی پاللو سترې گټې!

﴿٤٦﴾ عَنْ عَلِيٍّ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: مَنْ سَرَّهُ أَنْ يُمَدَّ لَهُ فِي عُمُرِهِ، وَيُوسَّعَ لَهُ فِي رِزْقِهِ، وَيُدْفَعَ عَنْهُ مِيتَةُ الشُّوْءِ، فَلْيَتَّقِ اللَّهَ وَلْيَصِلْ رَحْمَهُ. (مسند أحمد مخرجا (٣٨٧/٢))

ژباړه: علي بن ابي طالب رضي الله عنه د حديث راوي دی: رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: څوک چې د عمر په اوږدېدلو، د رزق په پراخېدلو او د ناکاره مرگ نه په خلاصېدلو خوشحاليږي له الله تعالى دې وېرېږي او خپلوي دې پالي. دا حديث په دې دليل دی، چې تقوا او خپلوي پالل، عمر کې برکت اچوي، روزي پراخوي او د ناکاره مرگ مخنيوی کوي.

﴿٤٧﴾ بُلُّوا أَرْحَامَكُمْ وَلَوْ بِالسَّلَامِ.^(١)

ژباړه: سويد بن عامر انصاري رضي الله عنه د حديث راوي دی، رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: خپلوی مو تازه وساتئ، که څه هم په سلام سره وي.

د الله تعالى په لاره کې د دين د تاييد، مرستې، يا پر اړمنو او بې وزلو

مال لگول:

﴿٤٨﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، أَتَفَقَ يَا بِلَالُ، وَلَا تَخَشْ مِنْ ذِي الْعَرْشِ إِقْلَالًا. (المعجم الكبير للطبراني (٣٤١/١))

ژباړه: ابو هريره رضی الله عنه د حديث راوي دی، وايي: رسول الله صلی الله عليه وسلم، بلال رضی الله عنه ته وويل: بلاله! د ښېگڼې چارو کې مال لگوه او د عرش له خښتنه د کمښت وېره مه لره.

ملائک چاته دعا او چاته ښېرا کوي؟!

﴿٤٩﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: مَا مِنْ يَوْمٍ يُصْبِحُ الْعِبَادُ فِيهِ، إِلَّا مَلَكَانِ يَنْزِلَانِ، فَيَقُولُ أَحَدُهُمَا: اللَّهُمَّ أَعْطِ مُنْفِقًا خَلْفًا، وَيَقُولُ الْآخَرُ: اللَّهُمَّ أَعْطِ مُمْسِكًا تَلَفًا. (صحيح البخاري (١١٥/٢))

ژباړه: ابو هريره رضی الله عنه د حديث راوي دی: رسول الله صلی الله عليه وسلم ويلي: هره ورځ چې د الله بنده ګان سبا کوي، دوه ملائک راکوزېږي، يو وايي: «ای الله! مال لګوونکي ته يې عوض (بدله) ورکړې، او بل يې وايي: «ای الله! د مال بندوونکي (بخيل) مال هلاک کړې».

دې حديث کې د الله لاره کې مال لګوونکي ته د بدل د ورکړې دعا ياده شوې او څوک چې په حسي يا معنوي ډول مال بندوي او نه يې لګوي، هغه ته ښېرا شوې ده.

سپينو وريځو کې يادېږي!

﴿٨٠﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: بَيْنَا رَجُلٌ بِفَلَاةٍ مِنَ الْأَرْضِ، فَسَمِعَ صَوْتًا فِي سَحَابَةٍ: اسْقِ حَدِيقَةَ فُلَانٍ، فَتَنَحَّى ذَلِكَ السَّحَابُ، فَأَفْرَغَ مَاءَهُ فِي حَرَّةٍ، فَإِذَا شَرْجَةٌ مِنْ تِلْكَ الشَّرَاجِ قَدْ اسْتَوْعَبَتْ ذَلِكَ الْمَاءَ كُلَّهُ، فَتَتَبَعَ الْمَاءَ، فَإِذَا رَجُلٌ قَائِمٌ فِي حَدِيقَتِهِ يُحَوِّلُ الْمَاءَ بِمِسْحَاتِهِ، فَقَالَ لَهُ: يَا عَبْدَ اللَّهِ مَا اسْمُكَ؟ قَالَ: فُلَانٌ -

لِلَّاسِمِ الَّذِي سَمِعَ فِي السَّحَابَةِ - فَقَالَ لَهُ: يَا عَبْدَ اللَّهِ لِمَ تَسْأَلُنِي عَنِ اسْمِي؟ فَقَالَ: إِنِّي سَمِعْتُ صَوْتًا فِي السَّحَابِ الَّذِي هَذَا مَاؤُهُ يَقُولُ: اسْقِ حَدِيقَةَ فُلَانٍ، لِاسْمِكَ، فَمَا تَصْنَعُ فِيهَا؟ قَالَ: أَمَّا إِذْ قُلْتُ هَذَا، فَإِنِّي أَنْظُرُ إِلَى مَا يَخْرُجُ مِنْهَا، فَأَتَصَدَّقُ بِثُلْثِهِ، وَأَكُلُ أَنَا وَعِيَالِي ثُلْثًا، وَأَرُدُّ فِيهَا ثُلْثَهُ. (صحيح مسلم (٢٢٨٨/٤))

ژباړه: ابو هريره رضي الله عنه د حديث راوي:

دی رسول الله صلی الله علیه وسلم ویلي: یو ځل یو سړی په یوه وچه د بنسټه کې روان و، له ورېځو نه یې یو غږ واورېده، د غږ مضمون دا و: د فلانکي باغ خړوب کړه!

دا ورېځ یوې څنډې ته شوه او خپلې اوبه یې پر یوې شگلنې زمکې تویې کړې، چې له دې خوړونو څخه یو خوړ دا اوبه را یو ځای کړې دا سړی اوبو پټسې روان شو، گوري چې یو سړی په خپل باغ کې ولاړ دی او اوبه پخپل بېل اړوي را اړوي، ده ورته وویل: ای د الله بنده! ستا نوم څه دی؟ باغ کې ولاړ سړي وویل: فلانکی.

هغه نوم یې یاد کړ چې ده په ورېځو کې اورېدلی و.

باغ کې ولاړ سړي وویل: ای د الله بنده! د څه لپاره دې راڅخه د نوم پوښتنه وکړه؟

ده ورته وویل: ما په هاغې ورېځو کې چې دا یې اوبه دي واورېده، ویل یې: د فلانکي باغ خړوب کړه او ستا نوم یې واخیست.

نو ته د دغه باغ په حاصل څه کوي؟

هغه ورته وویل: اوس دې چې دا خبره وکړه، (درته به ووايم) زه دباغ حاصل ته گورم چې څومره حاصل ترې اخیستل کېږي، زه یې درېیمه برخه صدقه کوم، یوه برخه یې زه او زما اولاد خوړو او درېیمه برخه یې بېرته په باغ لگوم.

يوه نېکي دې تر جنته رسوي!!

﴿٨١﴾ عَنْ أَبِي الدَّرْدَاءِ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: مَنْ أَخْرَجَ مِنْ طَرِيقِ الْمُسْلِمِينَ شَيْئًا يُؤْذِيهِمْ كَتَبَ اللَّهُ لَهُ بِهِ حَسَنَةً وَمَنْ كَتَبَ لَهُ عِنْدَهُ حَسَنَةً أَذْخَلَهُ بِهَا الْجَنَّةَ. (الجامع الصغير وزيادته (ص: ١٠٩٢٩))

ژباړه: ابو درداء رضي الله عنه د حديث راوي دی، رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: څوک چې د مسلمانانو له لارې نه يو داسې څيز لري کړي، چې مسلمانانو ته ضرر رسوي، الله تعالى پرې ده ته يوه نېکي ليکي او چا ته چې يوه نېکي وليکلی شوه، الله تعالى به يې د دې نېکۍ په وسيله جنت ته ننbasي.

﴿٨٢﴾ وَعَنْ أَبِي شَيْبَةَ الْمُهَرِّيِّ قَالَ: كَانَ مُعَاذٌ يَمْشِي وَرَجُلٌ مَعَهُ، فَرَفَعَ حَجَرًا مِنَ الطَّرِيقِ، فَقَالَ: مَا هَذَا؟ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - يَقُولُ: مَنْ رَفَعَ حَجَرًا مِنَ الطَّرِيقِ كُتِبَتْ لَهُ حَسَنَةٌ، وَمَنْ كَانَتْ لَهُ حَسَنَةٌ دَخَلَ الْجَنَّةَ. (مجمع الزوائد ومنبع الفوائد (٥/ ١٣٥))

رَوَاهُ الطَّبْرَانِيُّ فِي الْكَبِيرِ، وَرَجَالُهُ ثِقَاتٌ.

ژباړه: ابو شيبه المهري وايي: معاذ رضي الله عنه په لاره روان و، يو سړی ورسره ملگری و، معاذ رضي الله عنه يوه تېره له لارې پورته او لري کړه، ملگری ورته وويل: دا کار مو څه لپاره وکړ؟

معاذ رضي الله عنه وويل: له رسول الله صلى الله عليه وسلم نه مې اورېدلي دي، ويل يې څوک چې يوه تېره له لارې نه پورته او لري کړي، هغه لپاره يوه نېکي ليکل کېږي او څوک چې يوه نېکي لري، جنت ته ننوځي.

﴿٨٣﴾ مَنْ أَمَاطَ أَدَى عَنْ طَرِيقِ الْمُسْلِمِينَ كُتِبَ لَهُ حَسَنَةٌ، وَمَنْ

تَقَبَّلَتْ مِنْهُ حَسَنَةٌ دَخَلَ الْجَنَّةَ. (مجمع الزوائد ومنبع الفوائد (١٣٦/٣))

ژباړه: معقل بن يسار رضی الله عنه وايي:

له رسول الله صلى الله عليه وسلم نه مې اورېدلي، ويل يې: څوک چې د مسلمانانو له لارې څخه ضرري خيز لرې کړي، يوه نېکي ورته ليکل کېږي او د چا چې يوه نېکي قبوله شي، جنت ته ننوځي.

شين سترگي پېژنئ؟

د جال حقيقت دی، د فتنې پر شتون يې عقیده واجب ده او د رسول الله صلى الله عليه وسلم په احاديثو کې يې صفتونه بيان شوي، يو صفت او ځانگړنه يې دې حديث کې وگورئ!

﴿٨٤﴾ عَيْنُهُ خَضِرَاءُ كَالزُّجَاجَةِ، فَتَعَوَّذُوا بِاللَّهِ مِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ.^(١)

ژباړه: د دجال يوه سترگه د شيشې په څېر شنه ده او پر الله تعالى د قبر له عذابه پناه وغواړئ.

نبوي احاديث ورسوي!

﴿٨٥﴾ وَعَنْ عُبَادَةَ بْنِ الصَّامِتِ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ -

- كَانَ يَقُولُ: إِنِّي مُحَدِّثُكُمْ الْحَدِيثَ، فَلْيُحَدِّثِ الْحَاضِرُ مِنْكُمْ الْغَائِبَ.^(٢)

ژباړه: عباد بن صامت رضی الله عنه وايي: رسول الله صلى الله عليه وسلم به ويل: زه تاسې ته حديث بيانوم، ستاسې حاضر دې يې غائب ته بيان کړي.

١ مسند أحمد ط الرسالة (٨٣/٣٥) سند يې صحيح دی.

٢ مجمع الزوائد ومنبع الفوائد (١٣٩/١) رَوَاهُ الطَّبْرَانِيُّ فِي الْكَبِيرِ، وَرَجَّاهُ مُؤْتَقُونَ.

دوزخ کي کور!

﴿٨٦﴾ وَعَنِ ابْنِ عُمَرَ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: إِنَّ

الَّذِي يَكْذِبُ عَلَى يُبْنَى لَهُ بَيْتٌ فِي النَّارِ. (مجمع الزوائد ومنبع الفوائد (١/١٤٣))

ژباړه: ابن عمر رضي الله عنه د حديث راوي دی، رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: بې شکه هغه کس چې پر ما دروغ وايي، هغه لپاره په دوزخ کې کور جوړولی شي.

د جنت خوشبويي به نه مومي!

﴿٨٧﴾ وَعَنْ أُوسِ بْنِ أُوسٍ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

مَنْ كَذَبَ عَلَى نَبِيِّهِ أَوْ عَلَى عَيْنَيْهِ أَوْ عَلَى وَالِدَيْهِ لَمْ يَرُحْ رَائِحَةَ

الْجَنَّةِ. (مجمع الزوائد ومنبع الفوائد (١/١٤٨))

ژباړه: اوس بن اوس رضي الله عنه وايي: رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: څوک چې پر خپل پېغمبر دروغ ووايي، يا يې پر خپلو سترگو ووايي او يا يې پر خپل مور و پلار ووايي، د جنت خوشبويي به ونه مومي.

علم په ليکلو وساتي!

﴿٨٨﴾ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ

وَسَلَّمَ: قَيْدُ الْعِلْمِ، قُلْتُ: وَمَا تَقْيِيدُهُ؟ قَالَ: الْكِتَابُ. (المعجم الأوسط (١/٢٥٩))

ژباړه: عبدالله بن عمرو رضي الله عنهما د حديث راوي دی، دا وايي: رسول الله صلى الله عليه وسلم راته وويل: علم له ځان سره قيد کړه.

ما وويل: په څه قيدېږي؟

رسول الله صلى الله عليه وسلم راته وويل: په ليکلو.

﴿٨٩﴾ عَنْ ثُمَامَةَ قَالَ: قَالَ لَنَا أَنَسٌ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: «قَيِّدُوا الْعِلْمَ

بِالْكِتَابِ». (المعجم الكبير للطبراني (٢٤٦/١))

ژباړه: ثمامه وايي: انس رضي الله عنه موږ ته وويل: علم مو په ليكلو سره قيد وساتئ.

﴿٩٠﴾ عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ قَالَ: شَكَى رَجُلٌ إِلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ سُوءَ الْحِفْظِ، فَقَالَ: اسْتَعِنْ بِيَمِينِكَ.^(١)

ژباړه: انس رضي الله عنه وايي: يو سړي رسول الله صلى الله عليه وسلم ته د خپلې حافظې د کمزورۍ او خرابۍ شکایت وکړ. رسول الله صلى الله عليه وسلم ورته وويل: له ښي لاس څخه مرسته وغواړه (ښي ليکل کوه).

عالمان د پېغمبرانو ځای ناستي دي!

﴿٩١﴾ وَعَنْ أَبِي الدَّرْدَاءِ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: " (الْعُلَمَاءُ خُلَفَاءُ الْأَنْبِيَاءِ).

قُلْتُ: لَهُ فِي السَّنَنِ: «الْعُلَمَاءُ وَرَثَةُ الْأَنْبِيَاءِ». (مجمع الزوائد ومنبع الفوائد (١٢٦/١))
رواهُ الْبَزَّازُ، وَرِجَالُهُ مُوثِقُونَ.

ژباړه: ابو درداء رضي الله عنه د حديث راوي دی: رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: «عالمان د پېغمبرانو ځای ناستي دي».

امام هيثمي رحمه الله وايي: په سنن کې داسې راغلي: «عالمان د پېغمبرانو وارثان دي».

بزاز روايت کړی او راويان يې کره دي.

زلميان زده كړو ته وهڅوئ!

﴿٩٢﴾ عَنْ أَبِي الدَّرْدَاءِ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: مَثَلُ الَّذِي يَتَعَلَّمُ الْعِلْمَ فِي صِغَرِهِ كَالنَّقْشِ عَلَى الْحَجَرِ، وَمَثَلُ الَّذِي يَتَعَلَّمُ الْعِلْمَ فِي كِبَرِهِ كَالَّذِي يَكْتُبُ عَلَى الْمَاءِ. (مجمع الزوائد ومنبع الفوائد (١٢٥/١))

ژباړه: ابو درداء رضی الله عنه د حديث راوي دی، رسول الله صلی الله عليه وسلم ویلي: د هغه چا مثال چې کوچنیتوب کې زده کړه کوي، داسې دی لکه پر تیره چې نقش کاري او لیکل کوي او د هغه چا مثال چې په زړښت کې زده کړه کوي، لکه پر اوبو چې لیکل کوي.

ځواني د عمر گانه ده!

﴿٩٣﴾ وَعَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ قَالَ: مَا بَعَثَ اللَّهُ نَبِيًّا إِلَّا وَهُوَ شَابٌّ، وَلَا أُوتِيَ عَالِمٌ عِلْمًا إِلَّا وَهُوَ شَابٌّ. (مجمع الزوائد ومنبع الفوائد (١٢٥/١))

ژباړه: ابن عباس رضی الله عنهما وايي: الله عزوجل هېڅ نبي نه دی رالېږلی مگر د ځوانۍ په عمر کې او هېڅ عالم ته علم نه دی ورکړل شوی مگر د ځوانۍ په عمر کې.

يادونه: دې حديث کې د عمر د يوې ارزښتمنې او گرانبيه دورې يادونه شوې چې ځواني ده، د ځوانۍ دوره د انسان عمر لپاره د بنايستونو او تاريخونو باب پرانيزي، انسان کولی شي په دې زرينه دوره کې هر راز پرمختياوې ترلاسه کړي، ځوان کهول دې د عمر دا څانگه د معنوياتو په مېوو او خوږو تازه وساتي چې د حال اتلان او د راتلونکي ستوري شي.

خبر بدل دليدلو په خبر نه دي!

﴿٩٣﴾ عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: لَيْسَ الْخَبَرُ كَالْمَعَايِنَةِ، إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ أَخْبَرَ مُوسَى بِمَا صَنَعَ قَوْمُهُ فِي الْعِجْلِ، فَلَمْ يُلْقِ الْأَلْوَحَ، فَلَمَّا عَايَنَ مَا صَنَعُوا، أَلْقَى الْأَلْوَحَ فَانْكَسَرَتْ. (مسند أحمد مخرجا (٢٦٠ / ٤))

ژباړه: ابن عباس رضی الله عنهما د حديث راوي دی، وايي: رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: خبر بدل د سترگو د ليدلو په خبر نه وي، بې شکه الله عزوجل چې کله موسى عليه السلام خبر کړ، چې قوم دې د خوسکي بنده گي پيل کړې ده، نو موسى عليه السلام د تورات تختې ونه غورځولې مگر کله يې چې پر خپلو سترگو د هغوی حال وليده نو تختې يې وغورځولې او ماتې شوې. يادونه: دې حديث کې دا خبره روښانه ده چې خبر او د سترگو ليدلی حال توپير لري، خبر هومره اغېز د انسان په روح، فکر او بدن نه لري څه مېر چې حقيقي بڼه او عملي چاره اغېز لري.

﴿٩٥﴾ وَعَنْ أَبِي أُمَامَةَ: أَنَّ فَتًى مِنْ قُرَيْشٍ أَتَى النَّبِيَّ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، ائْذَنْ لِي فِي الرِّثَا، فَأَقْبَلَ الْقَوْمُ عَلَيْهِ وَزَجَرُوهُ، فَقَالُوا: مَهْ مَهْ، فَقَالَ: اذْنُهُ، فَدَنَا مِنْهُ قَرِيبًا، فَقَالَ: أَتُحِبُّهُ لِأُمِّكَ؟ قَالَ: لَا وَاللَّهِ، جَعَلَنِي اللَّهُ فِدَاكَ. قَالَ: وَلَا النَّاسُ يُحِبُّونَهُ لِأُمَّهَاتِهِمْ. قَالَ: أَتُحِبُّهُ لِابْنَتِكَ؟ قَالَ: لَا وَاللَّهِ يَا رَسُولَ اللَّهِ، جَعَلَنِي اللَّهُ فِدَاكَ. قَالَ: وَلَا النَّاسُ يُحِبُّونَهُ لِابْنَاتِهِمْ. قَالَ: أَتُحِبُّهُ لِأَخْتِكَ؟ قَالَ: لَا وَاللَّهِ يَا رَسُولَ اللَّهِ، جَعَلَنِي اللَّهُ فِدَاكَ. قَالَ: وَلَا النَّاسُ يُحِبُّونَهُ

لِأَخَوَاتِهِمْ. قَالَ: أَتُحِبُّهُ لِعَمَّتِكَ؟ قَالَ: لَا وَاللَّهِ يَا رَسُولَ اللَّهِ، جَعَلَنِي اللَّهُ فِدَاكَ. قَالَ: وَلَا النَّاسُ يُحِبُّونَهُ لِعَمَّاتِهِمْ. قَالَ: أَتُحِبُّهُ لِحَالَتِكَ؟ قَالَ: لَا وَاللَّهِ يَا رَسُولَ اللَّهِ جَعَلَنِي اللَّهُ فِدَاكَ. قَالَ: وَلَا النَّاسُ يُحِبُّونَهُ لِحَالَاتِهِمْ. قَالَ: فَوَضَعَ يَدَهُ عَلَيْهِ، وَقَالَ: اللَّهُمَّ اغْفِرْ ذَنْبَهُ، وَطَهِّرْ قَلْبَهُ، وَحَصِّنْ فَرْجَهُ. قَالَ: فَلَمْ يَكُنْ بَعْدَ ذَلِكَ الْفَتَى يَلْتَفِتُ إِلَى شَيْءٍ.^(١)

ژباړه: ابو امامه رضي الله عنه وايي:

يو قريشي ځوان، نبي صلی الله عليه وسلم ته راغی او ویې ویل: ای د الله رسوله! د زنا کولو اجازه راکړئ؟!

صحابه کرامو د هغه لور ته مخونه وگرځول او ډېر یې ورته.

رسول الله صلی الله عليه وسلم وویل: مه کوئ، مه یې رته!

بیا یې ځوان ته وویل: ماته رانږدې شه!

ځوان د رسول الله صلی الله عليه وسلم څنگ ته ورنږدې شو، رسول الله

صلی الله عليه وسلم ورته د یو خور او مهربان مربي په څېر وویل: ته دا

خوښوي چې ستا له مور سره دې زنا وکړی شي؟

ځوان وویل: نه؛ ای د الله رسوله! له تا څار شم، دا هېڅکله نه خوښوم.

رسول الله صلی الله عليه وسلم ورته وویل: خلک هم دا نه خوښوي چې

د هغوی له میندو سره دې زنا وکړی شي.

رسول الله صلی الله عليه وسلم ورته وویل: ته دا خوښوي چې ستا له لور

سره دې زنا وکړی شي؟

قريشي ځوان وویل: نه؛ په الله سوگند کوم، دا هېڅکله نه خوښوم.

مهربان او ځیرک مربي صلی الله عليه وسلم ورته وویل: خلک هم دا

خوښوي چې له لورگانو سره دې یې زنا وکړی شي.

١ مجمع الزوائد ومنبع الفوائد (١/ ١٢٩) (رواه أحمد والطبرانی في الكبير، رجاله رجال الصحيح).

رسول الله صلى الله عليه وسلم ورته وويل: دا خوښوې چې ستا له خور سره دې زنا وکړي شي؟

قريشي ځوان وويل: نه؛ اى د الله رسوله! له تا څار شم، دا هم نه خوښوم.

رسول الله صلى الله عليه وسلم ورته وويل: خلک هم دا نه خوښوي چې له خويندو سره دې يې زنا وکړي شي.

رسول الله صلى الله عليه وسلم وويل: ايا دا خوښوې چې له عمه (تورې) سره دې زنا وکړي شي؟

ځوان وويل: نه؛ په الله سوگند! دا هېڅکله نه خوښوم.

رسول الله صلى الله عليه وسلم ورته وويل: نو خلک هم نه خوښوي چې له عمه گانو سره دې يې زنا وشي.

بيا يې ورته وويل: ځوانه! دا دې خوښېږي چې ستا له خاله (ترور) سره دې څوک زنا وکړي؟

قريشي ځوان وويل: نه؛ والله! اى د الله رسوله! له تا دې څار شم، دا هېڅکله نه خوښوم.

د رحمت او بنو اخلاقو ښوونکي نبي صلى الله عليه وسلم ورته وويل: ځوانه! خلک هم دا نه خوښوي چې له خاله گانو سره دې يې زنا وشي.

راوي وايي: مهربان مربي محمد مصطفى صلى الله عليه وسلم پرې لاس کېښوده او په معصومه نبوي مبارکه ژبه يې ورته داسې دعاء وکړه:

اللَّهُمَّ اغْفِرْ ذَنْبَهُ وَظَهِّرْ قَلْبَهُ، وَحَصِّنْ فَرْجَهُ. (مسند أحمد مخرجا (٥٤٥/٣٦))

ژباړه: اى الله! گناه يې معاف کړې، زړه يې پاک کړې او عورت يې له (گناه) نه وساتې.

❖ راوي وايي: په قريشي ځوان، نبوي تربیې او دعا داسې اغېز وکړ چې له دې وروسته يې بيا هېچا ته په بد نظر ونه کتل.

د وينا کولو هنر!

﴿٩٦﴾ وَعَنْ أَبِي أُمَامَةَ، أَنَّ النَّبِيَّ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - كَانَ إِذَا تَكَلَّمَ تَكَلَّمَ ثَلَاثًا، لِكَيْ يُفْهَمَ عَنْهُ.^(١)

ژباړه: ابو هريره رضی الله عنه د حديث راوي دی، وايي:

نبي صلی الله عليه وسلم به چې کله خبرې کولې، نو خبره به يې درې ځلې تکراروله او تکرار به يې دې لپاره کاوه، چې خلک پرې پوه شي. يادونه: رسول الله صلی الله عليه وسلم به هله خبره تکراروله، چې خبره به ډېره اړينه او گټوره وه او غوښتل به يې چې اورېدونکي پرې صحيح پوه شي، هره خبره يې درې ځلې نه تکراروله.

﴿٩٧﴾ عَنْ عَائِشَةَ، قَالَتْ: مَا كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَسْرُدُ سَرْدَكُمْ هَذَا، وَلَكِنَّهُ كَانَ يَتَكَلَّمُ بِكَلَامٍ يُبَيِّنُهُ، فَصْلٌ، يَحْفَظُهُ مَنْ جَلَسَ إِلَيْهِ. (رواه الترمذي)

ژباړه: عائشه رضی الله عنها ويلي: رسول الله صلی الله عليه وسلم به ستاسې په خبر په خبرو کولو کې بېره نه کوله، بلکې رسول الله صلی الله عليه وسلم به روښانه او غوڅې - غوڅې خبرې کولې، څوک به چې ورته ناست و، (په اسانۍ) به يې ترې يادولی شوې.

﴿٩٨﴾ عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ، قَالَ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يُعِيدُ الْكَلِمَةَ ثَلَاثًا لِتُعْقَلَ عَنْهُ. (سنن الترمذي)

ژباړه: انس بن مالک رضی الله عنه وايي: رسول الله صلی الله عليه وسلم به درې ځلې خبره تکراروله ددې لپاره چې خلک پرې پوه شي.

علمي سفر!

﴿٩٩﴾ مكحول وايي: عقبه بن عامر رضی الله عنه، مسلمة بن مخلد رضی الله عنه ته ورغی او مسلمة بن مخلد په مصر کې و، د کور دروازي ته يې چې ورسېده، د دروازي له څوکيدار سره يې څه لفظي شخړه راغله، مسلمة بن مخلد رضی الله عنه يې غږ واورېده، د دننه ورتللو اجازه يې ورکړه.

عقبه بن عامر رضی الله عنه ورته وويل: زه ستا ملاقات ته نه يم راغلی، زه يوه (علمي) اړتيا لرم، ايا تا ته هغه ورځ په یاد ده، چې رسول الله صلی الله عليه وسلم وويل:

مَنْ عَلِمَ مِنْ أَخِيهِ سَيِّئَةً فَسَتَرَهَا سَتَرَ اللَّهُ عَلَيْهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ.^(١)

مسلمة رضی الله عنه ورته وويل: هو؛ په یاد مې ده.

عقبه بن عامر رضی الله عنه وويل: سمه ده، د همدې حديث کره کولو لپاره راغلی وم.

يادونه: جابر بن عبدالله رضی الله عنه د يو حديث پسې شام ته يوه مياشت سفر وکړ او عبدالله بن أنيس رضی الله عنه نه يې يو حديث واورېده او بېرته راوگرځېده.

﴿١٠٠﴾ ابو ايوب رضی الله عنه يو حديث لپاره د پيغمبر له ښکلي ښاره، مصر ته سفر وکړ، حديث يې ځانته کره معلوم کړ او بېرته مدينې منورې ته راغی. (مجمع الزوائد (١/١٧٨))

بېلگه شه!

﴿١٠١﴾ مصعب بن سعد وايي: زما پلار به چې په جومات کې لمونځ کاوه، د لنډيز نه به يې کار اخيسته، رکوع او سجده به يې پوره کوله او کله به

يې چې په کور کې لمونځ کاوه، بيا به يې رکوع، سجده، قرأت او ټول لمونځ اوږداوه.

ما ورته وويل: اى پلار جانې! جومات کې لمونځ لنډوي او په کور کې يې اوږدوي؟

پلار مې راته وويل: زوى گوټيه!

إِنَّا أئِمَّةٌ يُقْتَدَىٰ بِنَا. (مجمع الزوائد ومنبع الفوائد (۱/ ۱۸۲))

موږ امامان يو، له موږ پسې اقتداء کېدلى شي.

يادونه: حديث دليل دى، چې د دين امام به په لمانځه او هم بهر د لمانځه نه د خلکو پام ساتي، بنيايي اسلامي شخصيتونه د ژوند په هره چاره کې نورو لپاره بېلگه شي، څنگه چې سلف صالحين داسلامي امت لپاره د هدايت څلي دي.

د هدايت شمعي!

﴿۱۰۲﴾ وَعَنْ أُمِّ سُلَيْمٍ قَالَتْ: كُنْتُ مُجَاوِرَةً أُمَّ سَلَمَةَ زَوْجَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَتْ أُمُّ سُلَيْمٍ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَرَأَيْتَ إِذَا رَأَتْ الْمَرْأَةُ أَنَّ زَوْجَهَا جَامِعَهَا فِي الْمَنَامِ، أَتَغْتَسِلُ؟ فَقَالَتْ أُمُّ سَلَمَةَ: تَرَبَّتْ يَدَاكَ أُمُّ سُلَيْمٍ، فَضَحَّتِ النِّسَاءُ عِنْدَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَقَالَتْ أُمُّ سُلَيْمٍ: إِنَّ اللَّهَ لَا يَسْتَحِي مِنْ الْحَقِّ، وَلَنَا أَنْ نَسْأَلَ النَّبِيَّ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - عَمَّا أَشْكِلَ عَلَيْنَا خَيْرٌ مِنْ أَنْ نَكُونَ مِنْهُ عَلَى عَمِيَاءَ. فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: تَرَبَّتْ يَدَاكَ يَا أُمُّ سُلَيْمٍ، عَلَيْهَا الْغُسْلُ إِذَا وَجَدَتْ الْمَاءَ فَقَالَتْ أُمُّ سَلَمَةَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، وَهَلْ لِلْمَرْأَةِ مَاءٌ؟ فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: فَأَنَّى يُشْبِهُهَا وَلَدُهَا؟ هُنَّ

شَقَائِقُ الرِّجَالِ. (مجمع الزوائد ومنبع الفوائد (۱/ ۱۶۵))

زبارة: أم سليم رضي الله عنها وايي: زه د رسول الله صلى الله عليه وسلم د مېرمنې أم سلمة رضي الله عنها مجاوره (گاونډۍ) وم. أم سليم رضي الله عنها له رسول الله صلى الله عليه وسلم نه وپوښتل: ای د الله رسوله! په دې مسئله مې پوهه کړې، کله چې ښځه خوب کې وگوري چې خاوند يې ورسره جماع کړې وي، نو دا ښځه به غسل کوي؟ أم سلمة رضي الله عنها ورته وويل: أم سليم لاس دې په خاورو کې سپېره شه!

د رسول الله صلى الله عليه وسلم په وړاندې دې ښځې وشرمولې. أم سليم رضي الله عنها وويل: الله تعالى له حق څخه حيا نه کوي، موږ ته پکار دي چې د ستونزمنو مسئلو په اړه له نبي صلى الله عليه وسلم نه پوښتنه وکړو، دا له دې نه غوره ده چې له ديني مسائلو دې همداسې پټې سترگې پاتې شو.

نبي صلى الله عليه وسلم أم سليم رضي الله عنها ته وويل: «أم سليم! لاس دې په خاورو کې سپېره شه، په دې ښځه هغه مهال غسل کول لازم دي چې څه اوبه پر جامه وگوري».

أم سلمة رضي الله عنها وويل: ای د الله رسوله! ښځه هم اوبه لري؟! رسول الله صلى الله عليه وسلم ورته وويل: «نو د څه له امله يې بچۍ موږ ته ورته وي، ښځې د نارينه و سکنۍ خويندې دي».

يادونه: دې حديث کې هم ډېر حکمتونه او گټې دي، بيا بيا لوستلو سره يې په گټو انسان پوهېدلی شي، ستره خبره پکې دا ده چې علم په پوښتنه لاس ته راځي، که أم سليم رضي الله عنها پوښتنه نه وی کړې، نو أم سلمة رضي الله عنها به څه خبره شوې وه، چې ښځينه هم نطقه يا ځانگړې اوبه لري.

دا حديث دليل دی، چې نارینه او ښځينه دواړه به د ديني مسائلو په اړه پوښتنې کوي او ځان به ناخبره نه پرېږدي، حديث کې د ام سليم رضی الله عنها وينا نه ښه زده کړه کېږي.

د قدر وړ شخصيتونه!

﴿١٠٣﴾ عَنْ أَبِي مُوسَى الْأَشْعَرِيِّ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: إِنَّ مِنْ إِجْلَالِ اللَّهِ إِكْرَامَ ذِي الشَّيْبَةِ الْمُسْلِمِ، وَحَامِلِ الْقُرْآنِ غَيْرِ الْغَالِي فِيهِ وَالْحَافِي عَنْهُ، وَإِكْرَامَ ذِي السُّلْطَانِ الْمُقْسِطِ. (سنن أبي داود (٢٦١ / ٤))

ژباړه: أبي موسى الأشعري رضی الله عنه دحديث رواي دی، رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: د مسلمان سپين ږيري عزت کول، د قرآن کريم د حافظ عزت کول، چې له حد نه تېرېدونکی او له قرآن نه لرې کېدونکی نه وي او دانصاف کوونکي باچا عزت کول، د الله تعالى له عظمت او لویۍ څخه دي.

﴿١٠٤﴾ عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، قَالَ: «الْبِرْكَةُ مَعَ أَكَابِرِكُمْ». (صحيح ابن حبان - مخرجا (٣١٩ / ٢))

ژباړه: ابن عباس رضی الله عنه د حديث راوي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: برکت مو له مشرانو سره دی.

يادونه: دا حديث دليل دی، چې د مسلمانو او مؤمنو مشرانو درناوی د ژوند په ټولو چارو کې د برکت سبب ګرځي، بناءً د نېکو مشرانو درناوی وکړئ، مينه ورسره وکړئ، د ژوند په چارو کې يې خپل سرلاري وټاکئ چې له برکتونو برخمن شئ.

مشر په خبرو کې مخکې کړئ!

﴿١٠٥﴾ عن ابن عمر رضي الله عنهما قَالَ، قَالَ: رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ

عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: أَمَرَنِي جَبْرِيلُ أَنْ أَقْدِمَ الْأَكَابِرَ. (سلسلة الأحاديث الصحيحة (٧٤ / ٤))

ژباړه: ابن عمر رضي الله عنهما د حديث رواي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: جبريل عليه السلام راته د مشرانو

د مخکې کولو حکم کړی.

د الله تعالى مېلمه!

﴿١٠٦﴾ وَعَنْ سَلْمَانَ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: مَنْ تَوَضَّأَ فِي

بَيْتِهِ فَأَحْسَنَ الْوُضُوءَ ثُمَّ أَتَى الْمَسْجِدَ فَهُوَ زَائِرُ اللَّهِ، وَحَقُّ عَلَى الْمَزُورِ

أَنْ يُكْرِمَ الزَّائِرَ.^(١)

ژباړه: سلمان فارسي رضي الله عنه، له رسول الله صلى الله عليه وسلم

څخه روايت کړی، رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: څوک چې

پخپل کور کې اودس وکړي او ښه اودس وکړي، او بيا جومات ته راشي، نو

دا دالله تعالى ملاقات ته راغلی او د چا ملاقات چې کېدی شي پرې حق

دي، چې د ملاقات کوونکي عزت وکړي.

﴿١٠٧﴾ عَنْ ابْنِ عُمَرَ أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: أَرَانِي أَتَسَوَّكُ

بِسَوَاكِ، فَجَاءَنِي رَجُلَانِ، أَحَدُهُمَا أَكْبَرُ مِنَ الْآخَرِ، فَنَاولْتُ السَّوَاكَ

الْأَصْغَرَ مِنْهُمَا، فَقِيلَ لِي: كَبِّرْ، فَدَفَعْتُهُ إِلَى الْأَكْبَرِ مِنْهُمَا. (صحيح البخاري (٥٨ / ١))

ژباړه: ابن عمر رضي الله عنه د حديث راوي دی، رسول الله صلى الله

عليه وسلم وايي: خوب مې لیده چې مسواک کاروم، دوه کسان زما

١ مجمع الزوائد ومنبع الفوائد (٣١ / ٢) (رَوَاهُ الطَّبْرَانِيُّ فِي الْكَبِيرِ وَأَخَذَ إِسْنَادُهُ رِجَالُهُ الرَّجُلَ الصَّحِيحَ).

څنگ ته راغلل، یو یې له هغه بل نه مشر و، ما مسواک کشر ته وړاندې کړ، راته وویل شو: مشر ته یې ورکړه، بیا مې مسواک دې دواړو کې مشر ته ورکړ.

﴿۱۰۸﴾ د لومړني روايت لپاره د عائشې رضی الله عنها حديث شاهد دی، چې په حسن سند سره ابوداود نقل کړی، عائشه رضی الله عنها وايي: «رسول الله صلى الله عليه وسلم مسواک کاروه او دوه کسان ورسره و، وحې ورته وشوه، چې مسواک مشر ته ورکړه.

ابن بطل وايي: «دا حديث دليل دی چې مسواک به لومړی مشر ته ورکول کېږي، يانې مشر به پکې له نورو نه مخکې کولی شي او خوراک، ځکاک، تگ او خبرې هم په دې حساب دي».

مهلېب وايي:

دا حکم هغه مهال د تطبيق وړ دی چې خلک بې ترتيبه او گډوډ ناست وي او که په ترتيب سره منظم ناست و، بيا نو سنت طريقه دا ده چې د بني طرف نه به پيل کوي او دا صحيح قول دی.

امام الباني رحمه الله د بحث په بهير کې ليکلي:

د ابو داود حديث زما په نزد صحيح الاسناد دی، همدارنگه هغه حديث هم د دې لپاره شاهد دی.

﴿۱۰۹﴾ او د بخاري په روايت کې دي:

«الْكَبَرُ الْكَبَرُ» (صحيح البخاري، ۶۸۹۸)

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: مشر دې لومړی په خبرو پيل وکړي.

چې شيخينو او نسائي يې د (القسامة) په حديث کې تخريج کړی چې د رافع بن خديج او سهل بن ابي حثمة رضی الله عنهما روايت دی.

دواړه وايي: عبدالرحمن بن سهل لار او دا تر ټولو کشر و، له خپل ملگري يې مخکې خبرې کولې.

رسول الله صلى الله عليه وسلم ورته وويل: «مشر دې خبرې وکړي، بيا دواړو خبرې وکړې» يانې رافع او سهل.

❖ امام الباني رحمه الله ليکلي: زه وایم: دا حديث په خبرو کې خاص دی او د ترجمې حديث يانې، بحث کې لومړی حديث او د دې په څېر نور، د مسواک په اړه دي او د خکاګ يانې د اوبو و غیره ځکلو برخه کې سنت طريقه دا ده چې بني طرف دې مخکې کړی شي، يانې اوبه او د ځکلو څيز به لومړی هغه چا ته ورکول کېږي، چې بني طرف کې وي، که مشر وي او که کشر، لکه څنگه چې د مهلب قول کې تېر شو. (سلسلة الاحاديث الصحيحة (۷۷/۴))

اوبو ځکلو کې بني طرف مخکې دی!

﴿۱۱۰﴾ عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَتَى بَلْبَنٍ قَدْ شِيبَ بِمَاءٍ، وَعَنْ يَمِينِهِ أَعْرَابِيٌّ، وَعَنْ شِمَالِهِ أَبُو بَكْرٍ، فَشَرِبَ ثُمَّ أُعْطِيَ الْأَعْرَابِيُّ، وَقَالَ: الْإِيْمَنَ فَالْإِيْمَنَ. (صحيح البخاري (۱۱۱/۷))

ژباړه: انس بن مالک رضی الله عنه د حديث راوي دی، وايي:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ته څه شېده راوړلی شو، چې له اوبو سره گډ شوي و، د رسول الله صلى الله عليه وسلم بني اړخ کې يو کليوال ناست و او چپ اړخ ته يې ابوبکر رضی الله عنه ناست و.

رسول الله صلى الله عليه وسلم شېده وڅکل، بيا يې کليوال ته ورکړل او ويې ويل: لومړی حق د بني طرف دی.

او په بله طريقه کې د حديث الفاظ داسې راغلي: لومړی حق د هغه خلکو دی چې ښي طرف کې وي، خبر شئ! ښي لوری وپالئ.

﴿۱۱۲﴾ أَفْضَلُ النَّاسِ عِنْدَ اللَّهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ الْمُؤْمِنُ

المعمر. (ضعيف الجامع الصغير وزيادته (ص: ۱۴۷))

ژباړه: جابر رضي الله عنه د حديث راوي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: د قيامت په ورځ به د الله په نزد له خلکو نه غوره، هر هغه مؤمن وي چې ډېر عمر يې خوړلی وي.

﴿۱۱۳﴾ أَفْضَلُ النَّاسِ فِي الْمَسْجِدِ الْإِمَامُ ثُمَّ الْمُؤَدِّنُ ثُمَّ مَنْ عَلَى يَمِينِ

الْإِمَامِ. (ضعيف الجامع الصغير وزيادته (ص: ۱۴۷))

ژباړه: علي رضي الله عنه د حديث راوي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: په جومات کې له خلکو نه غوره کس امام دی، بيا اذان کوونکی دی او بيا هغه څوک چې د امام په ښي طرف کې وي.

﴿۱۱۴﴾ أَفْضَلُكُمْ الَّذِينَ إِذَا رَأَوْا ذَكَرَ اللَّهُ تَعَالَى

لِرُؤْيَتِهِمْ. (ضعيف الجامع الصغير وزيادته (ص: ۱۴۸))

ژباړه: جابر رضي الله عنه د حديث راوي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: تاسې کې غوره او د قدر وړ خلک هغوی دي چې په دیدن يې بنده ته الله تعالی وریادېږي.

سپېڅلې پاڼې!

﴿۱۱۵﴾ عَنْ وَائِلَةَ بِنِ الْأَسْقَعِ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: أُنْزِلَتْ صُحُفُ إِبْرَاهِيمَ عَلَيْهِ السَّلَامُ فِي أَوَّلِ لَيْلَةٍ مِنْ رَمَضَانَ، وَأُنْزِلَتِ التَّوْرَةُ لِسِتِّ مَضِينَ مِنْ رَمَضَانَ، وَالْإِنْجِيلُ لِثَلَاثِ عَشْرَةَ

خَلَّتْ مِنْ رَمَضَانَ، وَأُنْزِلَ الْفُرْقَانُ لِأَرْبَعٍ وَعِشْرِينَ خَلَّتْ مِنْ

رَمَضَانَ. (مسند أحمد مخرجا (١٩١/٢٨))

ژباړه: واثله بن الأسقع رضي الله عنه د حديث راوي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: د ابراهيم عليه السلام صحيفې د رمضان په لومړۍ شپه نازلې کړي شوې دي، د رمضان شپږ ورځې تېرې شوې وې چې تورات نازل شو او ديارلس ورځې يې تېرې شوې وې چې انجيل نازل شو او د رمضان (٢٤) ورځې تېرې شوې وې چې فرقان «قران» پر محمد صلى الله عليه وسلم نازل کړی شو.

﴿١١٦﴾ ابو يعلى الموصلي چې د جابر رضي الله عنه په روايت کوم حديث نقل کړی، هغه حديث کې راغلي: چې د رمضان يوولس شپې تېرې شوې وې چې زبور په داود عليه السلام نازل کړی شو. (مسند ابو يعلى (٢١٨٧))

❖ امام ناصر الدين الالباني رحمه الله د واثله په روايت لومړی حديث مرفوع ښودلی او سلسله الاحاديث الصحيحة (١/ ١٥٧٥) رقم کې يې راوړی، الفاظ يې کټ مټ برابر دي، يوازې دومره زياتوالی پکې دی چې (و انزل الزبور ثمان عشرة خلت من رمضان) او د رمضان ١٨ ورځې تېرې شوې وې چې زبور په داود عليه السلام نازل کړی شو.

له دې الفاظو وروسته بيا د قران د نزول يادونه شوې ده.

❖ امام الباني رحمه الله په ياد شوي حديث، چې موږ هم پيل کې راوړی، د حسن حکم کړی او رجال يې د دې کره ښودلي، يوازې ليکلي يې دي چې عمران القطان راوي کې لږ غوندې کلام شته او هغه لپاره هم د ابن عباس رضي الله عنه مرفوع حديث شاهد دی.

پېڅې مو پورته ساتئ!

﴿١١٧﴾ إِنَّ اللَّهَ لَا يَنْظُرُ إِلَى مُسَبِّلِ الْإِزَارِ. (سلسلة الأحاديث الصحيحة (٢١٤/٤))

ژباړه: ابن عباس رضی الله عنه د حديث راوي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: بې شکه الله تعالى د لنگ يا پرتوگ ښکته ساتونکي ته نه گوري.

حديث دليل دی، چې له ښنگرو نه د لنگ او پرتوگ ښکته ساتل، انسان د الله تعالى له رحمتي ليدلو بې برخې کوي.

﴿١١٨﴾ عَنْ أَنَسٍ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: الْإِزَارُ إِلَى

نِصْفِ السَّاقِ، فَلَمَّا رَأَى شِدَّةَ ذَلِكَ عَلَى الْمُسْلِمِينَ، قَالَ: إِلَى الْكَعْبَيْنِ،

لَا خَيْرَ فِيمَا أَسْفَلَ مِنْ ذَلِكَ. (مسند أحمد مخرجا (٢٢٠/٢١) وصححه الالباني)

ژباړه: انس رضی الله عنه نه مرفوع حديث روايت شوی، وايي:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: د لنگ (پرتوگ) د ساتلو حکم د پنډۍ تر نيمايي دی، کله يې چې له امله پر مسلمانانو د سختۍ احساس شو، بيا يې وويل: له ښنگرو يې پورته وساتئ او له ښنگرو نه ښکته ساتلو کې يې هېڅ خير نه شته.

﴿١١٩﴾ د حذيفه بن اليمان رضی الله عنه حديث هم دې لپاره شاهد دی،

حذيفه رضی الله عنه وايي: رسول الله صلى الله عليه وسلم مې وليد او راته يې وويل: دا د لنگ (پرتوگ) تړلو ځای دی، که دا نه کوې نو بيا يې له دې نه لږ ښکته ساته، که داسې دې هم ونه کړل، نو بيا تر ښنگرو لاندي د لنگ يا پرتوگ (پېڅو) پرېښودلو حق نه لرې.

دا حديث ابوداود نه پرته ټولو سننو کې راغلی. (ابن حبان ٤٤٧)

شیطان کوم کور ته نه ننوځي!!

﴿١٢٠﴾ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: اقْرَءُوا سُورَةَ الْبَقَرَةِ فِي بُيُوتِكُمْ فَإِنَّ الشَّيْطَانَ لَا يَدْخُلُ بَيْتًا يُقْرَأُ فِيهِ سُورَةُ الْبَقَرَةِ. (المستدرک علی الصحیحین للحاکم (١/ ٧٤٩))

ژباړه: عبدالله بن مسعود رضی الله عنه د حدیث راوي دی، رسول الله صلی الله علیه وسلم ویلي: په کورونو کې مو د بقرې سورت لولئ، ځکه شیطان هغه کور ته نه ننوځي په کوم کور کې چې د بقرې سورت لوستل کېږي.

د قران سینگار!

﴿١٢١﴾ حُسْنُ الصَّوْتِ زِينَةُ الْقُرْآنِ.^(١)

ژباړه: علقمه بن قیس وايي: زه داسې سپری وم، چې الله تعالی ښایسته غږ راکړی و او قران کریم به مې په ښایسته غږ لوسته، عبدالله بن مسعود رضی الله عنه به زه خپل څنگ ته وربللم، بیا به زه هغه ته ورتلیم او قران کریم به مې ورته تلاوت کاوه، کله به چې زه د قران له تلاوت نه فارغ شوم، یانې تلاوت به مې بس کړ، هغه به راته ویل: نور راته هم ولولئ، بېشکه له رسول الله صلی الله علیه وسلم نه مې اورېدلي، ویل به یې: (ښایسته غږ د قران سینگار دی).

شات او قران!

﴿١٢٢﴾ أَبِي الْأَحْوُسِ وَابِي: يُو سِرَى عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ تَه رَاغِي، وَرْتَه يِي وَوِيل: وَرُور مِي نَارُوغ دِي او لَه گېډي نه په عذاب دِي او

چا ورته د شرابو صفت کړی چې شراب وڅکه، گېډه به دې جوړه شي،
اوس نو شراب پرې وڅکم؟
عبدالله بن مسعود رضی الله عنه ورته وويل: سبحان الله! الله تعالى په
گنده گۍ کې شفاء نه ده اېښې، بې شکه شفاء په دوو شيانو کې ده،
شات د خلکو لپاره شفاء او درمل دي او قران هغه ناروغيو لپاره شفاء ده
چې په سينو (زړونو) کې دي.^(۱)

د درېيو کسانو دعا نه قبلېږي!

﴿١٢٢﴾ ثَلَاثَةٌ يَدْعُونَ اللَّهَ ، فَلَا يُسْتَجَابُ لَهُمْ: رَجُلٌ كَانَتْ تَحْتَهُ امْرَأَةٌ
سَيِّئَةُ الْخُلُقِ فَلَمْ يُطَلِّقْهَا ، وَرَجُلٌ كَانَ لَهُ عَلَى رَجُلٍ مَالٌ فَلَمْ يُشْهِدْ
عَلَيْهِ ، وَرَجُلٌ آتَى سَفِيهَاً مَالَهُ ، وَقَدْ قَالَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ: وَلَا تُؤْتُوا
السُّفَهَاءَ أَمْوَالَكُمُ. (سلسلة الأحاديث الصحيحة (٤/ ٤٢٠) السنن الكبرى للبيهقي)

ژباړه: ابو موسى اشعري رضی الله عنه ويلي: درې کسان داسې دي، چې
دعاگانې کوي او قبلېږي نه.

يو هغه سړی چې بداخله بنځه يې لاس لاندې وي او نه يې طلاقي.
دويم هغه سړی چې پر يو بل کس يې مال (حق) وي او هغه پرې نه
خبروي، دريم هغه سړی چې ناپوه ته د هغه مال ورکړي، په داسې حال
کې چې الله تعالى ويلي: وَلَا تُؤْتُوا السُّفَهَاءَ أَمْوَالَكُمُ. (سورة النساء (٥) ايت)
ژباړه: او خپل هغه مالونه چې الله هغه ستاسې لپاره د ژوند د سمبالښت
وسيله گرځولې ده، ناپوهانو ته مه سپاری.

د وخت گانه!

﴿١٢٣﴾ عَنْ مُعَاذِ بْنِ جَبَلٍ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: لَا تَزُولُ قَدَمًا عَبْدٌ يَوْمَ الْقِيَامَةِ حَتَّى يُسْأَلَ عَنْ أَرْبَعِ خِصَالٍ: عَنْ عُمُرِهِ فِيمَا أَفْنَاهُ؟ وَعَنْ شَبَابِهِ فِيمَا أَبْلَاهُ؟ وَعَنْ مَالِهِ مِنْ أَيْنَ اكْتَسَبَهُ وَفِيمَا أَنْفَقَهُ؟ وَعَنْ عِلْمِهِ مَاذَا عَمِلَ فِيهِ؟. (المعجم الكبير للطبراني (٢٠/ ٦٠))

ژباړه: معاذ رضي الله عنه د حديث راوي دی، رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: د قيامت په ورځ به تر هغې د بنده قدمونه له خپل ځايه ونه خوځېږي چې د څلورو پوښتنه ترېنه ونه شي.

د عمر په اړه، چې په څه کې دې تېر کړ؟، د ځوانۍ په اړه، چې څه کې يې تېره کړې؟، د مال په اړه، چې له کومه ځايه يې گټلی او په څه کې يې لگولی؟ او د علم په اړه چې څه عمل يې پکې کړی؟.

يادونه: دې حديث کې د وخت اړوند د دوو سترو او گرانبه دورو يادونه شوې، چې پيل کې يې عمر ياد شوی، عمر انسان ته د يو ستر الهي نعمت په ډول ورکړل شوی، ښه عمر هغه دی، چې بنده پکې د ښو چارو گټونکي شي او د وخت له دې سترې گلورينې باغچې خوشبويه گلونه او وږمې ترلاسه کړي، ځواني د عمر برخه ده، مگر ځواني داسې غوره برخه ده چې گټه ترې واخيستل شي، پاملرنه يې وشي، د ټول وخت لپاره سينگار توکي او گانه ده، ستر ارزښت يې همدا دی چې رسول الله صلى الله عليه وسلم د ژوند او عمر وروسته دا په ځانگړې بڼه ياده کړې، که نه نو ځواني په عمر کې شامله ده، دا چې رسول الله صلى الله عليه وسلم ځانگړې ياده کړې، لامل يې دا دی چې د انسان په عمر کې د دې زرینې دورې هېڅ ساری نه شته.

❖ له دې وروسته حديه كې د مال او علم يادونه شوې چې دواړه نعمتونه دي او د دواړو په وړيله ژوند ښايسته او رنگين كېږي، مگر ستر ارزښت يې په دې كې دى، چې د دواړو په اړه محاسبه او پوښتنه كېږي. مال او شتمني چې د علم په رڼا كې پر ځاى وکارول شي، سترې گټې لري، چې د مال او علم په سم کارولو دنيا او اخرت دواړه ښايسته كېږي.

❖ د دې نبوي حديث توري په دې دليل دي، چې عمل د علم ښايست دى او انفاق (د الله تعالى په لاره كې مال لگول) د مال او شتمنى ښايست دى.

﴿١٢٥﴾ عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: نِعْمَتَانِ مَغْبُونٌ فِيهِمَا كَثِيرٌ مِنَ النَّاسِ: الصَّحَّةُ وَالْفَرَاغُ. (صحيح البخاري (٨ / ٨٨))

ژباړه: ابن عباس رضي الله عنه د حديث راوي دى، رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: دوه نعمتونه دي، چې ډېرى خلكو پكې تاوان كړى، يو يې صحت (روغتيا) او بل يې وزگارتيا ده.

يادونه: د دې حديث نه معلومېږي چې روغتيا ستر نعمت دى، د روغتيا په وسيله انسان هر لور منزل ته د منزل لاره پرېكولى شي او بريا ترلاسه كولى شي، د روغتيا په حالت كې انسان د خپل خالق هر ډول عبادت په اسانۍ سره كولى شي او هم د الله تعالى له مخلوق سره هر ډول احسان كولى شي، مگر ډېرى خلك د دې نعمت په قدر نه پوهېږي.

دويم ستر نعمت فراغت او وزگارتيا ده، عقلمن خلك په خپل ژوند كې هېڅ تش وختونه نه لري، هغوى تل ځان په نېكو او گټورو چارو بوخت ساتي، د وخت لپاره ځانگړى مهالوېش لري، چې د مهالوېش په كتنه د

خپل وخت چارې تنظيموي او د وخت هېڅ برخه تشه، وزگارو او بې کاره نه پرېدي.

❖ سلف علماء وايي: «وخت د تورې په څېر دی، که دې پرې نه کړ، تا پرېکوي».

❖ امير المؤمنين عمر فاروق رضی الله عنه به ويل: «زما دا نه خوښېږي چې ستاسې يو کس وزگار وگورم، چې نه د دنيا کار کوي او نه د آخرت کار کوي». (قيمة الزمن (٢٦٠))

د قدسي احاديثو غونجه

عبادت ته ځان وزگار کړه!

(١٣٦) عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَعْني: قَالَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ: ابْنُ آدَمَ، تَفَرَّغْ لِعِبَادَتِي، أَمَلًا صَدْرَكَ غِنَى، وَأَسَدَّ فَقْرَكَ، وَإِلَّا تَفَعَّلْ، مَلَأْتُ صَدْرَكَ شُغْلًا، وَلَمْ أُسَدِّ فَقْرَكَ. (مسند أحمد ط الرسالة ١٤ / ٣٢١)

ژباړه: ابو هريره رضي الله عنه د حديث راوي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: الله تعالى وايي: ای بنيادمه! ته ځان زما عبادت لپاره وزگار کړه، زه به دې زړه له شتمني نه ډک کړم او فقر به دې بند کړم او که ته داسې ونه کړې، لاسونه به دې له بوختياوو ډک کړم او فقر به دې هم بند نه کړم.

يادونه: دې حديث کې دوه جائزې يادې شوې، يوه د زړه شتمني، دويم د روزي پراخي او دا ځکه چې ده ځان د الله تعالى عبادت ته وزگار کړی.

شتمن زړه او ډک لاسونه!

(١٣٧) عَنْ مَعْقِلِ بْنِ يَسَارٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: يَقُولُ رَبُّكُمْ تَبَارَكَ وَتَعَالَى: يَا ابْنَ آدَمَ تَفَرَّغْ لِعِبَادَتِي أَمَلًا قَلْبَكَ غِنَى وَأَمَلًا يَدَيْكَ رِزْقًا، يَا ابْنَ آدَمَ لَا تَبَاعِدْ مِنِّي فَأَمَلًا قَلْبَكَ فَقْرًا وَأَمَلًا يَدَيْكَ شُغْلًا. (المستدرک على الصحيحين للحاکم ٤ / ٣٦٢)

ژباړه: «معقل بن يسار رضي الله عنه د حديث راوي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: ای بنيادمه! ته ځان زما د عبادت لپاره وزگار کړه، زه به دې زړه له شتمني نه ډک کړم او لاسونه به دې له روزي نه ډک کړم.

ای بنیادمه! له مانه مه لرې کېږه! چې بیا به دې زړه له فقر او لاسونه د کار او بوختیاو نه ډک کړم.

یادونه: دا دواړه حدیثونه په دې دلالت کوي چې د الله بنده گۍ ته ځان وزگارول د روزۍ کیلي ده او د وزگارېدلو مطلب دا دی چې بنده به عبادت پر مهال الله تعالی په زړه او بدن سره حاضر گڼي، هغه سره به زړه مناجات کوي، عاجزي به ورته کوي، عظمت به یې زړه کې راوړي او د د احسان مرتبه هم ده.

طلایي شېبې!

﴿١٢٨﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: يَنْزِلُ رَبُّنَا تَبَارَكَ وَتَعَالَى كُلَّ لَيْلَةٍ إِلَى السَّمَاءِ الدُّنْيَا، حِينَ يَبْقَى ثُلُثُ اللَّيْلِ الْآخِرِ، يَقُولُ: مَنْ يَدْعُونِي فَأَسْتَجِيبَ لَهُ، مَنْ يَسْأَلُنِي فَأُعْطِيَهُ، مَنْ يَسْتَغْفِرُنِي فَأَغْفِرَ لَهُ. (صحيح البخاري (٧١ / ٨))

ژباړه: ابو هريره رضي الله عنه د حديث راوي دی: رسول الله صلى الله عليه وسلم ويې: الله تبارک و تعالی هره شپه د شېبې په وروستۍ برخه کې د دنيا اسمان ته راکوزېږي او وايي: «څوک چې له مانه دعا وغواړي، دعا به یې قبوله کړم، څوک چې څه وغواړي ور به یې کړم، څوک چې له مانه بښنه وغواړي نو هغه ته به بښنه وکړم.

زه دې څنگ ته راځم!

﴿١٢٩﴾ عَنْ شُرَيْحٍ، قَالَ: سَمِعْتُ رَجُلًا مِنْ أَصْحَابِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: قَالَ اللَّهُ تَعَالَى: يَا ابْنَ آدَمَ، قُمْ إِلَيَّ أَمْشِ إِلَيْكَ، وَامْشِ إِلَيَّ أَهْرُولُ إِلَيْكَ. (مسند احمد مخرجا (٢٥ / ٢٧٣))

ژباړه: شريح رحمه الله د حديث راوي دی، وايي: د رسول الله صلى الله عليه وسلم د صحابه و له يو سړي مې اورېدلي، ويل يې: رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلى: الله تعالى وايي: بينادمه! ته زما لپاره ودرېږه، زه دې څنگ ته راځم، ته زما په لور را روان شه، زه درته په منډه راځم.

﴿١٣٠﴾ عَنْ جُنْدُبٍ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: قَالَ رَجُلٌ وَاللَّهِ لَا يَغْفِرُ اللَّهُ لِفُلَانٍ، فَقَالَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ: مَنْ ذَا الَّذِي يَتَأَلَّى عَلَيَّ أَنْ لَا أَغْفِرَ لِفُلَانٍ فَإِنِّي قَدْ غَفَرْتُ لِفُلَانٍ وَأَحْبَطْتُ عَمَلَكَ. (المعجم الكبير للطبراني (١٦٥/٢))

ژباړه: جُنْدُب رضى الله عنه وايي: رسول الله صلى الله عليه وسلم ورته حديث بيانوه، چې يو سړي وويل: په الله سوگند کوم، چې الله تعالى به فلانکي سړي ته بښنه ونه کړي، الله تعالى وويل: هغه څوک دی چې زما پر نوم سوگند کوي، چې زه به فلانکي ته بښنه نه کوم، بې شکه ما فلانکي ته بښنه وکړه او ستا چارې مې بربادې کړې.

يادونه: دې حديث نه دا گټه لاسته راځي چې پر خپلو نېکو چارو غرور نه دی او دا سوگندونه به هم نه کوي، چې الله تعالى فلانکي ته بښي. دا چارې د الله تعالى په واک کې دي او يوازې هماغه ته يې سپارل پکار دي.

دالله تعالى د رحمت او بښنې ننداره وکړه!

﴿١٣١﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، قَالَ: أَشْرَفَ رَجُلٌ عَلَى نَفْسِهِ، فَلَمَّا حَضَرَهُ الْمَوْتُ أَوْصَى بِنِيهِ فَقَالَ: إِذَا أَنَا مِتُّ فَأَحْرِقُونِي، ثُمَّ اسْحَقُونِي، ثُمَّ اذْرُونِي فِي الرِّيحِ فِي الْبَحْرِ، فَوَاللَّهِ لَئِنْ قَدَرَ

عَلَيَّ رَبِّي لِيُعَذِّبَنِي عَذَابًا مَا عَذَّبَهُ بِهِ أَحَدًا، قَالَ فَفَعَلُوا ذَلِكَ بِهِ، فَقَالَ
لِلْأَرْضِ: أَذِي مَا أَخَذْتَ، فَإِذَا هُوَ قَائِمٌ، فَقَالَ لَهُ: مَا حَمَلَكَ عَلَى مَا
صَنَعْتَ؟ فَقَالَ: خَشِيتُكَ، يَا رَبِّ - أَوْ قَالَ مَخَافَتُكَ - فَغَفَرَ لَهُ
بِذَلِكَ. (صحيح مسلم (٢١١٠ / ٤))

ژباړه: ابوهريره رضي الله عنه د حديث راوي دی، رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: يو سړی چې د مرگ وخت يې نږدې شوی و، زامنو ته يې وصيت کې وويل: زه چې مړ شوم په اور مې وسوزوئ، بيا مې ايره په سمندر کې واچوئ، په الله تعالى سوگند کوم، که الله تعالى راباندې برلاسی شي، داسې عذاب به راکړي چې هېچاته به يې نه وي ورکړی. سړی چې مړ شو، زامنو يې له وصيت سره سم کار ورسره وکړ، الله تعالى زمکې ته وويل: څه دې چې اخيستي ټول راکړه! زمکې د الله تعالى له حکم سره سم د ياد شوي سړي هر څه ورکړل. ناخاپه روغ جوړ انسان د الله تعالى په مخ کې ودرېده. الله تعالى ورته وويل: دې کار ته څه اړ کړې؟ سړي وويل: ای ربه! ستا له وېرې مې دا کار وکړ. الله عزوجل دې سړي ته د همدې له امله بښنه وکړه.

ولور!

﴿١٣٢﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: قَالَ اللَّهُ تَعَالَى: ثَلَاثَةٌ أَنَا خَصْمُهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، رَجُلٌ أَعْطَى بِي ثُمَّ غَدَرَ، وَرَجُلٌ بَاعَ حُرًّا فَأَكَلَ ثَمَنَهُ، وَرَجُلٌ اسْتَأْجَرَ أَجِيرًا فَاسْتَوْفَى مِنْهُ وَلَمْ يُعْطِهِ أَجْرَهُ. (صحيح البخاري (٩٠ / ٣))

ژباړه: ابو هريره رضی الله عنه د حديث راوي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم د الله تعالى نه روايت کړی، الله تعالى وايي: له درېيو کسانو سره به د قيامت په ورځ زما ځانگړې جگړه وي، لومړی هغه کس چې زما پر نوم ژمنه (وعدده) وکړي او بيا هر ژمنه کې ټگي وکړي يانې ماته يې کړي، دويم هغه سړی چې اصيل ازاد انسان وپلوري او پيسې يې وځوري او درېيم هغه سړی چې يو کس په مزدورۍ ونيسي، کار ترې پوره واخلي او هغه ته د مزدورۍ بدله ور نه کړي. يادونه: حديث کې د درېيو کسانو قيد نه مراد ددې جنس او صفت لرونکي خلک مراد دي، چې هر څومره وي او حديث دليل دی، چې دا درې واړه چارې ستره گناوي دي، يانې د الله پر نوم د وعدې ماتول اصل پلورل او مزدور ته مزد نه ورکول.

اونيز؛ طلايي چانسونه!

﴿١٣٣﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، قَالَ: تَفْتَحُ أَبْوَابُ الْجَنَّةِ يَوْمَ الْإِثْنَيْنِ، وَيَوْمَ الْخَمِيسِ، فَيُغْفَرُ لِكُلِّ عَبْدٍ لَا يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا، إِلَّا رَجُلًا كَانَتْ بَيْنَهُ وَبَيْنَ أَخِيهِ شَحَاءٌ، فَيُقَالُ: أَنْظِرُوا هَذَيْنِ حَتَّى يَصْطَلِحَا، أَنْظِرُوا هَذَيْنِ حَتَّى يَصْطَلِحَا. (صحيح مسلم ١٩٨٧/٤)

ژباړه: ابوهريره رضی الله عنه د حديث راوي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: د دوشنبې او پنجشنبې په ورځو کې جنتي دروازې پرانيستل کېږي، نو هر هغه بنده ته بښنه کېږي چې له الله تعالى سره يې څه شی شريک کړی نه وي، پرته له هغه سړي نه چې د ده او ورور په منځ کې يې څه شخړه او خوابدي وي.

الله تعالى وايي: دې دواړو ته تر هغې وخت ورکړئ چې اصلاح او سم شي - دې دواړو ته تر هغې وخت ورکړئ چې اصلاح او سم شي.

﴿١٣٤﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: قَالَ اللَّهُ: أَنْفِقْ يَا ابْنَ آدَمَ أَنْفِقْ عَلَيْكَ. (صحيح البخاري (٦٢ / ٧))

ژباړه: ابو هريره رضي الله عنه له رسول الله صلى الله عليه وسلم نه روايت کړی، رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: الله تعالى وايي: بنيادمه! ته پر خلکو لگښتونه کوه، پر تا به لگښت کېږي.

د الله تعالى مينه کوونکي شی!

﴿١٣٥﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: إِنَّ اللَّهَ يَقُولُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ: أَيُّنَ الْمُتَحَابُّونَ بَجَلَالِي، الْيَوْمَ أُظِلُّهُمْ فِي ظِلِّي يَوْمَ لَا ظِلَّ إِلَّا ظِلِّي. (صحيح مسلم (١٩٨٨ / ٤))

ژباړه: ابو هريره رضي الله عنه د حديث راوي دی: رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: الله تعالى به د قيامت په ورځ وايي: هغه کسان چېرې دي چې زما د جلال او لویۍ لپاره يې خپل منځ کې مينه کوله، نن ورځ به دوی ته د خپل عرش سيوري لاندې سيوري ورکړم، په داسې ورځ چې زما له سيوري پرته به بل سيوري نه وي.

زمانه مه گنځی!

﴿١٣٦﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: قَالَ اللَّهُ: يَسُبُّ بَنُو آدَمَ الدَّهْرَ، وَأَنَا الدَّهْرُ، بِيَدِي اللَّيْلُ وَالنَّهَارُ. (صحيح البخاري (٤١ / ٨))

ژباړه: ابو هريره رضي الله عنه د حديث راوي دی، وايي: رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: الله تعالى وايي: بنيادم زمانې ته کنخل کوي، زه زمانه يم، شپه، ورځ يوازې زما په لاس کې دي.

د مينې وداني له بره جوړېږي!

﴿۱۳۷﴾ إِنَّ اللَّهَ إِذَا أَحَبَّ عَبْدًا دَعَا جِبْرِيلَ فَقَالَ: إِنِّي أَحِبُّ فُلَانًا فَأَحِبَّهُ، قَالَ: فَيُحِبُّهُ جِبْرِيلُ، ثُمَّ يُنَادِي فِي السَّمَاءِ فَيَقُولُ: إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ فُلَانًا فَأَحِبُّوهُ، فَيُحِبُّهُ أَهْلُ السَّمَاءِ، قَالَ ثُمَّ يُوضَعُ لَهُ الْقَبُولُ فِي الْأَرْضِ، وَإِذَا أَبْغَضَ عَبْدًا دَعَا جِبْرِيلَ فَيَقُولُ: إِنِّي أَبْغِضُ فُلَانًا فَأَبْغِضُهُ، قَالَ فَيَبْغِضُهُ جِبْرِيلُ، ثُمَّ يُنَادِي فِي أَهْلِ السَّمَاءِ إِنَّ اللَّهَ يُبْغِضُ فُلَانًا فَأَبْغِضُوهُ، قَالَ: فَيَبْغِضُونَهُ، ثُمَّ تُوضَعُ لَهُ الْبَغْضَاءُ فِي الْأَرْضِ (صحیح مسلم ۲۴-۲۰-۲۳)

ژباړه: رسول الله صلى الله عليه وسلم وايي: کله چې الله تعالى له کوم بنده سره مينه کوي، جبريل عليه السلام راوغواړي. ورته ووايي: زه له فلانکي سره مينه لرم، ته هم ورسره مينه کوه.

جبريل عليه السلام هم له دغه کس سره مينه کوي، بيا په اسمانونو کې اعلان وکړي، چې الله تعالى له فلانکي سره مينه کوي، تاسو هم ورسره مينه وکړئ.

په اسمانونو کې اوسېدونکي مخلوق هم له دغه کس سره مينه کوي، بيا د دغه کس لپاره قبوليت ځمکې ته رابښکته شي، ځمکوال ورسره هم مينه کوي او کله چې د الله تعالى کوم بنده نه خوښېږي، جبريل عليه السلام راوغواړي، ورته وايي: فلانکي بنده زما نه خوښېږي، ته يې هم مه خوښوه.

دغه کس بيا د جبريل عليه السلام هم نه خوښېږي، جبريل عليه السلام اسمانوالو ته هم اعلان کوي، فلانکي انسان د الله تعالى نه خوښېږي،

تاسې يې هم پرېږدئ، اسمانوال ورسره اړيکې پرېکړي، بيا د کرکې دغه اثر ځمکې ته رانښکته شي. ځمکوال ورسره هم کرکه کوي. دا هغه ستر الهي غيبي راز دی، چې ځينې مسلمان نارينه او مسلمانې مېرمنې پرې د خلکو له مينې برخمن کېږي، د مينې دا راز د زېږي په ډول د الله تعالى د رضا په بدرگه هغو مؤمنانو نارينه او ښځينه وو ته ورکول کېږي، چې د ايمان او نېک عمل له غبرگو نعمتونو څخه برخمن وي.

مينه د ملاقات لېوالتيا زياتوي!

﴿١٣٨﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: قَالَ اللَّهُ: إِذَا أَحَبَّ عَبْدِي لِقَائِي أَحْبَبْتُ لِقَاءَهُ، وَإِذَا كَرِهَ لِقَائِي كَرِهْتُ لِقَاءَهُ. (صحيح البخاري (١٤٥/٩))

ژباړه: ابوهريره رضي الله عنه د حديث راوي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: الله تعالى وايي: کله چې بنده زما ملاقات خوښوي، زه يې هم ملاقات خوښوم او کله چې بنده زما ملاقات نه خوښوي، زه يې هم ملاقات نه خوښوم.

د صحيح مسلم په حديث کې د دې حديث مانا روښانه شوې.

﴿١٣٩﴾ عَنْ عَائِشَةَ، قَالَتْ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: مَنْ أَحَبَّ لِقَاءَ اللَّهِ، أَحَبَّ اللَّهُ لِقَاءَهُ، وَمَنْ كَرِهَ لِقَاءَ اللَّهِ، كَرِهَ اللَّهُ لِقَاءَهُ، فَقُلْتُ: يَا نَبِيَّ اللَّهِ أَكْرَاهِيَةُ الْمَوْتِ؟ فَكُنَّا نَكْرَهُ الْمَوْتَ، فَقَالَ: لَيْسَ كَذَلِكَ، وَلَكِنَّ الْمُؤْمِنَ إِذَا بُشِّرَ بِرَحْمَةِ اللَّهِ وَرِضْوَانِهِ وَجَنَّتِهِ، أَحَبَّ لِقَاءَ اللَّهِ، فَأَحَبَّ اللَّهُ لِقَاءَهُ، وَإِنَّ الْكَافِرَ إِذَا بُشِّرَ بِعَذَابِ اللَّهِ وَسَخَطِهِ، كَرِهَ لِقَاءَ اللَّهِ، وَكَرِهَ اللَّهُ لِقَاءَهُ. (صحيح مسلم (٢٠٦٥/٤))

ژباړه: عائشه رضی الله عنها وايي: رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: څوک چې د الله تعالى ملاقات خوښوي، الله تعالى د هغه ملاقات خوښوي او څوک چې د الله تعالى ملاقات نه خوښوي، الله تعالى د هغه ملاقات نه خوښوي.

ما وويل: ای د الله پېغمبره! دا به د مرگ بد گڼل وي، حال دا چې موږ ټول مرگ بد گڼو او نه یې خوښوو؟

رسول الله صلى الله عليه وسلم راته وويل: عائشه! داسې خبره نه ده، بلکې مؤمن ته چې کله د الله په رحمت، رضامندی او جنت زېږي ورکړل شي، نو دا بيا د الله ملاقات خوښوي او لېوالتيا یې زیاتېږي، نو الله د ده ملاقات خوښوي او کافر ته چې کله د الله تعالى د غضب او عذاب زېږي ورکړل شي، نو الله سره یو ځای کېدل بد گڼي او الله تعالى د ده ملاقات بد گڼي....؟

غوره کور!

﴿١٢٠﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: خَيْرُ بَيْتٍ فِي الْمُسْلِمِينَ بَيْتٌ فِيهِ يَتِيمٌ يُحْسَنُ إِلَيْهِ، وَشَرُّ بَيْتٍ فِي الْمُسْلِمِينَ بَيْتٌ فِيهِ يَتِيمٌ يُسَاءُ إِلَيْهِ، أَنَا وَكَافِلُ الْيَتِيمِ فِي الْجَنَّةِ كَهَاتَيْنِ - يُشِيرُ بِأَصْبَعَيْهِ. (الأدب المفرد (ص: ٦١))

ژباړه: ابو هريره رضی الله عنه د حديث راوي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: په مسلمانانو کې غوره کور، هغه کور دی، چې یتیم پکې وي او ښه چال چلن ورسره کېږي او په مسلمانانو کې بد کور، هغه دی، چې له یتیم سره پکې ناوړه چال چلن کېږي، زه او د یتیم پالونکی به په جنت کې د دې دوو گوتو په څېر (نږدې) یو او په دواړو گوتو یې اشاره کوله.

﴿١٣١﴾ عَنْ عَوْفِ بْنِ مَالِكٍ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: أَنَا وَامْرَأَةٌ سَفَعَاءُ الْخَدَّيْنِ، امْرَأَةٌ آمَتْ مِنْ زَوْجِهَا فَصَبَرَتْ عَلَى وَلَدِهَا، كَهَاتَيْنِ فِي الْجَنَّةِ. (الأدب المفرد (ص: ٦٢))

ژباړه: عوف بن مالک رضی الله عنه د حدیث راوی دی: رسول الله صلی الله علیه وسلم ویلي: زه او هغه ښځه چې له خاوند نه کونده پاتې شي او پر خپل اولاد صبر وکړي او پر هغوی مهرباني کوي په جنت کې به ددې دوو ګوتو په څېر یو، یانې (نږدې به یو). یادونه: سفعاء الخدين: د لغت په اعتبار هغې ښځې ته ویل کېږي، چې د مخ رنګ یې تور بخن غوندې وي او دا هم کېدلی شي، چې یوازې ددې کونډې د مخ رنګ د ستوتزمنو حالاتو له امله بدل شوی وي.

(النهاية في غريب الحديث والأثر، ٣٢٧/٢)

يوه خرما دوه زړونه!

﴿١٣٢﴾ عَنْ عَائِشَةَ - رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ - قَالَتْ: جَاءَتْنِي امْرَأَةٌ مَعَهَا ابْنَتَانِ لَهَا فَسَأَلَتْنِي فَلَمْ تَجِدْ عِنْدِي إِلَّا تَمْرَةً وَاحِدَةً فَأَعْطَيْتُهَا فَقَسَمَتْهَا بَيْنَ ابْنَتَيْهَا ثُمَّ قَامَتْ فَخَرَجَتْ، فَدَخَلَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَحَدَّثْتُهُ فَقَالَ: «مَنْ يَلِي مِنْ هَذِهِ الْبَنَاتِ شَيْئًا فَأَحْسَنَ الْيَهْنَ كُنَّ لَهُ سِتْرًا مِنَ النَّارِ». (الأدب المفرد (ص: ٧١))

ژباړه: عائشه رضي الله عنها وايي: يوه ښځه زموږ کور ته راغله چې دوه لورګانې ورسره وې، دې ښځې سوال کاوه او له ما سره د يوې دانې خرما نه پرته بل څه شی نه و، ما خرما دانه هاغې مېرمنې ته ورکړه، هغې دوه برخې کړه، پخپله یې ترې هېڅ ونه خوړل، بیا پاڅېده او زموږ له کوره ووته، هغې نه وروسته رسول الله صلی الله علیه وسلم کور ته راغی، ما د ښځې په کیسه خبر کړ، رسول الله صلی الله علیه وسلم وویل: څوک

چې د لورگانو په ورکړه وازمويل شي او دی له هغوی سره ښه چال چلن وکړي، هغوی به ده لپاره د دوزخ له اوره پرده وگرځي.

﴿۱۳۳﴾ امام بخاري د ابوبکر بن حفص په روايت حديث نقل کړی، چې عبدالله بن مسعود رضي الله عنه به له یتیم پرته پر دسترخوان خوړوته نه کیناسته يانې یتیم به یې له ځان سره ملگری کاوه. (الادب المفرد (۱۳۶))

بې خرما کور!

﴿۱۳۴﴾ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ أَبِي رَافِعٍ، عَنْ جَدَّتِهِ سَلَمَى، أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: بَيْتٌ لَا تَمَرٌ فِيهِ، كَأَلْبَيْتٍ لَا طَعَامَ فِيهِ. (سنن ابن ماجه (۱۱۰۵/۲))

ژباړه: عبیدالله بن ابی رافع له خپلې نیا سلمی رضي الله عنها نه روايت کړی، رسول الله صلى الله عليه وسلم ویلي: «بې خرما کور داسې دی، لکه په کوم کور کې چې هېڅ خواړه نه وي».

د دې حديث لپاره د عائشې رضي الله عنها په روايت مرفوع حديث شاهد او تائيد دی:

﴿۱۳۵﴾ عَنْ عَائِشَةَ، قَالَتْ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: بَيْتٌ لَا تَمَرٌ فِيهِ، جِيَاعٌ أَهْلُهُ. (سنن ابن ماجه (۱۱۰۴/۲))

ژباړه: عائشه رضي الله عنها وايي: رسول الله صلى الله عليه وسلم ویلي: کوم کور کې چې خرما نه وي، اوسېدونکي یې وړې وي.

يادونه: خرما قراني مېوه او خواړه دي، قران کې په بېلا بېلو تعبيرونو د خرما د ونې او مېوې ياد راغلی، د خرما په هر ډول کې ځانگړې فضليت او گټې شته، نبوي احاديثو کې هم د خرما ډېرې گټې ښودل شوي، خرما کې شفاء ده، خرما مېوه او هم غذا ده.

اووه مرغلري!

﴿١٣٦﴾ عَنْ أَبِي ذَرٍّ، قَالَ: أَمَرَنِي خَلِيلِي صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِسَبْعٍ أَمَرَنِي بِحُبِّ الْمَسَاكِينِ، وَالذُّنُوفِ مِنْهُمْ، وَأَمَرَنِي أَنْ أَنْظُرَ إِلَى مَنْ هُوَ دُونِي وَلَا أَنْظُرَ إِلَى مَنْ هُوَ فَوْقِي، وَأَمَرَنِي أَنْ أَصِلَ الرَّجِمَ وَإِنْ أَدْبَرْتُ، وَأَمَرَنِي أَنْ لَا أَسْأَلَ أَحَدًا شَيْئًا، وَأَمَرَنِي أَنْ أَقُولَ بِالْحَقِّ وَإِنْ كَانَ مُرًّا، وَأَمَرَنِي أَنْ لَا أَخَافَ فِي اللَّهِ لَوَمَةَ لَائِمٍ، وَأَمَرَنِي أَنْ أَكْثَرَ مِنْ قَوْلٍ: لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ، فَإِنَّهُنَّ مِنْ كَنْزٍ تَحْتَ الْعَرْشِ. (مسند أحمد مخرجا (٣٢٧/٣٥))

ژباړه: ابو ذر رضی الله عنه د حديث راوي دی، وايي:

رسول الله صلى الله عليه وسلم راته په اوو چارو امر کړی: له مسکینانو سره د مینې او هغوی سره د نږدې کېدلو امر یې راته کړی، امر یې راته کړی، چې هغه چاته وگورم چې له ما نه یې «د ژوند کچه» ټیټه وي او هغه چا ته ونه گورم، چې له ما نه پورته وي او امر یې راته کړی، چې خپلوي وپالم که څه هم مقابل لوری یې پرېکوي، امر یې راته کړی، چې له چا څخه به د هېڅ څېز سوال نه کوم، د حق ویلو امر یې راته کړی که څه هم چې حق ویل ترېڅ دي، امر یې راته کړی، چې د الله تعالی په لاره کې به د هېڅ ملامته کوونکي له ملامتیا څخه نه وېرېږم او دغه راز (لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ) د ویلو حکم یې راته کړی، ځکه دا له هغه خزاني څخه (ډالۍ) ده چې له عرش لاندې ده.

مشري!

﴿١٣٧﴾ بزار او طبراني د عوف بن مالک رضی الله عنه په روایت حدیث نقل کړی، رسول الله صلى الله عليه وسلم ویلي: که مو خوښه وي چې د امارت په اړه مو خبر کړم او په دې چې امارت یا مشري څه پایله لري؟

بيا يې وويل:

أُولَٰهَا مَلَامَةٌ، وَثَانِيهَا نَدَامَةٌ، وَثَالِثُهَا عَذَابٌ يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِلَّا مَنْ عَدَلَ،

فكيف يعدل مع أقربيه؟ (سلسلة الأحاديث الصحيحة (۴/ ۸۴))

ژباړه: مشري په پیل کې ملامتیا ده، دویمه مرحله کې پنبېمانتیا ده او درېیمه مرحله کې د قیامت د ورځې عذاب دی، پر ته له هغه چا نه چې عدل یې کړی وي او له خپلوانو سره به څنگه عدل وکړي؟!

د (۳۶۰) بندونو دنده او د دوزخ له اوره خلاصون؟!

﴿۱۳۸﴾ عَنْ عَائِشَةَ، قَالَتْ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: إِنَّهُ خُلِقَ كُلُّ إِنْسَانٍ مِنْ بَنِي آدَمَ عَلَى سِتِّينَ وَثَلَاثِمِائَةِ مَفْصِلٍ، فَمَنْ كَبَّرَ اللَّهَ، وَحَمِدَ اللَّهَ، وَهَلَّلَ اللَّهَ، وَسَبَّحَ اللَّهَ، وَاسْتَغْفَرَ اللَّهَ، وَعَزَلَ حَجَرًا عَنْ طَرِيقِ النَّاسِ، أَوْ شَوْكَةً أَوْ عَظْمًا عَنْ طَرِيقِ النَّاسِ، وَأَمَرَ بِمَعْرُوفٍ أَوْ نَهَى عَنْ مُنْكَرٍ، عَدَدَ تِلْكَ السِّتِّينَ وَالثَّلَاثِمِائَةِ السَّلَامَى، فَإِنَّهُ يَمْشِي يَوْمَئِذٍ وَقَدْ زَحَزَحَ نَفْسَهُ عَنِ النَّارِ. (صحيح مسلم (۲/ ۶۹۸))

ژباړه: عائشه رضی الله عنها وايي: رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: بې شکه د هر انسان پيداينست په ۳۶۰ بندونو شوی، يانې ۳۶۰ بندونه لري، څوک چې د الله تعالى لويي اداء کړي يانې (اللَّهُ أَكْبَرُ) ووايي، د الله تعالى حمد يانې (الْحَمْدُ لِلَّهِ يَا لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) ووايي، او يا د الله تعالى پاكي بيان کړي يانې (سُبْحَانَ اللَّهِ) ووايي او يا د الله تعالى نه بېښنه وغواړي يانې (أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ) ووايي، د خلکو د تگ راتگ له لارې نه تېره، اغزی او يا هډوکۍ لرې کړي، د نېکۍ امر او يا له بدۍ نه منع وکړي او دا چارې د دې درې سوه او شپېتو بندونو په اندازه او شمېر وي، نو دا کس

به په داسې حال کې بېگانه کړي، چې ځان به یې د دوزخ له اوره ازاد کړي وي.

د خاوند له اجازې پرته نفلي روژه...!

﴿۱۳۹﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: لَا تَصُومُ الْمَرْأَةُ يَوْمًا تَطَوُّعًا فِي غَيْرِ رَمَضَانَ وَزَوْجُهَا شَاهِدٌ إِلَّا بِإِذْنِهِ (مشن العارفي (۳/ ۷۳-۷۱))

ژباړه: ابو هريره رضي الله عنه د حديث راوي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: ښځه دې د رمضان له روژو پرته يوه ورځ نفلي روژه هم د خاوند بې اجازې نه نيسي، په داسې حال کې چې خاوند يې حاضر او په کور کې وي.

يادونه: دې حديث کې مسلمانې مېرمن ته په کلکه سپارښتنه شوې، چې د رمضان د فرضي روژو پرته، مېرمن نه شي کولی، چې د خاوند په شتون کې نفلي روژه ونيسي، حديث کې يوه لاره پرانيستې ده، هغه دا که خاوند اجازه ورکړي، چې زما په شتون کې نفلي روژې نيسه، يا يې خاوند په کور نه وي، بيا څه خبره نشته او له نفلي روژو نه د ښځې په منع کولو کې حکمت دا دی، چې د اړتيا په مهال د خاوند حق اداء کړي شي او داسې نه چې د ښځې د نفلي روژو له امله خاوند کومه بله گناه کې اخته نه شي. (فاروقي)

نبوي زېږی!

﴿۱۵۰﴾ إِذَا مَرَضَ الْعَبْدُ، أَوْ سَافَرَ، كُتِبَ لَهُ مِثْلُ مَا كَانَ يَعْمَلُ مُقِيمًا

صَحِيحًا. (صحيح البخاري، ۲۹۹۴)

ژباړه: کله چې يو بنده ناروغ يا مسافر شي، د هغې نېک عمل ثواب ورته ليکل کېږي، څنگه عمل به يې چې په کور کې، د روغتيا په مهال کاوه.

ورېځې خاندي!

﴿۱۵۱﴾ إِنَّ اللَّهَ يُنْشِئُ السَّحَابَ، فَيَنْطِقُ أَحْسَنَ الْمَنْطِقِ، وَيَضْحَكُ أَحْسَنَ الضَّحِكِ. (مسند امام أحمد، ۲۳۶۸۶)

ژباړه: بې شکه الله عزوجل ورېځې پيدا کوي، بيا ورېځې ډېرې نښايسته خبرې کوي او هم ډېره نښايسته خندا کوي.

د رعد دنده!

﴿۱۵۲﴾ (الرعد ملك من الملائكة موكل بالسحاب، (بيديه أو في يده مخراق من نار يزجر به السحاب) والصوت الذي يسمع منه زجره السحاب إذا زجره حتى ينتهي إلى حيث أمره).^(۱)

ژباړه: ابن عباس رضی الله عنهما د حديث راوي دی، رسول الله صلی الله علیه وسلم ويلي: رعد له ملائکو څخه يو ملائک دی چې د ورېځو په تنظيم او اړوندو چارو گومارل شوی.

په دواړو لاسونو يا په يو لاس کې به يې د اور توره وي، چې ورېځې پرې شري، را شري او کوم غږ چې ترېنه اورېدل کېږي هغه د ورېځو د شرلو، را شرلو غږ دی، تر دې چې هغه ځای ته يې ولېږدوي، کوم ځای ته چې د لېږلو امر ورته شوی وي.

زه د خپل بنده له گومان سره یم!

﴿۱۵۳﴾ عَنْ وَائِلَةَ بِنِ الْأَسْقَعِ، قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: قَالَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ: أَنَا عِنْدَ ظَنِّ عَبْدِي بِي، إِنَّ ظَنَّ خَيْرًا فَخَيْرٌ، وَإِنَّ ظَنَّ شَرًّا فَشَرٌّ. (المعجم الأوسط (۱/۱۲۶))

ژباړه: وائله بن الاسقع رضی الله عنه د حديث راوي دی، وايي: له رسول الله صلى الله عليه وسلم نه مې اورېدلي، ويل يې: الله تعالى وايي: زه د خپل بنده له گومان سره يم، هغه چې پر ما يې کوي، که نېک گومان کوي نو نېکي به مومي او که بد گومان کوي، بدې به مومي.

قیلوله کوي!

﴿۱۵۳﴾ عَنْ أَنَسٍ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: قِيلُوا فَإِنَّ الشَّيَاطِينَ لَا تَقِيلُ. (صحيح الجامع الصغير وزيادته (۲/ ۸۱۵))

ژباړه: انس رضی الله عنه د حديث راوي دی: رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: قیلوله (غرمی خوب) کوي، بې شکه شیطانان قیلوله (غرمی خوب) نه کوي. یادونه: قیلوله له نبوي سنتو څخه یو سنت دی او عمل پرې هم سنت دی، په دې خوب کې ډېرې گټې دي او لویه گټه یې دا ده چې د دې خوب په وسیله انسان کولی شي قیام الیل (تهجد) لمانځه ته په اسانۍ سره پاڅېږي.

په دیدن یې الله تعالی یادېږي!

﴿۱۵۵﴾ عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فِي قَوْلِهِ: أَلَا إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ. (يونس: ۶۲)، أَوْلِيَاءَ اللَّهِ هُمُ الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ لِرُؤْيَيْهِمْ.^(۱)

ابن عباس رضی الله عنهما د الله تعالی په دې قول کې:

(أَلَا إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ)

ژباړه: واورئ! څوک چې د الله دوستان دي، پر هغو کومه وېره او کړاو نشته.

نبوي حديث نقل کړی، چې اولیاء الله هغوی دي، چې په دیدن یې انسان ته الله تعالی یادېږي.

يادونه: يانې د الله تعالی رښتیني دوستان هغه خلک دي چې په لیدلو یې مؤمن بنده ته د الله یاد په زړه کېږي.

﴿١٥٦﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: تَعَلَّمُوا مِنْ أَنْسَابِكُمْ مَا تَصِلُونَ بِهِ أَرْحَامَكُمْ فَإِنَّ صَلَةَ الرَّحِمِ مَحَبَّةٌ فِي الْأَهْلِ مَثْرَاءٌ فِي الْمَالِ مَنْسَأَةٌ فِي الْأَثَرِ (الستدرک علی الصحيحین للحاکم (٤/ ١٧٨))

ژباړه: ابو هريره رضي الله عنه د حديث راوي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: له نسبونو مو دومره زده کړه وکړئ، چې خپلوی پرې وپالئ، بې شکه خپلوي پالل، په کورنۍ کې د مينې، دوستانې او خوشحالي سبب دی، د مال (شتمنۍ) د ډېروالي او د عمر د اوږدېدلو سبب دی.

ستر زېږی!

﴿١٥٧﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ «مَنْ أَصْبَحَ مِنْكُمْ الْيَوْمَ صَائِمًا؟» قَالَ أَبُو بَكْرٍ: أَنَا، قَالَ: «فَمَنْ تَبَعَ مِنْكُمْ الْيَوْمَ جَنَازَةً؟» قَالَ أَبُو بَكْرٍ: أَنَا، قَالَ: «فَمَنْ أَطْعَمَ مِنْكُمْ الْيَوْمَ مِسْكِينًا؟» قَالَ أَبُو بَكْرٍ: أَنَا، قَالَ: «فَمَنْ عَادَ مِنْكُمْ الْيَوْمَ مَرِيضًا؟» قَالَ أَبُو بَكْرٍ: أَنَا، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَا اجْتَمَعَنَ فِي أَمْرِي إِلَّا دَخَلَ الْجَنَّةَ». (صحيح مسلم (٤/ ١٨٥٧))

ژباړه: ابو هريره رضي الله عنه د حديث راوي دی، يوه ورځ رسول الله صلى الله عليه وسلم وويل: په تاسې کې نن ورځ چا روژه نيولې؟

ابو بکر رضی اللہ عنہ وویل: ما نیولی.

بیا یی وپوښتل: له تاسې څوک نن د مسلمان جنازې ته حاضر شوی؟

ابو بکر رضی اللہ عنہ وویل: د الله رسوله! زه حاضر شوی یم.

رسول الله صلى الله عليه وسلم بیا وپوښتل: چا نن ورځ مسکین ته خواړه ورکړي؟

ابو بکر رضی اللہ عنہ وویل: ما ورکړي.

بیا یی وویل: په تاسې کې نن ورځ چا د ناروغ پوښتنه کړې؟

ابو بکر رضی اللہ عنہ وویل: ما کړې.

رسول الله صلى الله عليه وسلم وویل: دا خویونه په یو سړي کې په یوه ورځ کې نه جمع کېږي، مگر «چا کې چې جمع شي جنت ته یې ننباسي».

یوه ناسته او څلور ډالۍ؟

﴿۱۵۸﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: مَا اجْتَمَعَ قَوْمٌ فِي بَيْتٍ مِنْ بُيُوتِ اللَّهِ تَعَالَى، يَتْلُونَ كِتَابَ اللَّهِ وَيَتَدَارَسُونَهُ بَيْنَهُمْ، إِلَّا نَزَلَتْ عَلَيْهِمُ السَّكِينَةُ، وَغَشِيَتْهُمْ الرَّحْمَةُ، وَحَفَّتْهُمْ الْمَلَائِكَةُ، وَذَكَرَهُمُ اللَّهُ فِيمَنْ عِنْدَهُ. (سنن أبي داود (۲/۷۱))

ژباړه: ابو هريره رضی اللہ عنہ د حدیث راوي:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ویلي: کوم خلک چې د الله تعالی له کورونو څخه په یو کور کې را غونډ شي، دالله تعالی کتاب لولي او خپل منځ کې یې سره درس وتدریس کوي، د الله تعالی له لورې پرې ډاډگېر نه نازلېږي، الهي رحمت یې را پټوي او الله تعالی یې خپل ځان سره نږدې مخلوق کې یادوي.

نبوي فتوى!

په دریو طلاقو، طلاقه کړی شوې مېرمن د استوگنځي او نفقې حق نه لري:

﴿١٥٩﴾ عَنْ فَاطِمَةَ بِنْتِ قَيْسٍ، قَالَتْ أَتَيْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَقُلْتُ: أَنَا بِنْتُ آلِ خَالِدٍ، وَإِنَّ زَوْجِي فَلَانًا مُرْسِلٌ إِلَيَّ بِطَلَاقِي، وَإِنِّي سَأَلْتُ أَهْلَهُ النَّفَقَةَ، وَالسُّكْنَى فَأَبَوْا عَلَيَّ، قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ إِنَّهُ أَرْسَلَ إِلَيْهَا بِثَلَاثِ تَطْلِيقَاتٍ قَالَتْ: فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: إِنَّمَا النَّفَقَةُ وَالسُّكْنَى لِلْمَرْأَةِ إِذَا كَانَ لِرِزْوَجِهَا عَلَيْهَا الرَّجْعَةُ. (السنن الكبرى للنسائي (٢٥٣/٥))

ژباړه: فاطمه بنت قيس رضي الله عنها وايي:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ته ورغلم، ورته مې وويل: زه د خالد د خاندان يوه ښځه يم، فلانکې مې خاوند دی او ماته يې طلاق رالېږلی دی او زه ترې د نفقې او استوگنځي غوښتنه کوم، هغوی انکار کوي. صحابه و رسول الله صلى الله عليه وسلم ته وويل: خاوند يې دې ته درې طلاقه لېږلي دي.

فاطمه بنت قيس رضي الله عنها وايي: رسول الله صلى الله عليه وسلم وويل: بې شکه نفقه او استوگنځی د هغې ښځې حق دی، چې خاوند يې هغې ته د رجوع (ورگرځېدلو) اراده لري.

جنب لپاره اسانه چاره!

﴿١٦٠﴾ عَنْ عَائِشَةَ، قَالَتْ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِذَا أَرَادَ أَنْ يَنَامَ وَهُوَ جُنُبٌ، تَوَضَّأَ، وَإِذَا أَرَادَ أَنْ يَأْكُلَ، وَهُوَ جُنُبٌ، غَسَلَ يَدَيْهِ. (سلسلة الاحاديث الصحيحة (٣٩٠/٢) سند يې صحيح دی)

ژباړه: عائشه رضی الله عنها وايي: رسول الله صلى الله عليه وسلم به چې کله شپه مهال د جنابت په حالت کې ويدېده، اودس به يې وکړ او کله به يې چې د جنابت په حالت کې د خوراک اراده وکړه، نو لاسونه به يې مينځل.

يادونه: دې حديث کې مؤمن بنده ته د جنابت په حالت کې د اسانۍ لاره پرانيستل شوې، چې خوب لپاره اودس کول دي او ډوډۍ خوړلو لپاره د لاسونو مينځل دي.

که چېرې څوک د څه ستونزې احساس نه کوي، شپه مهال غسل هم کولی شي، مگر که په سملاسي ډول غسل ونه کړي په اودس هم زړه ته څه نا څه د پاکوالي او سکون احساس کېږي.

د رحمت بر لاسي!

﴿۱۶۱﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، قَالَ: إِنَّ اللَّهَ حِينَ خَلَقَ الْخَلْقَ كَتَبَ بِيَدِهِ عَلَى نَفْسِهِ: إِنَّ رَحْمَتِي تَغْلِبُ غَضَبِي.^(۱)

ژباړه: ابو هريره رضی الله عنه د حديث راوي دی: رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: الله تعالى چې کله مخلوقات پيدا کړل، په خپل لاس يې، پر خپل ځان دا پرېکړه (صادره) او وليکله: بې شکه زما رحمت، زما پر غضب زورور دی.

قلم!

﴿١٦٣﴾ عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ، قَالَ، قَالَ: رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِنَّ أَوَّلَ مَا خَلَقَ اللَّهُ الْقَلَمَ، وَأَمَرَهُ أَنْ يَكْتُبَ كُلَّ شَيْءٍ يَكُونُ» (القضاء والقدر للبيهقي)

ژباړه: ابن عباس رضي الله عنه د حديث راوي دی: رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: بې شکه لومړنی څيز چې الله تعالى پيدا کړ، قلم دی او حکم يې ورته وکړ، چې د ټولو پيدا کېدونکو (کائناتو) شيانو نومونه وليکه. د نبوي حديث په بنسټ قلم لومړنی مخلوق دی او حديث کې د قلم اصلي دنده او صفت هم ښودل شوی، چې ليکل دي.

د فرعون خوله!

﴿١٦٣﴾ عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ، قَالَ، قَالَ: رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «قَالَ لِي جِبْرِيلُ، لَوْ رَأَيْتَنِي، وَأَنَا آخِذٌ مِنْ حَالِ الْبَحْرِ فَأَدُسُّهُ فِي فِيمَ فِرْعَوْنٍ، مَخَافَةَ أَنْ تُدْرِكَهُ الرَّحْمَةُ»^(١)

ژباړه: ابن عباس رضي الله عنه د حديث راوي دی: رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: جبريل عليه السلام راته وويل: که زه دې په هغه ورځ ليدلی وی، چې د سمندر نه مې خټې را اخيستلې او د فرعون په خوله کې مې ورننه ايستلې، له دې وېرې چې هسې نه د الله تعالى رحمت ورته ورسېږي.

د ښو اخلاقو لندیز!

حافظ ابن رجب رحمه الله جامع العلوم والحکم کې لیکلي: د ټولو ښو اخلاقو ښېگڼې په دې څلورو حدیثونو کې راجمع شوي:

﴿۱۶۳﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مِنْ

حُسْنِ إِسْلَامِ الْمَرْءِ تَرْكُهُ مَا لَا يَعْنِيهِ» (سنن ابن ماجه (۲/۱۳۱۵))

ژباړه: ابو هريره رضي الله عنه د حديث راوي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: د سړي د اسلام له ښايست څخه دا دي، چې څه له ده سره مناسب نه وي هغه پرېږدي.

يادونه: حديث نه معلومېږي چې د اسلامي ښايست غوښتنه دا ده، چې کوم ډول چارې، ويناوې او خويونه له مسلمان سره مناسب نه وي، مسلمان به هغه پرېږدي.

﴿۱۶۵﴾ عَنْ أَنَسٍ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: لَا يُؤْمِنُ

أَحَدُكُمْ حَتَّى يُحِبَّ لِأَخِيهِ مَا يُحِبُّ لِنَفْسِهِ» (سنن الترمذي ت بشار (۴/۲۴۸))

ژباړه: انس رضي الله عنه د حديث راوي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: ستاسې يو کس د پوره ايمان خاوند کېدلی نه شي، تر هغې چې څه د ځان لپاره خوښوي، دا د مسلمان ورور لپاره هم خوښ کړي.

يادونه: دې حديث کې پوره او حقيقي ايمان دا ښودل شوی، چې څه د ځان لپاره خوښوي، هغه به بل مسلمان لپاره هم خوښوي او د ايمان د حقيقت او پياوړتيا معلومولو لپاره دا ستره نسخه ده، په دې خوی سره سړی ځان ازمويلي شي چې ايمان يې په کوم حالت کې قرار لري؟

﴿۱۶۶﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «مَنْ

كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيَقُلْ خَيْرًا أَوْ لِيَصْمُتْ، وَمَنْ كَانَ يُؤْمِنُ

بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيُكْرِمْ جَارَهُ، وَمَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ
فَلْيُكْرِمْ ضَيْفَهُ. (صحيح مسلم (۱/۶۸))

ژباړه: ابو هريره رضي الله عنه د حديث راوي، دی:
رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: څوک چې پر الله تعالى او د اخرت
په ورځ ايمان لري، ښې خبرې دې کوي او يا دې چوپ اوسي، او څوک
چې پر الله تعالى او د اخرت په ورځ ايمان لري، د گاونډي عزت او درناوی
دې کوي، او څوک چې پر الله تعالى او د اخرت په ورځ ايمان لري، د خپل
مېلمه درناوی دې کوي.

يادونه: دې حديث کې د ښو اخلاقو درې بنسټونه ياد شوي او دا داسې
بنسټونه دي چې د ايمان د دوو سترو ارکانو سره تړاو لري، چې يو يې پر
الله تعالى ايمان دی او دويم يې په اخرت ايمان لرل دي.
ښې خبرې د ژبې عبادت دی او له بې گټې خبرو چوپتيا غوره کول د
رغورنې نبوي ضمانت دی، قران کریم هم د ښو خبرو کولو امر کړی:
وَقُولُوا لِلنَّاسِ حُسْنًا. [البقرة: ۸۳]

ژباړه: او خلکو ته ښې خبرې کوئ.
لقمان حکيم زوی ته ويلي و: «زويه! که خبرې د سپينو زرو دي، نو
چوپتيا د سرو زرو ده».

د امام ابو حنيفه رحمه الله گوتمه کې هم داسې ليکل شوي و:
«قُلْ لِلْخَيْرِ أَوْ لَيْسَ كُتٌ» د خير خبرې کوه، يا چوپ اوسه.

﴿۱۶۷﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، أَنَّ رَجُلًا قَالَ لِلنَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ
عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: أَوْصِنِي، قَالَ: لَا تَغْضَبْ، فَرَدَّدَ مَرَارًا، قَالَ: لَا
تَغْضَبْ. (صحيح البخاري (۸/۲۸))

ژباړه: ابو هريره رضی الله عنه د حديث راوي دی، وايي:
يو سړي رسول الله صلى الله عليه وسلم ته وويل: وصيت راته وكړئ!
رسول الله صلى الله عليه وسلم ورته وويل: مه غوسه كېږه!
هغه سړي بيا - بيا پوښتنه تکرار كړه او رسول الله صلى الله عليه وسلم
به ورته هر ځل ويل: غوسه مه كوه!

بنايسته اخلاق!

﴿١٦٨﴾ عَنْ أَنَسٍ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِنَّ
أَكْمَلَ النَّاسِ إِيْمَانًا أَحْسَنُهُمْ خُلُقًا، وَإِنَّ حُسْنَ الْخُلُقِ لَيَبْلُغُ دَرَجَةً
الصَّوْمِ وَالصَّلَاةِ» (مسند البزار = البحر الزخار (٣١ / ١٤))

ژباړه: انس رضی الله عنه د حديث راوي دی:
رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: په خلكو كې د ايمان په لحاظ
بشپړ خلك هغوى دي چې اخلاق يې بنايسته وي او بې شكه د بنايسته
اخلاقو په وسيله، انسان د روژې او لمانځه مرتبه ترلاسه كوي.

طلايي دعا!

﴿١٦٩﴾ عَنْ شَدَّادِ بْنِ أَوْسٍ، قَالَ: قَالَ لِي رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ
وَسَلَّمَ: يَا شَدَّادُ بْنُ أَوْسٍ، إِذَا رَأَيْتَ النَّاسَ قَدْ اكْتَنَزُوا الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ،
فَاكْنِزْ هَؤُلَاءِ الْكَلِمَاتِ: اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الثَّبَاتَ فِي الْأَمْرِ، وَالْعَزِيمَةَ
عَلَى الرُّشْدِ، وَأَسْأَلُكَ مُوجِبَاتِ رَحْمَتِكَ، وَعَزَائِمَ مَغْفِرَتِكَ، وَأَسْأَلُكَ شُكْرَ
نِعْمَتِكَ، وَحُسْنَ عِبَادَتِكَ، وَأَسْأَلُكَ قَلْبًا سَلِيمًا، وَلِسَانًا صَادِقًا،
وَأَسْأَلُكَ مِنْ خَيْرِ مَا تَعْلَمُ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا تَعْلَمُ، وَأَسْتَغْفِرُكَ لِمَا
تَعْلَمُ، إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ. (المعجم الكبير للطبراني (٢٧٩ / ٧))

ژباړه: شداد بن اوس رضی الله عنه د حديث راوي دی، وايي: رسول الله صلى الله عليه وسلم راته وويل: ای شداد د اوس زويه! كله چې خلكو سره زر او سپين زر ډېرول، ته دا كلمې ډېرې وايه:

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الثَّباتَ فِي الْأَمْرِ، وَالْعَزِيمَةَ عَلَى الرُّشْدِ، وَأَسْأَلُكَ مُوجِبَاتِ رَحْمَتِكَ، وَعَزَائِمَ مَغْفِرَتِكَ، وَأَسْأَلُكَ شُكْرَ نِعْمَتِكَ، وَحُسْنَ عِبَادَتِكَ، وَأَسْأَلُكَ قَلْبًا سَلِيمًا، وَلِسَانًا صَادِقًا، وَأَسْأَلُكَ مِنْ خَيْرِ مَا تَعْلَمُ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا تَعْلَمُ، وَأَسْتَغْفِرُكَ لِمَا تَعْلَمُ، إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ.

په اسم اعظم يې تربنه وغواړئ!

(١٤٠) عَنْ أُمِّ سَلَمَةَ، قَالَتْ: قُلْتُ يَا رَسُولَ اللَّهِ إِنَّ عَمِّي هِشَامَ بْنِ الْمُغِيرَةَ كَانَ يُطْعِمُ الطَّعَامَ، وَيَقْرِي الضَّيْفَ، وَيَصِلُ الرَّحِمَ، وَيَفُكُ الْعَانِي، فَلَوْ أَدْرَكَكَ أَسْلَمٌ، فَهَلْ لَهُ فِي ذَلِكَ أَجْرٌ؟ قَالَ: إِنَّهُ عَمَّكَ كَانَ يُعْطِي لِلدُّنْيَا وَذَكَرَهَا وَجَمَالَهَا، وَمَا قَالَ يَوْمًا قَطُّ، اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي خَطِيئَتِي يَوْمَ الدِّينِ.^(١)

ژباړه: أم سلمة رضی الله عنها وايي: رسول الله صلى الله عليه وسلم ته مې وويل: ای د الله رسوله! تره مې هشام بن المغیره ډېر سخي او ډوډي مار سپری و، خپلوی يې پاللي او داسې داسې ښه کارونه يې کول، که تاسې يې موندلی وی، اسلام به يې قبول کړی وی، اوس هغه ته ددې نېکو چارو بدله شته؟

رسول الله صلى الله عليه وسلم ورته وويل: أم سلمة! هو، ستا تره دی مگر هغه دا ټول کارونه او ورکړه د دنیا لپاره کول، چې ستاینه یې وشي او ښایسته یاد شي.

هغه په ټول عمر کې، یوه ورځ هم داسې نه دي ویلي:

اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي خَطِيئَتِي يَوْمَ الدِّينِ.

ژباړه: ای الله! د قیامت په ورځ مې راته د گناهونو ښښنه وکړې.

یادونه: حدیث کې د دعا الفاظ که په یادو زده کړی شي او تل پرې مؤمن له الله تعالی نه د خپلو گناهونو ښښنه وغواړي ښه چاره ده.

رون سحر کې یې ترې وغواړئ!

﴿۱۷۱﴾ عَنْ أُمِّ سَلَمَةَ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ يَقُولُ إِذَا صَلَّى الصُّبْحَ حِينَ يُسَلِّمُ: اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ عِلْمًا نَافِعًا، وَرِزْقًا طَيِّبًا، وَعَمَلًا مُتَقَبَّلًا. (مسند أحمد مخرجا (۴۴ / ۲۲۱))

ژباړه: أم سلمة رضی الله عنها وايي:

رسول الله صلى الله عليه وسلم به د سبا د لمانځه وروسته دا دعا کوله.

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ عِلْمًا نَافِعًا...

ژباړه: ای الله! له تا څخه د ګټور علم، پاکې روزی او ښک عمل سوال کوم.

یادونه: محمد رسول الله صلى الله عليه وسلم په دې دعا کې خپل اُمت ته، د ورځې په پیل کې د دریو سترو هدفونو د ټاکلو په اړه لارښوونه کړې، چې دا درې واړه یانې علم، روزي او عمل خپلمنځي تړاو لري او پیل یې په علم کېږي، ځکه علم رڼا ده او ددې رڼا په شتون کې هر چاره په ښه او شرعي ډول سرته رسېږي، ښایي هر مؤمن نارینه او ښځینه دا نبوي دعا یاده کړي او ستر هدفونه ځانته وټاکي.

لمونخ پري پيل کړئ!

﴿۱۷۲﴾ الْحَمْدُ لِلَّهِ كَثِيرًا طَيِّبًا مُبَارَكًا فِيهِ. (صحيح البخاري (۷/۸۲))

ژباړه: یو سړي (د تکبیر تحریمې نه) وروسته لمونخ په دې کلمو پیل کړ، کله چې رسول الله صلی الله علیه وسلم د لمانځه نه اوزگار شو، ویې ویل: دا کلمې چا وویلې؟

خلکو سترگې په هغه سړي کې خښې کړې. رسول الله صلی الله علیه وسلم وویل: چا ویلي، څه خبره نشته. هغه سړي وویل: ای د الله رسول! زه چې راغلم ساه نیولی وم او همدا کلمې مې وویلې.

رسول الله صلی الله علیه وسلم وویل:

لَقَدْ رَأَيْتُ اثْنَيْ عَشَرَ مَلَكًا يَتَدَرُونَهَا أَيُّهُمْ يَرْفَعُهَا.

ژباړه: دولس ملائک مې ولیدل، ټولو بېړه کوله، چې کوم یو به یې پورته وړي.

یادونه: دا سنت ژوندی کړئ او کله کله د (سبحانک اللهم وبحمدک ...) پر ځای دا کلمې ووايي.

﴿۱۷۳﴾ رَبَّنَا وَلَكَ الْحَمْدُ حَمْدًا كَثِيرًا طَيِّبًا مُبَارَكًا فِيهِ. (صحيح البخاري (۱/۱۵۹))

ژباړه: رفاة رضی الله عنه وایي: رسول الله صلی الله علیه وسلم پسې مې لمونځ کاوه، رسول الله صلی الله علیه وسلم چې (سمع الله لمن حمده)

ووېل، یو سړي وویل: رَبَّنَا وَلَكَ الْحَمْدُ حَمْدًا كَثِيرًا طَيِّبًا مُبَارَكًا فِيهِ.

کله چې رسول الله صلی الله علیه وسلم سلام وگرځاوه، ویې ویل: دا کلمې چا وویلې؟

هغه سړي وویل: ای د الله رسول! ما وویلې.

رسول الله صلی الله علیه وسلم وویل:

رَأَيْتُ بِضْعَةَ وَثَلَاثِينَ مَلَكًا يَبْتَذِرُونَهَا أَيُّهُمْ يَكْتُبُهَا أَوَّلُ.

ژباړه: څه د پاسه دېرش پرېستې مې وليدې، ټولو بېره کوله، چې کوم یوه به یې لومړی لیکي.

﴿١٤٢﴾ عَنْ أَبِي بَكْرٍ الصَّدِّيقِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّهُ قَالَ لِرَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: عَلَّمَنِي دُعَاءً أَدْعُو بِهِ فِي صَلَاتِي، قَالَ: قُلْ: اللَّهُمَّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي ظُلْمًا كَثِيرًا، وَلَا يَغْفِرُ الذُّنُوبَ إِلَّا أَنْتَ، فَاعْفِرْ لِي مَغْفِرَةً مِنْ عِنْدِكَ، وَارْحَمْنِي إِنَّكَ أَنْتَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ. (صحيح البخاري (١٦٦/١))

ژباړه: ابوبکر الصديق رضی الله عنه، رسول الله صلی الله علیه وسلم ته وویل: ای د الله رسول! داسې یوه دعاء راته وښایئ چې لمانځه کې پرې دعاء کوم.

رسول الله صلی الله علیه وسلم ورته وویل: دا دعاء وایه!

ای الله! بې شکه ما پر خپل ځان ډېر ظلم کړی او بې شکه له تا پرته بل څوک، گناهونه نه شي بښلی، نو خاص له خپل لوري راته بښنه وکړه او رحم راباندې وکړه بې شکه ته بښنونکی او مهربان یې.

یادونه: دې دعا کې لومړی پر خپل حال اقرار شوی، بیا د الله تعالی نه د هغه په فضل او سخاوت سره وسیله نیول شوې او پرې غوښتنه شوې. دغه راز دا خبره پکې یاده شوې چې د گناهونو بښونکی یوازې الله تعالی دی، له دې وروسته باید بیا د خپل حاجت غوښتنه وشي چې هغه دوه خبرې دي یو د گناهونو بښنه او دویم رحم.

❖ همدا د دعاء او عبادت اداب دي. (صحيح الوابل الصيب (١٦٦/١))

مرغلرینه دعا!

﴿۱۷۵﴾ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو بْنِ الْعَاصِ، عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَّهُ كَانَ يُكْثِرُ الدُّعَاءَ يَقُولُ: اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الصَّحَّةَ وَالْعِفَّةَ، وَالْأَمَانَةَ وَحُسْنَ الْخُلُقِ، وَالرِّضَا بِالْقَدَرِ. (شعب الإيمان (۱۱/ ۶۰))

ژباړه: عبدالله بن عمرو رضی الله عنه د حدیث راوی دی، دا وایي: رسول الله صلی الله علیه وسلم به دا دعاء ډېره ویله، ای الله! له تا څخه د صحت (روغتیا) پاک لمنی، امانتکاری، ښایسته اخلاقو او پر تقدیر د رضایت غوښتنه کوم.

﴿۱۷۶﴾ عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، قَالَ لِعَمِّهِ: أَكْثِرِ الدُّعَاءَ بِالْعَافِيَةِ. (المستدرک علی الصحيحین للحاکم (۱/ ۷۱۱))

ژباړه: ابن عباس رضی الله عنه وایي: نبي صلی الله علیه وسلم خپل تره عباس ته وویل: ای تره! د عافیت (روغتیا) دعا ډېره غواړه.

دا حدیث په دې طریقو هم راغلی:

✽ عباس بن عبدالمطلب رضی الله عنه وایي:

رسول الله صلی الله علیه وسلم ته مې وویل: داسې څه شی راته وښایه چې الله تعالی نه یې وغواړم.

رسول الله صلی الله علیه وسلم راته وویل: د عافیت سوال ترې کوه؛ خو ورځې مې تېرې کړې، بیا ورته راغلم، ومې ویل: داسې څه شی راته وښایه، چې الله تعالی نه یې وغواړم!

رسول الله صلی الله علیه وسلم راته وویل: ای عباس!

ای د رسول الله تره! الله تعالی نه د دنیا او اخرت عافیت وغواړه!^(۱)

د عرفي د ماښامي او ورځي دعا!

﴿۱۷۷﴾ عَنْ عَلِيٍّ، رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: أَفْضَلُ مَا قُلْتُ أَنَا وَالنَّبِيُّونَ قَبْلِي عَشِيَّةَ عَرَفَةَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ، لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ، وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ

قَدِيرٌ. (الدعاء للطبراني (۲۷۳ ص))

ژباړه: علي رضي الله عنه د حديث راوي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: غوره دعا چې ما او هم نورو پېغمبرانو د عرفي په شپه ويلي، دا ده:

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ، لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ، وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ.

فضل او رحمت ترې غواړه!

﴿۱۷۸﴾ اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ مِنْ فَضْلِكَ وَرَحْمَتِكَ؛ فَإِنَّهُ لَا يَمْلِكُهَا إِلَّا

أَنْتَ. (المعجم الكبير للطبراني (۱۷۸/۱۰))

ژباړه: عباس رضي الله عنه وايي: رسول الله صلى الله عليه وسلم ته يو مېلمه راغی، رسول الله صلى الله عليه وسلم يو کس د خپلو بيبيانو کورونو ته واستوه، چې مېلمه ته څه خواړه راوړي، مگر د يوې بي بي په کور کې هم د خوراک څه ونه موندل شو.

رسول الله صلى الله عليه وسلم پورته ليکل شوي دعا وويله.

خو شېبې وروسته يو وريت کړی شوی پسه رسول الله صلى الله عليه وسلم ته ډالۍ کې راوړل شو.

رسول الله صلى الله عليه وسلم وويل: دا د الله تعالی له فضل څخه دی، هغه چې موږ يې د رحمت انتظار کاوه.

شراب په شاتو بدل شو!

﴿۱۷۹﴾ اعمش له حيثمه نه روايت کړی، وايي: خالد بن وليد رضي الله عنه پر يو سړي ورغی چې د شرابو ډک لوبښی ورسره و.

خالد بن وليد رضي الله عنه داسې دعا وکړه: (اللَّهُمَّ اجْعَلْهُ عَسَلًا) (ای الله! شات ترې جوړ کړه) د خالد بن وليد رضي الله عنه د دعا په وسيله هغه شراب پر شاتو بدل شو. (مجاوب الدعوة لابن أبي الدنيا (۴۹ ص))

نبوي ښار کې شهيد شو!

﴿۱۸۰﴾ عَنْ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: اللَّهُمَّ ارْزُقْنِي شَهَادَةً فِي سَبِيلِكَ، وَاجْعَلْ مَوْتِي فِي بَلَدِ رَسُولِكَ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ. (صحيح البخاري (۲۳/۳))

ژباړه: زيد بن اسلم له خپل پلار نه روايت کړی، وايي: امير المؤمنين عمر فاروق رضي الله عنه داسې دعا کړې وه، ای الله! ستا په لاره کې مې شهادت روزي کړې او مرگ مې ستا د رسول الله صلى الله عليه وسلم په ښار کې کړې! دعا يې قبوله شوه او د گران نبي صلى الله عليه وسلم ښار (مدينه منوره) کې د نبوي جومات محراب کې د ابو لؤلؤ مجوسي له خوا په زهريله نېزه ووژل شو او بيا شهيد شو.

﴿۱۸۱﴾ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو بْنِ الْعَاصِ، يَقُولُ: أَنَّهُ سَمِعَ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، يَقُولُ: إِنَّ قُلُوبَ بَنِي آدَمَ كُلَّهَا بَيْنَ إصْبَعَيْنِ مِنْ أَصَابِعِ الرَّحْمَنِ، كَقَلْبٍ وَاحِدٍ، يُصَرِّفُهُ حَيْثُ يَشَاءُ ثُمَّ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: اللَّهُمَّ مُصَرِّفَ الْقُلُوبِ صَرِّفْ قُلُوبَنَا عَلَى طَاعَتِكَ. (صحيح مسلم (۲۰۴۵/۴))

ژباړه: عبدالله بن عمرو بن العاص رضی الله عنه د حدیث راوي دی: رسول الله صلی الله علیه وسلم ویلي: بې شکه د ټولو بنیادمانو زړونه لکه د یو زړه په څېر د (الرحمن) له گوتو څخه د دوو گوتو په منځ کې دي، څنگه یې چې وغواړي اړوي یې را اړوي یې، بیا به رسول الله صلی الله علیه وسلم داسې دعا کوله:

اللَّهُمَّ مُصَرِّفَ الْقُلُوبِ صَرِّفْ قُلُوبَنَا عَلَى طَاعَتِكَ.

ژباړه: ای د زړونو اړوونکيه! زړونه مو ستا د طاعت لور ته را واړوه.

له څلورو تل پناه غواړه!

﴿۱۸۲﴾ اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ عِلْمٍ لَا يَنْفَعُ، وَمِنْ قَلْبٍ لَا يَخْشَعُ، وَمِنْ نَفْسٍ لَا تَشْبَعُ، وَمِنْ دَعْوَةٍ لَا يُسْتَجَابُ لَهَا. (صحیح مسلم (۴/۸۸-۲۰))

ژباړه: رسول الله صلی الله علیه وسلم به داسې دعا کوله: ای الله! پر تا د بې گټې علم نه پناه غواړم او د هغه زړه نه چې نه وېرېږي، د هغه نفس نه چې نه مېرېږي او له هغې دعا نه چې نه قبلېږي.

بد مرغي!

﴿۱۸۳﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَدْعُو يَقُولُ: اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ النِّفَاقِ وَالشَّقَاقِ وَمِنْ سَيِّئِ الْأَخْلَاقِ. (الدعاء للطبراني (۴۱۰ ص))

ژباړه: ابوهريرة رضي الله عنه وايي: رسول الله صلی الله علیه وسلم به داسې دعا کوله: ای الله! پر تا له بدبختۍ، منافقت او ناکاره اخلاقو څخه پناه غواړم.

نوی مسلمان!

(۱۸۴) عَنْ أَبِي مَالِكٍ الْأَشْجَعِيِّ، عَنْ أَبِيهِ، قَالَ: كَانَ الرَّجُلُ إِذَا أَسْلَمَ، عَلَّمَهُ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ الصَّلَاةَ، ثُمَّ أَمَرَهُ أَنْ يَدْعُوَ بِهَؤُلَاءِ الْكَلِمَاتِ: اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي، وَارْحَمْنِي، وَاهْدِنِي، وَعَافِنِي وَارْزُقْنِي. (صحيح مسلم (۲۰۷۳/۴))

ژباړه: ابو مالک الاشجعي، د حديث راوي دی، دی وايي: کله به چې کوم سړي نوی اسلام قبول کړ، رسول الله صلى الله عليه وسلم به ورته د لمانځه تعليم ورکاوه او بيا به يې ورته په دې کلماتو د دعا کولو امر کاوه،
اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي، وَارْحَمْنِي، وَاهْدِنِي، وَعَافِنِي وَارْزُقْنِي.

مه نا هیلې کبړه، میزان د رحمن ذات په لاس کې دی!

(۱۸۵) عَنِ النَّوَاسِ بْنِ سَمْعَانَ الْكَلَابِيِّ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: الْمِيزَانُ بِيَدِ الرَّحْمَنِ، يَرْفَعُ أَقْوَامًا، وَيَضَعُ آخَرِينَ. (المستدرک على الصحيحين للحاكم (۳۱۷/۲))

ژباړه: نواس بن سمعان الکلابي رضی الله عنه د حديث راوي دی، وايي: رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: میزان (تله) د رحمن په لاس کې ده، ځينې خلک پورته کوي او ځينې ښکته کوي.

زه بادشاه یم!

(۱۸۶) وَعَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: يَطْوِي اللَّهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى السَّمَاوَاتِ فَيَأْخُذُهَا بِيَمِينِهِ، وَيَطْوِي الْأَرْضَ فَيَأْخُذُهَا بِيَدِهِ الْأُخْرَى، ثُمَّ يَقُولُ: أَنَا الْمَلِكُ، أَيْنَ الْمُلُوكُ؟ (مجمع الزوائد ومنبع الفوائد (۸۴/۱))

ژباړه: ابن عمر رضی الله عنه د حديث راوي دی:
رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: الله عزوجل به اسمانونه راونغاړي او
ټول به په ښي لاس کې ونيسي، ځمکه به راونغاړي او په بل لاس کې به
يې ونيسي، بيا به ووايي: زه بادشاه يم، نور بادشاهان چېرې دي؟!

غوره سړی او غوره چارې!

﴿۱۸۷﴾ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ بُسْرِ الْمَازِنِيِّ، قَالَ: جَاءَ أَغْرَابِيَّانِ إِلَى رَسُولِ
اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ أَحَدُهُمَا: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَيُّ النَّاسِ
خَيْرٌ؟ قَالَ: طُوبَى لِمَنْ طَالَ عُمُرُهُ وَحَسُنَ عَمَلُهُ، وَقَالَ الْآخَرُ:
أَيُّ الْعَمَلِ خَيْرٌ؟ قَالَ: أَنْ تُفَارِقَ الدُّنْيَا وَلِسَانُكَ رَطْبٌ مِنْ ذِكْرِ
اللَّهِ. (حلية الأولياء وطبقات الأصفياء (۱۱۱/۶))

ژباړه: عبدالله بن يسر المازني رضی الله عنه وايي:
دوه کليوال، رسول الله صلى الله عليه وسلم ته راغلل، يو يې وويل:
ای د الله رسوله! په خلکو کې غوره څوک دی؟
رسول الله صلى الله عليه وسلم وويل: هغه چا لره خوشحالي ده، چې
عمر يې اوږد وي او عملي چارې يې ښې او ښايسته وي او بل يې داسې
وپوښتل: کومه چاره غوره ده؟
رسول الله صلى الله عليه وسلم ورته وويل: چې داسې حال کې له دنيا نه
جلا شي چې ژبه دې د الله تعالی پر یاد لمده وي.

غوره مېرمن!

﴿۱۸۸﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ: قِيلَ لِرَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: أَيُّ
النِّسَاءِ خَيْرٌ؟ قَالَ: الَّتِي تَسْرُهُ إِذَا نَظَرَ، وَتُطِيعُهُ إِذَا أَمَرَ، وَلَا تُخَالِفُهُ فِي
نَفْسِهَا وَمَالِهَا بِمَا يَكْرَهُ. (سنن النسائي (۶/۶۸))

ژباړه: ابو هريره رضی الله عنه وايي: له رسول الله صلى الله عليه وسلم نه چا وپوښتل: په ښځمنو کې غوره څوک ده؟
 رسول الله صلى الله عليه وسلم ورته وويل: په ښځمنو کې غوره مېرمن هغه ده، چې خاوند يې په ديدن خوشحالهږي، چې د څه امر ورته وکړي اطاعت يې کوي او په نفس (ځان) او مال کې د خاوند د خوښې خلاف کار نه کوي.
يادونه: دې حديث کې د غوره مېرمنې درې ځانگړنې يادې شوي، دومره د خوږو اخلاقو خاونده وي چې خاوند يې په ديدن کې د خوښۍ احساس کوي، د خاوند د حکم منونکې وي او امانتکاره وي، هم د نفس او هم د خاوند د مال پوره خيال ساتي.

غوره نکاح!

﴿١٨٩﴾ عَنْ عُقْبَةَ بْنِ عَامِرٍ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: خَيْرُ النِّكَاحِ أَيْسَرُهُ. (المعجم الأوسط (١/ ٢٢١))

ژباړه: عقبه بن عامر رضی الله عنه د حديث راوي دی:
 رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: غوره نکاح هغه ده، چې ډېره اساني پکې وي.
يادونه: يانې مهر، وليمه او نورې چارې يې په کم لگښت او اسانۍ سره ترسره شي.

لومړۍ ولوله چانس دی!

﴿١٩٠﴾ إِنَّ لِكُلِّ شَيْءٍ شِرَّةً وَلِكُلِّ شِرَّةٍ فَتْرَةٌ. (رواه الترمذي)

ژباړه: بې شکه د هر څيز لپاره په پيل کې يوه تېزي او ولوله وي او د هرې تېزۍ (ولولې) لپاره بيا يوه کمزوري وي.
 يانې ولوله بنديږي او يا له منځه ځي، څيرک انسان له فطري او طبيعي ولولو څخه په بېرته پورته کوي.

اووه حرامې کړې شوې چارې!

﴿١٩١﴾ إِنَّ اللَّهَ حَرَّمَ عَلَيْكُمْ: عُقُوقَ الْأُمّهَاتِ، وَوَادَ الْبَنَاتِ، وَمَنْعَ وَهَاتٍ، وَكِرِهَ لَكُمْ قِيلَ وَقَالَ، وَكَثْرَةَ السُّؤَالِ، وَإِضَاعَةَ الْمَالِ. (صحيح البخاري (٣/ ١٢٠))

ژباړه: بې شکه الله تعالى پر تاسې د مېندو نافرمانۍ، د ژونديو لوڼو خښول، بخيلي (کنجوسي) له خلکو غوښتل حرام کړي دي او ډېرې خبرې اترې، ډېر سوال کول او مال بربادول يې تاسې لپاره ناخوښه گڼلي دي.

لوږه ستاينه!

﴿١٩٢﴾ مَنْ صُنِعَ إِلَيْهِ مَعْرُوفٌ فَقَالَ لِفَاعِلِهِ: جَزَاكَ اللَّهُ خَيْرًا فَقَدْ أَبْلَغَ فِي الثَّنَاءِ. (مصنف ابن أبي شيبة (٥/ ٣٢٢))

ژباړه: چاته چې څوک يو نېک کار وکړي، دا يې کوونکي ته ووايي: الله دې غوره بدله درکړي، نو ده په ستاينه کې ډېر کوښښ وکړ.

د هډوکو تسبيح!

﴿١٩٣﴾ وَعَنْ بُرَيْدَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: دَخَلَ بِلَالٌ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، وَهُوَ يَتَغَدَّى، فَقَالَ: رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ الْغَدَاءُ يَا بِلَالُ! قَالَ: إِنِّي صَائِمٌ. فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: نَأْكُلُ رِزْقَنَا، وَفَضْلَ رِزْقِ بِلَالٍ فِي الْجَنَّةِ، أَشَعَرْتَ يَا بِلَالُ! أَنَّ الصَّائِمَ لَتُسَبِّحَ عِظَامُهُ وَيَسْتَغْفِرُ لَهُ الْمَلَائِكَةُ مَا أَكَلَ عِنْدَهُ؟ (شعب الإيمان (٥/ ٢٠٩))

ژباړه: له بريده رضي الله عنه څخه روايت دی، وايي: بلال رضي الله عنه غرمه مهال د رسول الله صلى الله عليه وسلم څنگ ته ورغی،

رسول الله صلى الله عليه وسلم ورته وویل: بلاله! غرمی تیاره ده.
بلال وویل: زه روژه یم.

رسول الله صلى الله عليه وسلم وویل: مور خپله روزي خورو او د بلال
روزي په جنت کې پاتې شوه، بلاله! پوهېږې، چې د روژه تي هډوکي
تسبیح وايي او پرېستې تر هغې ورته بښنه غواړي خو یې چې مخکې
خوراک کېږي.

ارمان!

﴿۱۹۴﴾ وَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَا تَذْهَبُ
الدُّنْيَا حَتَّى يَمُرَّ الرَّجُلُ عَلَى الْقَبْرِ فَيَتَمَرَّغُ عَلَيْهِ، وَيَقُولُ: يَا لَيْتَنِي كُنْتُ
مَكَانَ صَاحِبِ هَذَا الْقَبْرِ، وَلَيْسَ بِهِ الدِّينُ إِلَّا الْبَلَاءُ. (صحيح مسلم ۴/ ۲۲۳۱)

ژباړه: نبي صلى الله عليه وسلم ويلي: پر هغه ذات سوگند کوم چې روح
مې د هغه په لاس کې دی، دنیا به تر هغې ودانه وي، چې یو سړی به پر
یو قبر تېرېږي؛ نو پر قبر به ورغړي او وايي به: کاش چې دې قبر کې
ددې کس پر ځای زه وی.

دینار و درهم!

﴿۱۹۵﴾ وَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: لَيَأْتِيَنَّ عَلَى النَّاسِ زَمَانٌ لَا
يَنْفَعُ فِيهِ إِلَّا الدِّينَارُ وَالْدَّرْهَمُ. (صحيح البخاري ۲/ ۱۰۹)

ژباړه: نبي صلى الله عليه وسلم ويلي: هرو مرو، پرخلکو به داسې یو
وخت راشي چې له دینار و درهم پرته به پکې بل څه گټه نه لري.

د کارگر شکایت!

﴿۱۹۶﴾ وَعَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كَانَ أَخْوَانٍ عَلَى عَهْدِ رَسُولِ اللَّهِ
صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَكَانَ أَحَدُهُمَا يَأْتِي النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ،

وَالْآخِرُ يَحْتَرِفُ، فَشَكَى الْمُحْتَرِفُ أَخَاهُ إِلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ.

فَقَالَ: لَعَلَّكَ تُرْزَقُ بِهِ. (سنن الترمذي ت بشار (۴/۱۵۲))

ژباړه: له انس رضی الله عنه نه روایت دی، وایي:

د رسول الله صلی الله علیه وسلم په وخت کې دوه وروڼه و، له دوی نه یو به رسول الله صلی الله علیه وسلم ته راتله (او د دین زده کړه به یې کوله) او هغه بل به کار کاوه.

کارکوونکي، رسول الله صلی الله علیه وسلم ته له خپل وروڼه شکایت وکړ. رسول الله صلی الله علیه وسلم ورته وویل: کېدی شي د هغه له امله تاته هم روزي درکړی شي.

راحت موندونکي شه!

(۱۹۷) وَعَنْ أَبِي قَتَادَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّهُ كَانَ يُحَدِّثُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ

صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: مَرَّ عَلَيْهِ بِجَنَازَةٍ، فَقَالَ: "مُسْتَرِيحٌ أَوْ مُسْتَرَاخٌ

مِنْهُ" فَقَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ! مَا الْمُسْتَرِيحُ، وَالْمُسْتَرَاخُ مِنْهُ؟ فَقَالَ: الْعَبْدُ

الْمُؤْمِنُ يَسْتَرِيحُ مِنْ نَصَبِ الدُّنْيَا وَأَذَاهَا، إِلَى رَحْمَةِ اللَّهِ وَالْعَبْدُ الْفَاجِرُ

يَسْتَرِيحُ مِنْهُ الْعِبَادُ، وَالْبِلَادُ، وَالشَّجَرُ، وَالْدَّوَابُّ. (شعب الإيمان (۱۱/۴۵۶))

ژباړه: ابو قتاده رضی الله عنه به دا حدیث بیانوه:

چې رسول الله صلی الله علیه وسلم باندې یوه جنازه تېره شوه.

رسول الله صلی الله علیه وسلم وویل: راحت یې ومونده، یا تربنه راحت وموندلی شو.

صحابه و وویل: (راحت یې ومونده یا ترې راحت وموندلی شو) دا څه مانا؟

رسول الله صلی الله علیه وسلم وویل: مومن بنده د دنیا له ستړیاو او

کړاوونو څخه د الله رحمت لور ته په ارام او راحت شي او له ناکاره بنده نه

د الله بنده گان، ښارونه، ونې او ژوي په راحت شي.

خدمتگار مه وهه!

﴿١٩٨﴾ وَعَنْ أَبِي مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كُنْتُ أَضْرِبُ غُلَامًا لِي فَسَمِعْتُ مِنْ خَلْفِي صَوْتًا: إِعْلَمْ أَبَا مَسْعُودٍ! اللَّهُ أَقْدَرُ عَلَيْكَ مِنْكَ عَلَيْهِ» فَالْتَفَتْتُ فَإِذَا هُوَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَقُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ! هُوَ حُرٌّ لَوْجِهَ اللَّهِ فَقَالَ: أَمَا إِنَّكَ لَوْ لَمْ تَفْعَلْ لَلْفَحْتِكَ النَّارُ أَوْ قَالَ لَمَسَّتْكَ النَّارُ. (شعب الإيمان (١١/ ٧٧))

ترجمہ: ابو مسعود رضی اللہ عنہ وایي: خپل مری می واهه، له وروسته نه می غبر واورېده، چې ویل یې: ابن مسعوده، پوه شه! الله پر تا له دې نه ډیر برلاسی دی، خومره چې ته پر دې برلاسی یې، شاته می وکتل گورم، چې رسول الله صلی الله علیه وسلم دی، ومې ویل: ای د الله رسوله! دا مری می د الله د مخ (رضا) لپاره ازاد دی.

رسول الله صلی الله علیه وسلم وویل: که اوس دې داسې نه وی کړی، د دوزخ اور به سوزولی وی، یا یې وویل: اور به درته رسېدلی وی.

د تسبیحاتو تاج!

﴿١٩٩﴾ وَعَنْ جُوَيْرِيَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا، أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ خَرَجَ مِنْ عِنْدِهَا بُكْرَةً حِينَ صَلَّى الصُّبْحَ، وَهِيَ فِي مَسْجِدِهَا، ثُمَّ رَجَعَ بَعْدَ أَنْ أَضْحَى، وَهِيَ جَالِسَةٌ، قَالَ: مَا زِلْتُ عَلَى الْحَالِ الَّتِي فَارَقْتُكَ عَلَيْهَا؟ قَالَتْ: نَعَمْ، قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: لَقَدْ قُلْتَ بَعْدَكَ أَرْبَعَ كَلِمَاتٍ، ثَلَاثَ مَرَارٍ، لَوْ وَزَنْتُ بِمَا قُلْتَ الْيَوْمَ لَوَزَنْتَهُنَّ: سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ، عَدَدَ خَلْقِهِ وَرِضَا نَفْسِهِ وَزِنَةَ عَرْشِهِ وَمِدَادَ

ژباړه: له أم المومنين جویریه رضی الله عنها نه روایت دی:
چې نبي صلی الله علیه وسلم له دې څخه سهار وختي، د سبا لمانځه
لپاره له کوره ووت او جویریه رضی الله عنها پر جانماز ناسته وه،
رسول الله صلی الله علیه وسلم له ساخت وروسته ورغی او دا هماغسې
ناسته وه، رسول الله صلی الله علیه وسلم ورته وویل: جویریې! تر دې
دمه په هماغه حال یې چې ما پرېښې وې؟

(یانې تر اوسه په جانماز ناسته یې) جویریې رضی الله عنها وویل: هو!
رسول الله صلی الله علیه وسلم وویل: ما له تا نه وروسته څلور کلمې
درې ځلې وویلې، که چېرې ستا د نن ورځ له ویل شویو ذکرانو سره وتلل
شي، نو دا کلمې به ترې درنې شي.

«سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ، عَدَدَ خَلْقِهِ وَرِضَا نَفْسِهِ وَزِنَةَ عَرْشِهِ وَمِدَادَ
كَلِمَاتِهِ».

سره مرغۍ څنگه پوه شوه؟!

﴿۲۰۰﴾ وَعَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَبِيهِ قَالَ: كُنَّا مَعَ رَسُولِ
اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي سَفَرٍ فَأَنْطَلَقَ لِحَاجَتِهِ، فَرَأَيْنَا حُمْرَةً مَعَهَا
فَرْخَانٍ فَأَخَذْنَا فَرْخَيْهَا، فَجَاءَتِ الْحُمْرَةُ، فَجَعَلَتْ تَفْرُسُ، فَجَاءَ النَّبِيُّ
صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ: مَنْ فَجَعَ هَذِهِ بَوْلَدهَا؟ رُدُّوا وَلَدَهَا إِلَيْهَا،
وَرَأَى قَرْيَةً نَمِلٌ قَدْ حَرَقْنَاهَا قَالَ: مَنْ حَرَقَ هَذِهِ، فَقُلْنَا نَحْنُ قَالَ: إِنَّهُ
لَا يَنْبَغِي أَنْ يُعَذَّبَ بِالنَّارِ إِلَّا رَبُّ النَّارِ. (سنن أبي داود (۵۵/۳))

ژباړه: عبدالرحمن بن عبدالله رضی الله عنه له خپل پلار نه روایت کړی،
دا وایي: موږ په یو سفر کې له رسول الله صلی الله علیه وسلم سره
ملګري و، رسول الله صلی الله علیه وسلم د اړتیا لرې کولو لپاره لاړ، موږ
یوه سره مرغۍ ولیده چې دوه بچي هم ورسره و، موږ یې بچي راوښول،

سره مرغی راغله او پر مور راوغورده.

نبي صلى الله عليه وسلم راغی، ویی ویل: دا مرغی چا په خپلو بچیو دردولي؟

دی ته یې بچی ورپرېږدی! او د مېړیو یو کلی (خاله) یې ولیده چې مور سوزولي وه، ویی ویل: دا چا سوزولي؟

مور وویل: مور سوزولي.

رسول الله صلى الله عليه وسلم وویل: هېچا ته مناسب نه دي چې پر اور چاته کړاو (عذاب) ورکړي، پرته د اور له خاونده.

جهاد!

﴿۲۰۱﴾ عَنْ عُبَادَةَ بْنِ الصَّامِتِ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «عَلَيْكُمْ بِالْجِهَادِ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَإِنَّهُ بَابٌ مِنْ أَبْوَابِ الْجَنَّةِ يُذْهِبُ اللَّهُ بِهِ الْهَمَّ وَالْغَمَّ». (مسند إمام أحمد (۲۲۷۱۹))

ژباړه: عباد بن صامت رضي الله عنه د حديث راوي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ویلي: د الله تعالى په لاره کې پر تاسې جهاد کول لازم دي، بې شکه جهاد د جنت له دروازو څخه یوه دروازه ده، الله عزوجل پرې خفگان (پرېشاني) او غم له منځه وړي.

﴿۲۰۲﴾ عَنْ جَابِرٍ، قَالَ جَاءَ رَجُلٌ إِلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَيُّ الْجِهَادِ أَفْضَلُ؟ قَالَ: «مَنْ أَهْرِيقَ دَمُهُ، وَعُقِرَ جَوَادُهُ». (المعجم الأوسط (۴۴۴۷))

ژباړه: جابر رضي الله عنه وايي: رسول الله صلى الله عليه وسلم ته وویل شو: کوم یو جهاد ډېر غوره دی؟ رسول الله صلى الله عليه وسلم وویل: د چا چې آس ووژلی شي او دده وېنې هم توی شي (یانې شهید شي).

د ژبې جهاد!

﴿۲۰۳﴾ عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ كَعْبٍ بْنِ مَالِكٍ، عَنْ أَبِيهِ، أَنَّهُ قَالَ لِلنَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ قَدْ أَنْزَلَ فِي الشَّعْرِ مَا أَنْزَلَ، فَقَالَ: «إِنَّ الْمُؤْمِنَ يُجَاهِدُ بِسَيْفِهِ وَلِسَانِهِ، وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ، لَكَأَنَّ مَا تَرْمُونَهُمْ بِهِ نَضْحُ الثَّبَلِ» (مسند إمام أحمد (۲۷۱۷۴))

ژباړه: عبدالرحمن بن كعب بن مالك له خپل پلار (كعب بن مالك) رضي الله عنه نه روايت كوي كعب بن مالك رضي الله عنه، رسول الله صلى الله عليه وسلم ته وويل: الله عزوجل چې د شعر په اړه څه نازلول هغه يې نازل كړ او تاسې پرې پوهېږئ (اوس نو ستاسې نظر د شعر په اړه څه دی؟) رسول الله صلى الله عليه وسلم ورته وويل: بې شكه مؤمن پر توره او ژبې دواړو جهاد كوي، پر هغه ذات سوگند، چې نفس مې د هغه په لاس كې دی، د (كافرانو او مشركانو) په وړاندې ستاسې شعر ويل داسې دي، لكه هغوی چې پر غشو ولئ!

الله تعالى ته محبوب صف!

﴿۲۰۴﴾ عَنْ عِمْرَانَ بْنِ حُصَيْنٍ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «قِيَامُ رَجُلٍ فِي صَفٍّ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَفْضَلُ مِنْ عِبَادَةِ سِتِّينَ سَنَةً» (المعجم الكبير للطبراني (۴۱۷))

ژباړه: عمران بن حصين رضي الله عنه د حديث راوی دی: رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: د الله تعالى د لارې د جهاد په صف کې يو ساعت لپاره درېدل، د شپيته کالو له عبادت نه غوره دي.

د نجات کره سندونه!

﴿۲۰۵﴾ عَنْ عَمْرِو بْنِ شُعَيْبٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ جَدِّهِ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «نَجَا أَوَّلُ هَذِهِ الْأُمَّةِ بِالْيَقِينِ وَالزُّهْدِ، وَيَهْلِكُ آخِرُ هَذِهِ الْأُمَّةِ بِالْبُخْلِ وَالْأَمَلِ». (اليقين لابن أبي الدنيا (۳) بسند حسن)

ژباړه: عمرو بن شعيب د خپل پلار هغه له خپل نيکه څخه روايت کوي، رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: د دې امت لومړينو پر يقين او زهد نجات موندلی او وروستي به يې د بخل (کنجوسی) او اوږدو هيلو د لرلو له امله هلاکېږي.

له شېدو نه سپين حجر اسود!

﴿۲۰۶﴾ عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «نَزَلَ الْحَجَرُ الْأَسْوَدُ مِنَ الْجَنَّةِ، وَهُوَ أَشَدُّ بَيَاضًا مِنَ اللَّبَنِ فَسَوَّدَتْهُ خَطَايَا بَنِي آدَمَ». (سنن الترمذي (۸۷۷) حديث صحيح)

ژباړه: عبدالله بن عباس رضي الله عنه د حديث راوی دی: رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: حجر اسود له جنت څخه راغلی دا له شېدو څخه ډېر سپين و، مگر د بنيادمانو گناهونو يې رنگ تور کړ.

د خير کليگاني شئ!

﴿۲۰۷﴾ عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِنَّ مِنَ النَّاسِ مَفَاتِيحَ لِلْخَيْرِ، مَغَالِيقَ لِلشَّرِّ، وَإِنَّ مِنَ النَّاسِ مَفَاتِيحَ لِلشَّرِّ مَغَالِيقَ لِلْخَيْرِ، فَطُوبَى لِمَنْ جَعَلَ اللَّهُ مَفَاتِيحَ الْخَيْرِ عَلَى يَدَيْهِ، وَتَوَيْلَ لِمَنْ جَعَلَ اللَّهُ مَفَاتِيحَ الشَّرِّ عَلَى يَدَيْهِ». (سنن ابن ماجه (۲۳۷))

ژباړه: انس بن مالک رضي الله عنه د حديث راوي دی: رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: ځينې خلک داسې دي، چې د خبر (بښگنې) لپاره کليگانې دي او د شر (ناکاره کارونو) لپاره قلفونه دي او بې شکه له خلکو څخه ځينې خلک د شر لپاره کليگانې او د خير لپاره قلفونه دي، نو خوشحالي ده هغه چا لپاره، چې الله تعالى د خير کليگانې په لاسونو کې ورکړي او هلاکت دی هغه چا لپاره، چې الله تعالى د شر کليگانې په لاسونو کې ورکړي.

يادونه: دې حديث کې خلک په دوو ډلو ويشل شوي، چې يوه ډله يې خير خپروي او دويمه يې شر خپروي، لومړۍ ډلې لپاره محمد مصطفیٰ صلى الله عليه وسلم دعا کړې او دويمې ډلې لپاره يې بښرا کړې ده.

غوره خلک!

﴿۲۰۸﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَقَفَ عَلَى نَاسٍ جُلُوسٍ، فَقَالَ: أَلَا أُخْبِرُكُمْ بِخَيْرِكُمْ مِنْ شَرِّكُمْ؟ قَالَ: فَسَكْتُوْا، فَقَالَ ذَلِكَ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ، فَقَالَ رَجُلٌ: بَلَى يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَخْبِرْنَا بِخَيْرِنَا مِنْ شَرِّنَا، قَالَ: خَيْرُكُمْ مَنْ يُرْجَى خَيْرُهُ وَيُؤْمَنُ شَرُّهُ، وَشَرُّكُمْ مَنْ لَا يُرْجَى خَيْرُهُ وَلَا يُؤْمَنُ شَرُّهُ. (سنن الترمذي (۲۲۶۳) مسند امام أحمد (۸۸۱۲))

ژباړه: ابو هريرة رضي الله عنه د حديث راوي دی وايي: رسول الله صلى الله عليه وسلم د خلکو يوې ډلې ته ودرېده، چې ناست وو، ورته يې وويل: ايا تاسې ته ستاسې د غوره خلکو په اړه خبر در نه کړم؟

راوي وايي: خلک غلي شو، رسول الله صلى الله عليه وسلم دا خبره درې ځلې تکرار کړه، يو سړي وويل: ای د الله استازيه! هوکې؛ خبر مو کړه، چې موږ کې غوره او نا کاره څوک دي؟ رسول الله صلى الله عليه وسلم وويل:

ستاسې غوره هغه څوک دی، چې د ښېگڼې گټه ترېنه کېدی شي او له شر نه یې خلک په امن وي او ستاسې بدترین خلک هغوی دی چې نه ترېنه د ښېگڼې هیله او تمه کېدی شي او نه یې له شره خلک په امن وي.

خوشبویه ملگری!

(۲۰۹) عَنْ أَبِي مُوسَى رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: مَثَلُ الْجَلِيسِ الصَّالِحِ وَالسَّوِّءِ، كَحَامِلِ الْمِسْكِ وَنَافِخِ الْكِيرِ، فَحَامِلُ الْمِسْكِ: إِمَّا أَنْ يُحْذِيكَ، وَإِمَّا أَنْ تَبْتَاعَ مِنْهُ، وَإِمَّا أَنْ تَجِدَ مِنْهُ رِيحًا طَيِّبَةً، وَنَافِخُ الْكِيرِ: إِمَّا أَنْ يُحْرِقَ ثِيَابَكَ، وَإِمَّا أَنْ تَجِدَ رِيحًا خَبِيثَةً. (صحيح البخاري (۵۵۳۴))

ژباړه: ابو موسی رضي الله عنه د حدیث راوي دی، رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: د ښک او بد ملگری مثال د مشکو د باروونکي او د ښی پوکوونکي په څېر دی، د مشکو باروونکي، یابه مشک درکړي، یا به یې ترې په بیه وپېرې او یا به ترې ښایسته خوشبویی در ورسیري، ښی پوکوونکي، یا به دې جامې وسوزوي او یا به یې بدبویی در ورسیري.

(۲۱۰) عَنْ مُطَرِّفِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الشَّخِيرِ، عَنْ أَبِيهِ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: مَثَلُ ابْنِ آدَمَ وَإِلَى جَنْبِهِ تِسْعٌ وَتِسْعُونَ مَنِيَّةً إِنْ أَخْطَأَتْهُ الْمَنَايَا وَقَعَ فِي الْهَرَمِ حَتَّى يَمُوتَ.

(سنن الترمذي (۲۱۵۰) حدیث حسن غریب، صحيح جامع الصغير وزيادته، بسند صحيح ۵۸۲۵/۲)

ژباړه: مطرف بن عبدالله الشخير د خپل پلار نه روایت کړی، چې نبی صلى الله عليه وسلم ويلي: د بنيادم مثال داسې دی، چې اړخ ته یې (۹۹) هیلې او امیدونه وي، که هیلې یې د لاسه ووځي په بوداتوب کې اخته کېږي تر دې چې مړ شي.

ښکلي هېنداره کې تور داغ!!

﴿۲۱۱﴾ عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «عُرِضَتْ عَلَيَّ الْأَيَّامُ، فَعُرِضَ عَلَيَّ فِيهَا يَوْمُ الْجُمُعَةِ، فَإِذَا هِيَ كَالْمِرْآةِ حَسَنَاءُ، وَإِذَا فِي وَسْطِهَا نُكْتَةٌ سَوْدَاءُ، فَقُلْتُ: مَا هَذَا؟ قِيلَ:

السَّاعَةُ» (المعجم الأوسط (۷۳۰۷)، سلسلة الأحاديث الصحيحة، ۱۹۳۳ بسند صحيح)

ژباړه: انس بن مالک رضي الله عنه د حديث رواي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: د دنيا ټولې ورځې راته وړاندې کړې شوې او په دې ورځو کې راته د جمعې ورځ هم وښودلې شوه، دا پکې د یوې سپینې هېندارې په څېر وه او په منځ کې یې تور داغ و، ما پوښتنه وکړه دا تور داغ پکې څه شی دی؟ راته وويلي شو، دا قیامت دی.

درې ستر زيري!

﴿۲۱۲﴾ وَأَنَّ النَّصْرَ مَعَ الصَّبْرِ، وَأَنَّ الْفَرْجَ مَعَ الْكُرْبِ، وَأَنَّ مَعَ الْعُسْرِ

يُسْرًا (المعجم الأوسط (۷۳۰۷)، صحيح جامع الصغير وزيادته، ۶۸۰۶/۲)

ژباړه: يقينا د الله تعالى مرسته له صبر سره ده او له غم نه خلاصون، له غم سره دی او بې شکه له تنگسې سره پراختيا هم شته دی.

د رسول الله صلى الله عليه وسلم دې حديث کې درې سترې بدلې له درېيو ازموينو پورې تړلي، مرسته او بریا له صبر سره، له غم نه وروسته خلاصی له غم سره او پراخې او اسانې له تنگسې سره تړلي، ښايې مؤمن پر دې نبوي زيرو خوشحاله شي او د بریا، خوشحالي او پراختيا انتظار وباسي.

د دوشنبې د ورځې ځانگړنې!

﴿۲۱۳﴾ عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ، قَالَ: «وُلِدَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَوْمَ الْإِثْنَيْنِ، وَاسْتُئْتِبِ يَوْمَ الْإِثْنَيْنِ، وَخَرَجَ مُهَاجِرًا مِنْ مَكَّةَ إِلَى الْمَدِينَةِ يَوْمَ الْإِثْنَيْنِ، وَقَدِمَ الْمَدِينَةَ يَوْمَ الْإِثْنَيْنِ، وَتُوفِّيَ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَوْمَ الْإِثْنَيْنِ وَرَفَعَ الْحَجَرَ الْأَسْوَدَ يَوْمَ الْإِثْنَيْنِ» (مسند امام أحمد (۲۵۰۶))

ژباړه: ابن عباس رضي الله عنه وايي:

رسول الله صلى الله عليه وسلم د دوشنبې په ورځ زېږېدلی د دوشنبې په ورځ نبوت وړکول شوی، د دوشنبې په ورځ یې له مکې نه مدينې ته هجرت کړی، مدينې ته د دوشنبې په ورځ ننوتی او د دوشنبې په ورځ وفات شوی او حجر اسود یې هم د دوشنبې په ورځ پورته کړی و.

﴿۲۱۴﴾ عَنْ عَائِشَةَ، قَالَتْ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ «يَتَحَرَّى يَوْمَ الْإِثْنَيْنِ وَالْخَمِيسِ» (السنن الكبرى للنسائي (۲۶۸۲))

ژباړه: عائشه رضي الله عنها وايي: رسول الله صلى الله عليه وسلم به د دوشنبې او پنجشنبې د ورځو د روږو کلکه پاملرنه کوله.

﴿۲۱۵﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: تُعْرَضُ الْأَعْمَالُ يَوْمَ الْإِثْنَيْنِ وَالْخَمِيسِ، فَأُحِبُّ أَنْ يُعْرَضَ عَمَلِي وَأَنَا صَائِمٌ (سنن الترمذي (۷۴۷))

ژباړه: ابو هريرة رضي الله عنه د حديث راوي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: د دوشنبې او پنجشنبې په ورځو کې د (بنده گانو) چارې الله تعالى ته وړاندې کولی شي، څما دا خوښېږي، چې عمل مې داسې وخت کې الله تعالى ته وړاندې شي چې زه روژه یم.

نبوي ترافيكي اصول!

﴿۲۱۶﴾ عَنْ سَفِينَةَ، رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ جَالِسًا فَمَرَّ رَجُلٌ عَلَى بَعِيرٍ وَبَيْنَ يَدَيْهِ قَائِدٌ وَخَلْفَهُ سَائِقٌ، فَقَالَ: «لَعَنَ اللَّهُ الْقَائِدَ وَالسَّائِقَ وَالرَّاكِبَ». (مسند البزار (۳۸۳۹)، مجمع الزوائد، ۴۳۷/۱)

ژباړه: سفینه رضي الله عنها وايي: رسول الله صلى الله عليه وسلم ناست و، یو سړی پر اوښ سپور و تېرېده، مخې ته یې یو قائد (مخکې تلونکي) او شاته یې سائق (شړونکي) و، رسول الله صلى الله عليه وسلم وویل: د الله تعالی لعنت پر مخکې تلونکي، شړونکي او سپور درې واړو دی.

﴿۲۱۷﴾ عَنِ الْمُهَاجِرِ بْنِ قُنْفُذٍ، قَالَ: رَأَى رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ثَلَاثَةً عَلَى دَابَّةٍ فَقَالَ: «الثَّالِثُ مَلْعُونٌ».

(المعجم الكبير للطبراني (۷۸۲)، مجمع الزوائد، ۴۳۸/۱)

ژباړه: مهاجر بن قنفذ وايي: رسول الله صلى الله عليه وسلم درې کسان ولېدل چې پر حيوان یو ځای سپاره وو، رسول الله صلى الله عليه وسلم وویل: دریم کس لعنتي دی.

د شهید مرغلرین تاج!

﴿۲۱۸﴾ لِلشَّهِيدِ عِنْدَ اللَّهِ سَبْعُ خِصَالٍ: يُغْفَرُ لَهُ فِي أَوَّلِ دَفْعَةٍ مِنْ دَمِهِ وَيَرَى مَقْعَدَهُ مِنَ الْجَنَّةِ وَيُحَلَّى حُلَّةَ الْإِيمَانِ وَيُزَوَّجُ اثْنَيْنِ وَسَبْعِينَ زَوْجَةً مِنَ الْخُورِ الْعَيْنِ وَيُجَارُ مِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ وَيَأْمَنُ مِنَ الْفَرْعِ الْأَكْبَرِ وَيُوضَعُ عَلَى رَأْسِهِ تَاجُ الْوَقَارِ الْيَاقُوتَةُ مِنْهُ خَيْرٌ مِنَ الدُّنْيَا وَمَا فِيهَا وَيَشْفَعُ فِي سَبْعِينَ إِنْسَانًا مِنْ أَهْلِ بَيْتِهِ.

(الجامع الصغير وزيادته (۹۳۱۳) عن المقدم بن معدي كرب)

ژباړه: د شهيد لپاره د الله تعالى په وړاندې اووه ځانگړنې دي، د وينې د لومړي څاڅکي سره ورته بښنه کېدلی شي، جنت کې يې د استوگنې ځای وربښودلی شي، د ايمان پر جوړه بنایسته کولی شي، د بنایسته سترگو لرونکو حورو څخه دوه اويا حورې ور وودولی شي، د قبر له عذابه ساتلی شي، د قيامت د ورځې د لويې وېرې نه په امن کېږي، د وقار او عزت مرغلرین تاج يې پر سر اېښودلی شي، هغه چې يوه مرغلره يې د دنيا او دنيا کې له شته څيزونو غوره ده او د کورنۍ د اويا کسانو په اړه يې شفاعت قبلولی شي.

څاروي پر مخ مه وهي او مه يې داغي!

﴿٢١٩﴾ عَنْ جَابِرٍ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مَرَّ عَلَيْهِ بِحِمَارٍ قَدْ وُيِّمَ فِي وَجْهِهِ، فَقَالَ «أَمَا بَلَّغَكُمْ أَنِّي قَدْ لَعَنْتُ مَنْ وَسَمَ الْبَهِيمَةَ فِي وَجْهِهَا أَوْ ضَرَبَهَا فِي وَجْهِهَا؟» فَنَهَى عَنْ ذَلِكَ. (سنن أبي داود (٢٥٦٤))

ژباړه: جابر رضي الله عنه وايي:

د نبي صلی الله عليه وسلم مخې ته يو خر تېر کړی شو، چې خاوند يې پر مخ داغلی و، رسول الله صلی الله عليه وسلم وويل: ايا تاسې ته دا خبر نه دی رسېدلې چې ما پر هغوی لعنت ويلی چې څاروی پر مخ داغي او يا يې پر مخ وهي، بيا يې هغه له دې چارې منع کړ.

برکتې ژوي!

﴿٢٢٠﴾ عَنْ عُرْوَةَ الْبَارِقِيِّ، يَرْفَعُهُ، قَالَ: «الْإِبِلُ عِزٌّ لِأَهْلِهَا، وَالْعَنْمُ بَرَكَةٌ، وَالْخَيْزُرُ مَعْقُودٌ فِي نَوَاصِي الْخَيْلِ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ». (سنن ابن ماجه (٢٣٠٥))

ژباړه: عروۃ البارقي رضي الله عنه د حديث راوي دی:

رسول الله صلی الله عليه وسلم ويلي: اوبښان د خپلو خاوندانو لپاره عزت

دی، مهربی برکت دی او خیر د قیامت تر ورځې پورې د آسونو په تنډیو کې دی، یانې ورسره لازم او تړلی دی.

﴿۲۲۱﴾ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «عَلَيْكُمْ بِالْبَّانِ الْبَقَرِ فَإِنَّهَا تَرِمُ مِنْ كُلِّ شَجَرٍ، وَهُوَ شِفَاءٌ مِنْ كُلِّ دَاءٍ» (المستدرک علی الصحیحین للحاکم (۸۲۲۴))

ژباړه: عبدالله بن مسعود رضي الله عنه د حديث راوي دی: رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: تل د غواگانو شېدې وخورئ، ځکه دا له هر بوټي نه خوراک کوي او شېده يې له هرې ناروغۍ نه شفا (درملنه) ده.

﴿۲۲۲﴾ دې حديث لپاره نور شواهد هم شته یو يې دا دی: عَنْ صَهِيبِ الْخَيْرِ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: عَلَيَّكُمْ بِالْبَّانِ الْبَقَرِ فَإِنَّهَا شِفَاءٌ وَسِمْنُهَا دَوَاءٌ. (الطب النبوي لأبي نعيم الأصفهاني (۷۶۶))

ژباړه: صهيب الخير رضي الله عنه د حديث راوي دی، رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: تل د غواگانو شېدې وخورئ، بې شکه په دې کې شفا ده او غوړي يې دوا ده.

د ايمان ذره!

﴿۲۲۳﴾ عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: يَخْرُجُ مِنَ النَّارِ قَوْمٌ بَعْدَ مَا احْتَرَقُوا فَيَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ فَيُسَمَّيهِمْ أَهْلُ الْجَنَّةِ الْجَهَنَّمِيِّينَ. (الجامع الصغير وزيادته (۱۴۰۲۰))

ژباړه: انس رضي الله عنه د حديث راوي دی: رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: له دوزخ څخه به داسې خلک را وايستلی شي چې ټول به سوځېدلي وي، دوی به جنت ته ننوځي او جنتیان به يې پر جهنميانو نوموي.

(۲۲۴) عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: يُخْرَجُ مِنَ النَّارِ مَنْ كَانَ فِي قَلْبِهِ مِثْقَالُ ذَرَّةٍ مِنَ

الإيمان. (سنن الترمذي (۲۵۹۸) حديث حسن صحيح)

ژباړه: ابو سعيد الخدري رضي الله عنه د حديث راوي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: هغه څوک به له دوزخ خخه راوځي، چې د ذرې په اندازه ايمان يې په زړه کې وي.

خلوېښت ورځې يې لمونځ نه قبلېږي!

(۲۲۵) عَبْدَ اللَّهِ بْنُ عمرو بن العاصِ، يَقُولُ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «الْحُمْرُ أُمُّ الْخَبَائِثِ وَمَنْ شَرِبَهَا لَمْ يَقْبَلِ اللَّهُ مِنْهُ صَلَاةً أَرْبَعِينَ يَوْمًا، فَإِنْ مَاتَ وَهِيَ فِي بَطْنِهِ مَاتَ مَيِّتَةً جَاهِلِيَّةً». (سنن الدارقطني (۴۶۱۰))

ژباړه: عبدالله بن عمرو رضي الله عنه د حديث راوي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: شراب د ټولو خباثتونو او پليتيو اصل او بنسټ دی، څوک يې چې و څکي، خلوېښت ورځې يې لمونځ نه قبلېږي، که مړ شي او په گېډه کې يې شراب وي، نو د جاهليت په مرگ مړ کېږي.

دوزخ!

(۲۲۶) عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «يُؤْتَى بِجَهَنَّمَ يَوْمَئِذٍ لَهَا سَبْعُونَ أَلْفَ زِمَامٍ، مَعَ كُلِّ زِمَامٍ سَبْعُونَ أَلْفَ مَلَكٍ يُجْرُونَهَا». (صحيح مسلم (۲۸۴۲) سنن الترمذي (۲۵۷۳))

ژباړه: عبدالله بن مسعود رضي الله عنه د حديث راوي دی:
رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: د قيامت په ورځ به دوزخ په داسې حال کې راوستلی شي، چې اویا زړه واگې به پکې پرته وي، له هرې واگې سره به اویا زړه ملانک وي، چې دوزخ به را کاږي.

زه بادشاه یم!

﴿٢٢٤﴾ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ، قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: يَأْخُذُ الْجَبَّارُ سَمَوَاتِهِ وَأَرْضَهُ بِيَدِهِ ثُمَّ يَقُولُ أَنَا الْجَبَّارُ أَنَا الْمَلِكُ أَتَيْنَ الْجَبَّارُونَ؟ أَيْنَ الْمُتَكَبِّرُونَ؟ (الجامع الصغير وزبادته (١٣٩٦٩))

ژباړه: عبدالله بن عمر رضي الله عنه د حديث راوي دی:
رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: زور وړ ذات به د قيامت په ورځ اسمانونه او ځمکې په یو لاس کې ونيسي، بیا به ووايي: زه زور وړ یم، زه بادشاه یم! زور وړ چېرې دي؟ کبرجن چېرې دي؟

د قرآن قاري ته پنځه ستر زیري!

﴿٢٢٨﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: يَجِيءُ الْقُرْآنُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَيَقُولُ: يَا رَبِّ حَلِّهِ فَيُلْبَسُ تَاجَ الْكَرَامَةِ ثُمَّ يَقُولُ: يَا رَبِّ زِدْهُ فَيُلْبَسُ حُلَّةَ الْكَرَامَةِ ثُمَّ يَقُولُ: يَا رَبِّ ارْضَ عَنْهُ فَيَرْضَى عَنْهُ فَيَقُولُ: اقْرَأْ وَارْقَ وَيَزَادُ بِكُلِّ آيَةٍ حَسَنَةً.

(سنن الترمذي (٢٩١٥) الجامع الصغير وزبادته (١٣٩٩٠))

ژباړه: ابو هريرة رضي الله عنه د حديث راوي دی:
رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: قرآن به د قيامت په ورځ راشي وبه وايي: ای ربه! د قرآن کریم دا (حافظ، عالم) سينگار گڼه! نو ده ته به د عزت تاج وړ په سر کې شي، بیا به ووايي: ای ربه! سينگار يې وړ زيات کړه! بیا به د عزت جوړه وړ واغوستلی شي، قرآن کریم به بیا رب ته

وړاندیز وکړې، ای ربه! راضي شه ترې! الله تعالى به ترې راضي شي،
الله تعالى به د قرآن کریم (حافظ، قاري) ته ووايي: لوله! او پورته کېږه، د
هر آیت لوستلو سره به ورته یوه نیکي زیاتولی شي.

ورېښمین باد!

﴿۲۲۹﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِنَّ اللَّهَ يَبْعَثُ رِيحًا مِنْ الْيَمَنِ أَلَيْنَ مِنَ الْحَرِيرِ، فَلَا تَدْعُ أَحَدًا فِي قَلْبِهِ مِثْقَالُ حَبَّةٍ مِنْ إِيْمَانٍ إِلَّا قَبَضَتْهُ».^(۱)

ژباړه: ابو هريرة رضي الله عنه د حديث راوي دی:
رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: بې شکه الله تعالى به د يمن له
لوري يو باد (هوا) رالېږي، چې له ورېښمو به ډېره نرمه وې، هيڅ داسې
کس به نه پرېږدي چې په زړه کې يې د سپېلني يا اوري دانې هومره
ايمان وي، مگر روح به يې اخلي.

غوره وزير!

﴿۲۳۰﴾ عَنِ الْقَاسِمِ بْنِ مُحَمَّدٍ قَالَ: سَمِعْتُ عَمَّتِي عَائِشَةَ تَقُولُ:
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ وَلِيَ مِنْكُمْ عَمَلًا فَأَرَادَ اللَّهُ
بِهِ خَيْرًا جَعَلَ لَهُ وَزِيرًا صَالِحًا، إِنْ نَسِيَ ذَكَرَهُ، وَإِنْ ذَكَرَ
أَعَانَهُ».^{(سنن النسائي (۴۲۰۴) الجامع الصغير وزيادته (۱۱۵۴۲))}

ژباړه: قاسم بن محمد وايي:

د خپلې عمې عائشې رضي الله عنها نه مې اورېدلي، چې ويل يې:
رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: په تاسې کې چې چاته څه دنده
(چاره) وسپارلی شي او الله تعالى هغه ته د خير ښېگڼې اراده وکړي؛ نو

نېک وزير ورته وټاکي، که څه خبره ترې هېرېږي هغه يې وريادوي او که په ياد يې وي، نو مرسته ورسره کوي.

﴿٢٣١﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ يَسَّرَ عَلَى مُعْسِرٍ، يَسَّرَ اللَّهُ عَلَيْهِ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ». (سنن ابن ماجه (٢٤١٧) حكم الألباني صحيح)

ژباړه: ابو هريره رضي الله عنه وايي:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: څوک چې له تنگلاسي سره اساني وکړي، الله تعالى به پرې دنيا او آخرت کې اساني وکړي.

﴿٢٣٢﴾ عَنْ جَرِيرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «مَنْ لَا يَرْحَمُ لَا يُرْحَمُ». (صحيح البخاري (٦٠١٣))

ژباړه: جرير بن عبدالله رضي الله عنه دحديث راوي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: څوک چې رحم نه کوي پر هغه رحم نه شي کېدلی.

مندوی اوسه!

﴿٢٣٣﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ لَا يَشْكُرُ النَّاسَ لَا يَشْكُرُ اللَّهَ». (سنن الترمذي (١٩٥٤) حكم الألباني. صحيح)

ژباړه: ابو هريره رضي الله عنه وايي:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: څوک چې د خلکو شکره نه ادا کوي، د الله تعالى شکره نه شي ادا کولی.

﴿۲۳۲﴾ عَنْ ثَوْبَانَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ يَتَكَفَّلُ لِي، أَنْ لَا يَسْأَلَ النَّاسَ، وَأَتَكَفَّلَ لَهُ بِالْجَنَّةِ؟» (المعجم الكبير للطبراني (۱۴۳۳))

ژباړه: ثوبان رضي الله عنه د حديث راوي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: څوک چې راته ددې خبرې ضمانت وکړي، چې له خلکو نه به د څه شي سوال نه کوي، زه به هغه ته د جنت ضمانت ورکوم.

د تورې تېکۍ او درې جملې!

﴿۲۳۵﴾ عَنْ جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ عَلِيٍّ قَالَ: لَمَّا أَنْ ضَمَّ إِلَيْهِ سِلَاحَهُ يَعْنِي النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: وَجَدْتُ فِي ذُؤَابَةِ أَوْ عِلَاقَةِ سَيْفِهِ ثَلَاثَةَ أَحْرَفٍ: «صِلْ مَنْ قَطَعَكَ، وَقُلِ الْحَقَّ وَلَوْ عَلَى نَفْسِكَ، وَأَحْسِنْ إِلَى مَنْ أَسَاءَ إِلَيْكَ» (معجم ابن الأعرابي (۱۵۰۷))

ژباړه: جعفر بن محمد د خپل پلار او هغه د علي رضي الله عنه نه روایت کړی، هغه مهال چې د رسول الله صلى الله عليه وسلم وسله (توره) ورته ورسېده، وايي: د تورې په تېکۍ کې مې درې جملې وموندې (لومړۍ) جمله دا ده، له هغه چا سره اړیکه پاله، څوک یې چې در سره پرېکوي، (دویمه جمله دا وه) حق وایه، که څه هم چې ستا د ځان په اړه وي، (درېمه جمله یې دا وه) له هغه چا سره احسان کوه، څوک چې درسره بد کوي.

﴿۲۳۶﴾ جَرِيرُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ، يَقُولُ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ حَرَّمَ الرَّفْقَ، حُرِمَ الْخَيْرَ أَوْ مَنْ يُحَرِّمُ الرَّفْقَ، يُحَرِّمُ الْخَيْرَ» (صحيح مسلم (۲۵۹۲))

ژباړه: جرير بن عبدالله رضي الله عنه د حديث راوي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: څوک چې له نرمۍ نه بې برخې کړی شو په (حقيقت) کې له خير ښېگنې بې برخې کړی شو.

﴿۲۳۷﴾ عَنْ عَائِشَةَ، زَوْجِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «يَا عَائِشَةُ إِنَّ اللَّهَ رَفِيقٌ يُحِبُّ الرَّفْقَ، وَيُعْطِي عَلَى الرَّفْقِ مَا لَا يُعْطِي عَلَى الْعُنْفِ، وَمَا لَا يُعْطِي عَلَى مَا

سِوَاهُ». (صحيح مسلم (۲۵۹۳))

ژباړه: عائشة رضي الله عنها د رسول الله صلى الله عليه وسلم مېرمن وايي: رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: اې عائشې! بې شکې الله تعالى د نرمۍ او مهربانۍ څښتن دی او نرمي خوښوي او په نرمۍ بنده ته هغه څه ورکوي چې په سخت خوږۍ يې نه ورکوي او په دې خوی هغه څه ورکوي چې په بل خوی يې نه ورکوي.

﴿۲۳۸﴾ عَنْ عَائِشَةَ، زَوْجِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، قَالَ: إِنَّ الرَّفْقَ لَا يَكُونُ فِي شَيْءٍ إِلَّا زَانَهُ، وَلَا يُنْزَعُ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا شَانَهُ. (صحيح مسلم (۲۵۹۴))

ژباړه: د رسول الله صلى الله عليه وسلم له مېرمن عائشې رضي الله عنه څخه روايت دی، رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: بې شکې نرمي چې په کوم څيز کې وې هغه څيز پرې ښايسته وي او له کوم څيز څخه چې نرمي وکښلې شي، هغه څيز بدرنگه ښکاري.

پياوړی هوډ له پياوړي مؤمن سره!

﴿۲۳۹﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «الْمُؤْمِنُ الْقَوِيُّ، خَيْرٌ وَأَحَبُّ إِلَى اللَّهِ مِنَ الْمُؤْمِنِ الضَّعِيفِ، وَفِي كُلِّ

خَيْرٌ اَحْرَضَ عَلَى مَا يَنْفَعُكَ، وَاسْتَعِنَ بِاللّٰهِ وَلَا تَعْجَزْ، وَإِنْ أَصَابَكَ شَيْءٌ، فَلَا تَقُلْ لَوْ أَنِّي فَعَلْتُ كَذَا وَكَذَا، وَلَكِنْ قُلْ قَدَرُ اللّٰهِ وَمَا شَاءَ فَعَلَ، فَإِنَّ لَوْ تَفْتَحُ عَمَلَ الشَّيْطَانِ». (صحیح مسلم (۲۶۶۴))

ژباړه: ابو هريرة رضي الله عنه د حديث راوي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: الله عزوجل ته له کمزوري مؤمن څخه پياوړی مؤمن ډېر غوره او گران دی، (که څه هم) چې په دواړو کې بېښکېنه ده، چې څه درته گټه رسوي په اړه يې حرص او هوس کړه، له الله تعالى نه مرسته غواړه او مه کمزوری کېږه! که څه (غم يا خپگان) در ورسېږي، دا مه وايه، که دا او دا مې کړی وي (داسې به نه و شوي) بلکې ووايه! د الله تعالى تقدير دی، څه چې د الله تعالى خوښه شي هماغه کېږي، ځکه (لو) (کاش کلمه) د شيطان عمل پرنيزي.

يادونه: د حديث په لومړنۍ جمله کې د مؤمن له پياوړتيا نه، اصل مقصد، په اطاعت او عبادت کې پياوړتيا ده، دغه راز دا نبوي حديث په ټوله کې، پر پياوړتيا، عقيدوي ځواک، هڅه او هاند، لوړ همت او تقدير باندې را څرخيږي.

کشمالي!

﴿۲۴۰﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللّٰهِ صَلَّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ عُرِضَ عَلَيْهِ رِيحَانٌ فَلَا يَرُدُّهُ، فَإِنَّهُ خَفِيفُ الْمَحْمِلِ طَيِّبُ الرِّيحِ».

(صحیح مسلم (۲۲۵۳))

ژباړه: ابو هريرة رضي الله عنه د حديث راوي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: چا ته چې (کشمالي) يا بله کومه خوشبويي وړاندې کړی شي؛ نو نه دې يې ردوي؛ ځکه دا سپک بار دی (په اسانۍ سره وړل کېږي) او خوشبويي يې خوږه ده.

﴿۲۲۱﴾ عَنْ أَبِي عُثْمَانَ النَّهْدِيِّ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: إِذَا أُعْطِيَ أَحَدُكُمْ الرِّيحَانِ فَلَا يَرُدَّهُ فَإِنَّهُ خَرَجَ مِنَ الْجَنَّةِ. (سنن الترمذي (۲۷۹۱))

ژباړه: ابو عثمان النهدي رضي الله عنه د حديث راوي دی: رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: کله چې ستاسې يو کس ته کشمالي ورکړی شي، نو نه دې يې ردوي، ځکه دا له جنته راوتلی دی.

بېړنی زېږی!

﴿۲۲۲﴾ عَنْ أَبِي ذَرٍّ، قَالَ: قِيلَ لِرَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: أَرَأَيْتَ الرَّجُلَ يَعْمَلُ الْعَمَلَ مِنَ الْخَيْرِ، وَيَحْمَدُهُ النَّاسُ عَلَيْهِ؟ قَالَ: «تِلْكَ عَاجِلُ بُشْرَى الْمُؤْمِنِ». (صحيح مسلم (۲۶۴۲))

ژباړه: ابو ذر رضي الله عنه وايي: يو سړي له رسول الله صلى الله عليه وسلم څخه د هغه سړي په اړه و پوښتل: چې د خير نښگنې چارې ترسره کوي او خلک يې له امله ستايي؟

رسول الله صلى الله عليه وسلم وويل: دا د مؤمن لپاره بېړنی زېږی دی!

درې څېزونه مه رد کوه!

﴿۲۲۳﴾ عَنْ ابْنِ عُمَرَ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: "ثَلَاثٌ لَا تُرَدُّ: الْوَسَائِدُ، وَالذُّهْنُ، وَاللَّبَنُ". (سنن الترمذي (۲۷۹۰) حكم الألباني، حسن)

ژباړه: ابو هريرة رضي الله عنه د حديث راوي دی: رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: درې څيزونه نه شي رد کېدلی، بالخت، خوشبويي او شيدې.

پوهنه: د حديث مانا دا ده چې په دې درې خيزونو د مېلمه عزت كول
اسانه چاره ده او دا د مېلمه لپاره د ډالۍ په څېر دي، نو مناسبه نه ده
چې دا ډالۍ رد كړي شي.

د بنځينو خوشبويي!

﴿۲۲۲﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:
«طِيبُ الرَّجَالِ مَا ظَهَرَ رِيحُهُ، وَخَفِيَ لَوْنُهُ، وَطِيبُ النِّسَاءِ مَا ظَهَرَ لَوْنُهُ،
وَخَفِيَ رِيحُهُ» (سنن النسائي (۵۱۱۷) حكم الألباني صحيح)

ژباړه: ابو هريره رضي الله عنه د حديث راوي دی:
رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: د نارينو خوشبويي، هغه ده چې
رنگ يې ښکاره وي او بوی يې پټ وي او د بنځينو خوشبويي هغه ده
چې رنگ يې ښکاره وي او بوی يې پټ وي.

ادب!

﴿۲۲۵﴾ عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: أَتَى النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ
وَسَلَّمَ بِضَبٍّ فَلَمْ يَأْكُلْهُ، فَقُلْتُ: أَلَا نُطْعِمُهُ الْمَسَاكِينَ؟ قَالَ: «لَا
تُطْعِمُوهُمْ مِمَّا لَا تَأْكُلُونَ» (مسند إمام أحمد (۲۵۱۱۰))

ژباړه: عائشه رضي الله عنها وايي: نبي صلى الله عليه وسلم ته سمساره
راوړلې شوه، نبي صلى الله عليه وسلم ترې هېڅ خوراک ونه کړ، ما ورته
وويل: مسکينانو ته يې خوړو لپاره ورنه کړو؟
رسول الله صلى الله عليه وسلم وويل: څه چې تاسې نه خوړئ، هغه
مسکينانو ته هم مه ورکوئ!

﴿۲۲۶﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ: لَقِيَتْهُ امْرَأَةٌ وَجَدَ مِنْهَا رِيحَ الطَّيْبِ يَنْفَحُ،
وَلَدَّيْهَا إِعْصَارٌ، فَقَالَ: يَا أُمَّةَ الْجَبَّارِ، جِئْتِ مِنَ الْمَسْجِدِ؟ قَالَتْ: نَعَمْ،

قَالَ: وَلَهُ تَطَيَّبْتُ؟ قَالَتْ: نَعَمْ، قَالَ: إِنِّي سَمِعْتُ حِجِّي أَبَا الْقَاسِمِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «لَا تُقْبَلُ صَلَاةٌ لِمَرْأَةٍ تَطَيَّبَتْ لِهَذَا الْمَسْجِدِ، حَتَّى تَرْجِعَ فَتَغْتَسِلَ غُسْلَهَا مِنَ الْجَنَابَةِ» (سنن أبي داود (۴۱۷۴) حكم الألباني: صحيح)

ژباړه: ابو هريرة رضي الله عنه د حديث راوي دی، يوه ښځه له ده سره مخامخ شوه، چې ده ترې د خوشبويي احساس وکړ، يانې خوشبويي ترې خوړېده، ابو هريرة رضي الله عنه ورته وويل: اې د جبار وينځې! له جومات نه راغلې؟ هغې وويل: هو، ابو هريرة رضي الله عنه ورته وويل: جومات ته د راتگ لپاره دې خوشبويي کارولې؟ ښځې وويل: هو، ابو هريرة رضي الله عنه وويل: د خپل گران دوست ابو القاسم صلى الله عليه وسلم نه مې اورېدلي چې ويل يې: د هغې ښځې لمونځ نه قبلېږي، چې د جومات لپاره يې خوشبويي کارولي وي، څو چې بيرته راگرځي لاړه شي او له جنابت نه غسل وکړي.

د جاهليت خويونه!

﴿۲۴۷﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، "قُلْتُ لِيَحْيَى: كِلَاهُمَا عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ؟ قَالَ: نَعَمْ"، قَالَ: "شُعْبَتَانِ مِنَ أَمْرِ الْجَاهِلِيَّةِ لَا يَتَرُكُهُمَا النَّاسُ أَبَدًا: النَّيَاحَةُ، وَالطَّعْنُ فِي النَّسَبِ" (مسند إمام أحمد (۹۵۷۴))

ژباړه: ابو هريرة رضي الله عنه وايي: يحيى ته مې وويل: دواړه دې له نبي صلى الله عليه وسلم نه اورېدلي؟

هغه وويل: هو، رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: د جاهليت د زمانې له چارو څخه دوه چارې دي، چې هېڅکله يې خلک نه پرېږدي، يو پر مړو ژړا او ستاينې کول دي او دويم په نسب تورلگول دي.

الله تعالى ته خلور ناخوبنه خبري!

﴿۲۳۸﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «أَرْبَعَةٌ يُبْغِضُهُمُ اللَّهُ الْبَيَّاعُ الْخَلَّافُ، وَالْفَقِيرُ الْمُخْتَالُ، وَالشَّيْخُ الزَّانِي وَالْإِمَامُ الْجَائِرُ» (السنن الكبرى للنسائي (۱۷۰۱))

ژباړه: ابو هريرة رضي الله عنه د حديث راوي دی، رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: خلور کسان دي چې د الله تعالى نه خوبښيري، قسم خور پلورونکی، خوار کبرجن، بوډا زناکاره او ظالم بادشاه.

اخرت يې په دنيا وپلوره!

﴿۲۳۹﴾ عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ، قَالَ: مَرَّ أَعْرَابِي بِشَاةٍ، فَقُلْتُ: تَبِيعُهَا بِثَلَاثَةِ دَرَاهِمٍ؟ قَالَ: لَا وَاللَّهِ، ثُمَّ بَاعَ بِهَا، فَذَكَرْتُ ذَلِكَ لِرَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَقَالَ: «بَاعَ آخِرَتَهُ، بِدُنْيَا» (صحيح ابن حبان (۴۹۰۹)).

ژباړه: ابو سعيد الخدري رضي الله عنه وايي: يو کليوال سړي سره مېړه يا اوزه وه پر ما تېرېده ورته مې وويل: په درې، درېمو يې را باندې پلوري؟ هغه وويل: پر الله تعالى سوگند، چې په دې يې نه پلورم! بيا يې پر همدې بيه خرڅه کړه، ما دا خبره رسول الله صلى الله عليه وسلم ته ياده کړه، رسول الله صلى الله عليه وسلم وويل: اخرت يې په دنيا وپلوره

مړه شي، مه يې خوروه!

﴿۲۴۰﴾ عَنْ مُعَاذِ بْنِ جَبَلٍ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: لَا تُؤْذِي امْرَأَةً زَوْجَهَا فِي الدُّنْيَا، إِلَّا قَالَتْ زَوْجَتُهُ مِنَ الْخَوَرِ الْعَيْنِ: لَا تُؤْذِيهِ، قَاتَلَكَ اللَّهُ، فَإِنَّمَا هُوَ عِنْدَكَ دَخِيلٌ يُوشِكُ أَنْ يُفَارِقَكَ

إِلَيْنَا. (سنن الترمذي (۱۱۷۴) مسند إمام أحمد (۲۳۱۰۱))

ژباړه: کومه مېرمن چې په دنیا کې خپل خاوند خوروي او ضرر ورته رسوي، د بنایسته سترگو لرونکو له حورو څخه یې مېرمن وایي: مړه شې، مه یې خوروه! دا خو له تاسره مېلمه دی نږدې ده چې له نا څخه را بهل شي او موږ ته راشي.

ماشاءالله!

﴿۲۵۰﴾ عَنْ حُذِيفَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: " لَا تَقُولُوا مَا شَاءَ اللَّهُ وَشَاءَ فَلَانٌ، وَلَكِنْ قُولُوا: مَا شَاءَ اللَّهُ ثُمَّ شَاءَ فَلَانٌ". (مسند إمام أحمد (۲۳۳۴۷))

ژباړه: حذیفه رضي الله عنه رسول الله صلى الله عليه وسلم نه دا حدیث روایت کړی، نبی کریم صلى الله عليه وسلم ویلي: داسې مه وایئ: که د الله تعالی خوښه شي او د فلانکی خوښه شي، بلکې داسې ووايئ: که د الله تعالی خوښه شي او بیا د فلانکی خوښه شي.

د طوبی ونه او د جنتیانو جامی!

﴿۲۵۱﴾ عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَّ رَجُلًا قَالَ لَهُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، طُوبَى لِمَنْ رَأَكَ، وَآمَنَ بِكَ، قَالَ: «طُوبَى لِمَنْ رَأَانِي وَآمَنَ بِي، ثُمَّ طُوبَى، ثُمَّ طُوبَى، ثُمَّ طُوبَى لِمَنْ آمَنَ بِي وَلَمْ يَرِنِي»، قَالَ لَهُ رَجُلٌ: وَمَا طُوبَى؟ قَالَ: «شَجَرَةٌ فِي الْجَنَّةِ مَسِيرَةُ مِائَةِ عَامٍ، ثِيَابُ أَهْلِ الْجَنَّةِ تَخْرُجُ مِنْ أَكْمَامِهَا». (مسند إمام أحمد (۱۱۶۷۳) حسن لغيره)

ژباړه: ابو سعيد الخدري رضي الله عنه د رسول الله صلى الله عليه وسلم نه دا حدیث روایت کړی، یو سړي رسول الله صلى الله عليه وسلم ته وویل: (طوبی) د هغه چا لپاره ده، چې اته یې لیدلی یې او پر تا یې ایمان

راوړی دی، رسول الله صلى الله عليه وسلم وویل: (طوبی) د هغه چا لپاره ده، چې زه یې لیدلی یم او پر ما یې ایمان راوړی دی، بیا طوبی او بیا طوبی او بیا طوبی د هغه چا لپاره ده، چې پر ما یې ایمان راوړی او زه یې لیدلی نه یم! سړي ورته وویل: طوبی څه شی دی؟ دا په جنت کې یوه ونه ده، چې اوږدوالی یې د سل کلونو د مزل په اندازه دی، د جنتیانو جامې د هغې له پوستکې څخه راوځي او جوړېږي.

د جومات مینه وال ته څلور ستر زیري!

(۲۵۲) عَنْ سَعِيدِ الْجُرَيْرِيِّ، عَنْ أَبِي عُثْمَانَ النَّهْدِيِّ، قَالَ: كَتَبَ سَلْمَانُ إِلَى أَبِي الدَّرْدَاءِ، يَا أَخِي لِيَكُنْ بَيْتُكَ الْمَسْجِدَ فَإِنِّي سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: الْمَسْجِدُ بَيْتُ كُلِّ تَقِيٍّ وَقَدْ ضَمِنَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ لِمَنْ كَانَتْ الْمَسَاجِدُ بَيْوتَهُمْ بِالرَّوْحِ، وَالرَّاحَةِ، وَالْجَوَازِ عَلَى الصِّرَاطِ إِلَى رِضْوَانِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ. (شعب الإيمان (۲۶۸۹))

ژباړه: سعيد الجريري، وايي: ابو عثمان النهدي ويلي: چې سلمان ابو درداء رضي الله عنه ته په ليک کې ليکلي و: وروره، جومات دې ستا کور وي، بې شکه ما له رسول الله صلى الله عليه وسلم نه اورېدلي، چې ويل يې: جومات د هر پرهېز گار کور دی او په تحقيق سره الله عزوجل هغوی لپاره چې جوماتونه يې کورونه وي، د رحمت خوشحالی راحت او د الله عزوجل د رضا مندی لورته د صراط پر پل د ورتهېدلو ضمانت کړی دی.

دوه چارې چې د اخرت ياد تازه کوي!

(۲۵۳) عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «عُودُوا الْمَرِيضَ، وَاتَّبِعُوا الْجَنَائِزَ، تُذَكِّرُكُمْ

ژباړه: ابو سعيد الخدري رضي الله عنه د حديث راوي دی:
رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: د ناروغانو پوښتنه وکړئ او جنازو
پسې لاړ شئ (دا چارې) تاسې ته اخرت دريادوي.

رانجه او باڼه!

﴿۲۵۲﴾ عَنْ جَابِرٍ، قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، يَقُولُ: «عَلَيْكُمْ بِالْإِثْمِ عِنْدَ النَّوْمِ، فَإِنَّهُ يَجْلُو الْبَصَرَ، وَيُنْبِتُ الشَّعْرَ». (سنن ابن ماجه (۳۴۹۶))

ژباړه: جابر رضي الله عنه د حديث راوي دی:
رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: د ويدېدو په مهال اثم (رانجه)
کوي، ځکه دا نظر روښانه کوي او د (بڼو) وېښتان را شنه کوي.

﴿۲۵۵﴾ عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِنَّ خَيْرَ أَكْحَالِكُمُ الْإِثْمُ فَإِنَّهُ يَجْلُو الْبَصَرَ وَيُنْبِتُ الشَّعْرَ». (المستدرک علی الصحيحین للحاکم (۸۲۴۸))

ژباړه: ابن عباس رضي الله عنه د حديث راوي دی:
رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: اثم ستاسې لپاره غوره رانجه دي،
نظر روښانه کوي او باڼه را شنه کوي.

د ځمکې گانه!

﴿۲۵۶﴾ عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَا مِنْ مُسْلِمٍ يَغْرِسُ غَرْسًا، أَوْ يَزْرَعُ زَرْعًا، فَيَأْكُلُ مِنْهُ طَيْرٌ أَوْ إِنْسَانٌ أَوْ بَهِيمَةٌ، إِلَّا كَانَ لَهُ بِهِ صَدَقَةٌ». (صحيح البخاري (۲۳۲۰) صحيح مسلم (۱۵۵۳))

ژباړه: انس رضي الله عنه د حديث راوي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: کوم مسلمان چې يوه ونه نهالوي او يا څه کرونده په ځمکه کې کوي، له دې ونې يا کروندې مرغان خوراک کوي، يا ترې انسانان او ژوي خوراک کوي، دده لپاره يې په بدل کې صدقه او ثواب دی.

يادونه: د ځمکې مخ پر کروندو، مېوو لرونکو او ډولي کوونکو ونو، بوټو و پوښۍ، هم ثواب، صدقه او هم د ځمکې لپاره سينگار او گانه ده.

﴿۲۵۷﴾ عَنْ جَابِرٍ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَا مِنْ مُسْلِمٍ يَغْرِسُ غَرْسًا إِلَّا كَانَ مَا أَكَلَ مِنْهُ لَهُ صَدَقَةٌ، وَمَا سُرِقَ مِنْهُ لَهُ صَدَقَةٌ، وَمَا أَكَلَ السَّبُعُ مِنْهُ فَهُوَ لَهُ صَدَقَةٌ، وَمَا أَكَلَتِ الطَّيْرُ فَهُوَ لَهُ صَدَقَةٌ، وَلَا يَرْزُؤُهُ أَحَدٌ إِلَّا كَانَ لَهُ صَدَقَةٌ». (صحيح مسلم (۱۵۵۲))

ژباړه: جابر رضي الله عنه نه مرفوع حديث روايت شوي:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: کوم مسلمان چې (مېوه لرونکی) بوټی کېږي، ددې ونې (بوټي) نه چې څه خوړل کېږي، ده لپاره صدقه ده، که څه ترې په غلا وخوړلی شي ده لپاره صدقه ده، که ژوي او ځناور ترې خوراک کوي ده لپاره صدقه ده، که مرغان ترې خوراک کوي ده لپاره صدقه ده، که هر څوک ترې څه کموي او (گټه ترې اخلي) دده لپاره صدقه ده.

طلايي چانس!

﴿۲۵۸﴾ عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «إِنْ قَامَتِ السَّاعَةُ وَفِي يَدِ أَحَدِكُمْ فَسِيلَةٌ، فَإِنْ اسْتَطَاعَ أَنْ لَا تَقُومَ حَتَّى يَغْرِسَهَا فَلْيَغْرِسْهَا». (الأدب المفرد للبخاري (۴۷۹))

ژباړه: انس رضي الله عنه د حديث راوي دی:
 رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: که قيامت راشي او ستاسې د يو
 کس په لاس کې نيا لگي وي، که د قيامت له قائميدلو (لږ) مخکې يې د
 نهالولو (چانس) پيدا کړ، نو نهال دې يې کړي.
 دا حديث مؤمن انسان ته د ژوند په وروستيو شېبو کې د کار او زيار
 روحیه ورکوي او سپارښتنه کوي، که د قيامت د قائميدلو په وخت کې
 دې هم چانس پيدا کړ، چې يو کوچنی نيا لگي پر ځمکه کېنولی شي
 کېنوه يې، دا به ستا لپاره د ژوند په وروستيو شېبو کې د صدقې او ثواب
 طلايي چانس شي.

اویا زره کسيزه ډله!

﴿۲۵۹﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى
 اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «يَدْخُلُ الْجَنَّةَ مِنْ أُمَّتِي زُمْرَةٌ هُمْ سَبْعُونَ أَلْفًا،
 تُضِيءُ وُجُوهُهُمْ إِضَاءَةُ الْقَمَرِ لَيْلَةَ الْبَدْرِ». (صحيح البخاري (۲۶۴۲))

ژباړه: ابو هريرة رضي الله عنه د حديث راوي دی وايي:
 له رسول الله صلى الله عليه وسلم نه مې اورېدلي، چې ويل يې: له امت
 څخه به مې اویا زره کسيزه ډلگۍ، په داسې حال کې جنت ته ننوځي،
 چې مخونه به يې د خوارلسم د سپوږمۍ په څېر روښانه ځلېږي.

﴿۲۶۰﴾ عَنْ مُعَاذِ بْنِ جَبَلٍ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ:
 «يَدْخُلُ أَهْلُ الْجَنَّةِ الْجَنَّةَ جُرْدًا مُرْدًا مُكْحَلِينَ أَبْنَاءَ ثَلَاثِينَ أَوْ ثَلَاثِ
 وَثَلَاثِينَ سَنَةً». (سنن الترمذي (۲۵۴۵))

ژباړه: معاذ بن جبل رضي الله عنه د حديث راوي دی:
 رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: جنتيان به جنت د ننوتلو په مهال
 لغړ زني، پر بدنونو به يې وېښتان نه وي، سترگې به يې ځاني تورې کړي

شوی وی، د دهرشو او درې دهرشو کلونو په عمر به وی (یانی جنتیان به ټول سره همزولي وی).

(۲۶۱) عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، قَالَ: «يَدْخُلُ الْجَنَّةَ أَقْوَامٌ، أَفِيدَتْهُمْ مِثْلُ أَفِيدَةِ الطَّيْرِ» (صحیح مسلم (۲۸۴۰))

ژباړه: ابو هريرة رضي الله عنه د حديث راوي دی:
رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: جنت ته به داسې خلک ننوځي، چې زړونه يې د مرغانو په څېر وي.

فقيرانو ته زېري!

(۲۶۲) عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، قَالَ: «يَدْخُلُ فَقَرَاءُ الْمُسْلِمِينَ الْجَنَّةَ قَبْلَ أَغْنِيَائِهِمْ بِنِصْفِ يَوْمٍ، وَهُوَ خَمْسُ مِائَةِ عَامٍ» (مسند إمام أحمد (۸۵۲۱))

ژباړه: ابو هريرة رضي الله عنه د حديث راوي دی:
رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: مسلمان فقيران به له شتمنو مسلمانانو څخه نيمه ورځ يانې پنځه سوه کاله مخکې جنت ته ننوځي.

(۲۶۳) عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: نِعْمَتَانِ مَغْبُونٌ فِيهِمَا كَثِيرٌ مِنَ النَّاسِ: الصَّحَّةُ وَالْفَرَاغُ (مسند إمام أحمد (۸۵۲۱))

ژباړه: عبدالله بن عباس رضي الله عنه د حديث راوي دی:
رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: دوه نعمتونه دي چې ډېری خلکو پکې تاوان کړی، (لومړی) نعمت روغتيا او دويم يې وزگارتيا ده.

(۲۶۴) عَنْ أُسَامَةَ بْنِ زَيْدٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «قُمْتُ عَلَى بَابِ الْجَنَّةِ، فَإِذَا عَامَّةٌ مَن دَخَلَهَا

الْمَسَاكِينُ، وَإِذَا أَصْحَابُ الْجَدِّ مَحْبُوسُونَ، إِلَّا أَصْحَابَ النَّارِ، فَقَدْ أُمِرَ بِهِمْ إِلَى النَّارِ، وَقُمْتُ عَلَى بَابِ النَّارِ، فَإِذَا عَامَّةٌ مَن دَخَلَهَا النَّسَاءُ». (صحيح مسلم (٢٧٣٦))

ژباړه: اسامة بن زيد رضي الله عنهما د حديث راوي دی: رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: د جنت په دروازه کې ودرېدم، په ټوليز ډول ډېر ورننوتونکي يې مسکينان وو، شتمن يې له (حساب) لپاره ايسار کړی شوي وو، مگر له دوی څخه دوزخيانو ته، دوزخ ته د تللو حکم شوی و او د دوزخ په دروازه کې ودرېدم، په ټوليز ډول، ډېر ورننوتونکي يې بنځي وې.

يادونه: يانې د دنيا او د دنيا له شتمنيو څخه برخمن او په دوی کې مخور خلک، د حساب لپاره ځنډول شوي وو، فقيرانو سره حساب نه کېږي او نه به دوی ايسارولی شي، بلکې له شتمنو څخه به پنځه سوه کلونه مخکې جنت ته ننوځي، څنگه چې نبوي حديث سره ثابت دي. (مختصر صحيح المسلم، ٥٤٧، ص)

اسم اعظم!

﴿٢٦٥﴾ عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ قَالَ مَرَّ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِأَبِي عَيَّاشٍ زَيْدِ بْنِ الصَّامِتِ أَحَدِ بَنِي زُرَيْقٍ وَقَدْ جَلَسَ وَقَالَ اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِأَنَّ لَكَ الْحَمْدُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ يَا مَنَّانُ يَا بَدِيعَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لَتَقْرِمَعَهُ مِنْ أَصْحَابِهِ هَلْ تَدْرُونَ مَا دَعَا بِهِ الرَّجُلُ قَالُوا اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ قَالَ لَقَدْ دَعَا اللَّهَ بِاسْمِهِ الْأَعْظَمِ الَّذِي إِذَا دُعِيَ بِهِ أَجَابَ وَإِذَا سُئِلَ بِهِ أُعْطِيَ. (الاحاديث المختارة للحافظ المقدسي (١٥١٤))

ژباړه: انس بن مالک رضي الله عنه وايي: رسول الله صلى الله عليه وسلم پر أبو عیاش زید بن صامت رضي الله عنه ورتېرېده، عیاش رضي الله عنه له بني زریق څخه دی، دی ناست و او دا دعا یې ویله:

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِأَنَّ لَكَ الْحَمْدُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ يَا مَنَّانُ يَا بَدِيعَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ.

رسول الله صلى الله عليه وسلم د خپلې لارې ملگرو (صحابه و) ته وویل: پوهېږئ، دې سړي پر څه دعا وکړه؟
صحابه وویل:

الله او رسول یې ښه پوهېږي، رسول الله صلى الله عليه وسلم وویل: په تحقیق سره د الله نه یې په هغه اسم اعظم سره دعا وغوښته، چې دعا پرې وکړی شي قبلېږي او د څه شي سوال چې پرې له الله نه وکړی شي، هغه ورکول کېږي.

د ښښې لپاره درې غوره چارې!

﴿۲۶۶﴾ عَنْ أَبِي بَكْرٍ الصِّدِّيقِ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَا مِنْ مُسْلِمٍ يُذْنِبُ ذَنْبًا، ثُمَّ يَتَوَضَّأُ وَيُصَلِّي رَكْعَتَيْنِ، وَيَسْتَغْفِرُ اللَّهَ إِلَّا غُفِرَ لَهُ». (مسند أبي يعلى الموصلي (۱))

ژباړه: ابو بکر صدیق رضي الله عنه د حديث راوي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ویلي: کوم مسلمان چې څه گناه وکړي، بیا اودس وکړي او دوه رکعاته لمونځ وکړي او له الله نه ښښه وغواړي، الله عزوجل ورته ښښه کوي.

زبه!

﴿۲۶۷﴾ أَنَّ عُمَرَ أَطْلَعَ عَلَى أَبِي بَكْرٍ وَهُوَ يَمُدُّ لِسَانَهُ، فَقَالَ: مَا تَصْنَعُ يَا خَلِيفَةَ رَسُولِ اللَّهِ؟ فَقَالَ: إِنَّ هَذَا أَوْرَدَنِي الْمَوَارِدَ، إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «لَيْسَ شَيْءٌ مِنَ الْجَسَدِ، إِلَّا وَهُوَ يَشْكُو ذَرْبَ اللِّسَانِ». (مسند أبي يعلى الموصلي (۵))

ژباړه: يو ځل عمر رضي الله عنه، ابو بكر الصديق رضي الله عنه وليده، چې خپله ژبه يې را ښكله، عمر رضي الله عنه ورته وويل: اى د رسول الله صلى الله عليه وسلم خليفه! دا څه كوي؟ ابو بكر رضي الله عنه وويل: همدې ژبې د هلاكت ځايونو ته ورسولم! رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: (د انسان په بدن كې داسې هيڅ څيز نشته، چې هغه دې د انسان د ژبې له بد والي شكايت نه كوي!؟)

﴿۲۶۸﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَوْلَا بَنُو إِسْرَائِيلَ لَمْ يَخْتَرْزِ اللَّحْمُ، وَلَوْلَا حَوَاءُ لَمْ تَخْنُ أَنْثَى زَوْجَهَا الدَّهْرَ». (صحيح البخاري (۳۳۹۹) (۱۴۷۰))

ژباړه: ابو هريرة رضي الله عنه د حديث راوي دی: رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: که بني اسرائيل نه وى، غوښه به بدبويه شوى نه وى او که حواء (عليها السلام) نه وى، هيڅکله به ښځې له خپل خاوند سره خيانت نه وى کړى. الله عزوجل بني اسرائيلو ته (من و سلوى) نازل کړل او له ذخيره کولو نه يې منع کړل، هغوى د الهى حکم خلاف د (من او سلوى) ذخيره کول پيل کړ، چې له امله يې من و سلوى خراب او بدبويه شو او له هماغه، اهييسي د غوښو ذخيره کول دود شو.

هواء دا خیانت وکړ، چې ادم علیه السلام یې له منع کړی شوې ونې
 هڅه خوړو ته وهڅاوه، چې پایله کې ادم علیه السلام د الله د امر
 مخالفت وکړ او له هماغه راهیسې بنځو لپاره دا بنسټ کېښودلی شو،
 چې بنځې یې د خپلو خاوندانو په وړاندې چلوي. (الجامع بین الصحيحین (۱۰۰/۴))

طلايي ملخان!

﴿۲۶۹﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، قَالَ: «بَيْنَمَا أَيُّوبُ يَغْتَسِلُ عُريَانًا، خَرَّ عَلَيْهِ رَجُلٌ جَرَادٍ مِنْ ذَهَبٍ، فَجَعَلَ يَخْثِي فِي ثَوْبِهِ، فَنَادَاهُ رَبُّهُ يَا أَيُّوبُ أَلَمْ أَكُنْ أَغْنِيْكَ عَمَّا تَرَى، قَالَ بَلَى يَا رَبِّ، وَلَكِنْ لَا غِنَى لِي عَنْ بَرَكَتِكَ». (صحيح البخاري (۳۳۹۱))

ژباړه: ابو هريرة رضي الله عنه د حديث راوي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: ايوب عليه السلام په لوڅ حالت
 کې غسل کاوه، چې د طلايي ملخانو يوه ډله يا برخه پرې راوغورځېدل،
 ايوب عليه السلام په بېړه د هغوی پر ټولولو پيل وکړ، ټولول یې او څادر
 کې یې اچول، الله عزوجل پرې غبر وکړ: ايوبه! ايا ته مې له دې څيزونو
 څخه شتمن او بې پروا کړی نه یې؟

ايوب عليه السلام وويل: هوکې څما ربه! له دې څيزونو دې بې پروا کړی
 يم؛ مگر ستا له برکته شتمن او بې پروا نه يم.

﴿۲۷۰﴾ عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ، قَالَ: جَاءَ رَجُلٌ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ: يَا خَيْرَ الْبَرِيَّةِ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «ذَاكَ إِبْرَاهِيمُ عَلَيْهِ السَّلَامُ». (صحيح مسلم (۲۳۶۹))

ژباړه: انس بن مالک رضي الله عنه وايي: يو سړی رسول الله صلى الله
 عليه وسلم ته راغی او رسول الله صلى الله عليه وسلم ته یې وويل:

يَا خَيْرَ الْبَرِيَّةِ! رسول الله صلى الله عليه وسلم ورته وويل: دا ابراهيم عليه السلام دى.

﴿۲۷۱﴾ عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، يَقُولُ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «يَتَّبِعُ الْمَيِّتَ ثَلَاثَةٌ، فَيَرْجِعُ اثْنَانِ وَيَبْقَى وَاحِدٌ، يَتَّبِعُهُ أَهْلُهُ وَمَالُهُ وَعَمَلُهُ، فَيَرْجِعُ أَهْلُهُ وَمَالُهُ وَيَبْقَى عَمَلُهُ». (صحيح المسلم (۲۹۶۰))

ژباړه: انس بن مالک رضي الله عنه د حديث راوي دى:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: له مړي سره تر هديرې پورې درې خيزونه ځي، دوه ترې بېرته راگرځي او يو ورسره پاتې کېږي، اهل، مال او عمل ورسره ځي، اهل او مال ترې بېرته را گرځي او عمل يې ورسره پاتې کېږي.

سل مېرمنې!

﴿۲۷۲﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ: " قَالَ سُلَيْمَانُ بْنُ دَاوُدَ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ: لَا تُطَوِّفَنَّ اللَّيْلَةَ بِمَاءَةِ امْرَأَةٍ، تَلِدُ كُلُّ امْرَأَةٍ غُلَامًا يُقَاتِلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ، فَقَالَ لَهُ الْمَلِكُ: قُلْ إِنْ شَاءَ اللَّهُ، فَلَمْ يَقُلْ وَذَسِي، فَأُطَافَ بِهِنَّ، وَلَمْ تَلِدْ مِنْهُنَّ إِلَّا امْرَأَةً نِصْفَ إِنْسَانٍ " قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: لَوْ قَالَ: إِنْ شَاءَ اللَّهُ لَمْ يَحْنَثْ، وَكَانَ أَرْجَى لِحَاجَتِهِ. (صحيح البخاري (۵۲۴۲))

ژباړه: ابو هريرة رضي الله عنه وايي: سليمان د داود عليه السلام ځوى ويلي و: نن شپه به هرو مرو له خپلو سلو مېرمنو سره يو ځای کېږي، هره يوه مېرمن به يو ځوى زېږوي، چې بيا به د الله عزوجل په لاره کې جهاد کوي، ملائک ورته وويل: ان شاء الله ووايه! سليمان عليه السلام له خپلو ټولو مېرمنو سره يو ځای شو؛ مگر ان شاء الله يې ونه ويله او ترې هيږه

شوه، له سلو مېرمنو څخه يې يوازې يوې مېرمنې يو نيمگړی ماشوم وزېږاوه.

رسول الله صلى الله عليه وسلم وويل: كه (سليمان عليه السلام) ان شاء الله ويلي وي، نه به حانث كېده (يانې قسم به يې نه ماتېده) او د خپل حاجت د پوره كېدا هيله به يې هم لرلې.

د زبور تلاوت!

﴿۲۷۳﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، قَالَ «خُفِّفَ عَلَى دَاوُدَ عَلَيْهِ السَّلَامُ الْقُرْآنُ، فَكَانَ يَأْمُرُ بِدَوَابِّهِ فَيُتْسَرَجُ، فَيَقْرَأُ الْقُرْآنَ قَبْلَ أَنْ تُسْرَجَ دَوَابُّهُ، وَلَا يَأْكُلُ إِلَّا مِنْ عَمَلٍ

يَدِهِ» (صحيح البخاري (۳۴۱۷))

ژباړه: ابو هريرة رضي الله عنه د حديث راوي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: داود عليه السلام ته د زبور تلاوت اسان کړی شوی و، حکم به يې وکړ، چې سورلي دې ورته زين کړی شي، د سورليو د زين کولو وړاندې به يې د زبور تلاوت کاوه او د خپل لاس له گټې به يې خوراک کاوه.

هره ناروغي درمل لري!

﴿۲۷۴﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، قَالَ: «مَا أَنْزَلَ اللَّهُ دَاءً إِلَّا أَنْزَلَ لَهُ شِفَاءً» (صحيح البخاري (۵۶۷۸))

ژباړه: ابو هريرة رضي الله عنه د حديث راوي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: الله عزوجل هيڅ ناروغي، له شفاء او درمل پرته نه ده را لېږلې، (يانې د هرې ناروغۍ لپاره درمل شته).

﴿٢٤٥﴾ عَنْ جَابِرٍ، عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَّهُ قَالَ: «لِكُلِّ دَاءٍ دَوَاءٌ، فَإِذَا أُصِيبَ دَوَاءُ الدَّاءِ بَرَأَ بِإِذْنِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ». (صحيح مسلم (٢٢٠٤))

ژباړه: جابر رضي الله عنه له رسول الله صلى الله عليه وسلم څخه حديث نقل کړی، چې د هرې ناروغۍ لپاره دوا (درمل) شته، کله چې دوا ناروغۍ ته ورسېږي، د الله عزوجل په حکم سره ناروغي جوړېږي.

نبوي وقایه!

﴿٢٤٦﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَا يُورَدُ الْمُمْرِضُ عَلَى الْمُصِحِّ». (صحيح مسلم (٢٢٢١))

ژباړه: ابو هريرة رضي الله عنه د حديث راوي دی: رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: ناروغ (پمن) اوبشان دې له روغو سره يو ځای، په ګودر نه شي اوبه کولی.

﴿٢٤٧﴾ عَنْ عَمْرِو بْنِ الشَّرِيدِ، عَنْ أَبِيهِ، قَالَ: كَانَ فِي وَفْدٍ ثَقِيفٍ رَجُلٌ مَجْذُومٌ، فَأَرْسَلَ إِلَيْهِ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ «إِنَّا قَدْ بَايَعْنَاكَ فَارْجِعْ». (صحيح مسلم (٢٢٣١))

ژباړه: عمرو بن شريد رضي الله عنه وايي: د ثقيف په پلاوي کې يو سړی پر جذام (خوړونکي) ناروغۍ اخته و، رسول الله صلى الله عليه وسلم د پلاوي مخې ته استازی وړ ولېږه او ورته يې وويل: چې پر خوړونکي ناروغۍ اخته کس ته ووايه، موږ له تاسره بيعت کړی، ته څه بهرته وګرځه.

يادونه: دا حديث روښانه دليل دی، چې رسول الله صلى الله عليه وسلم پوهېده، چې جذام له يو نه بل ته لېږدېدونکې ناروغي ده؛ ځکه يې له

دې کس سره بيعت ونه کړ او د بېرته گرځېدلو حکم يې ورته وکړ، ددې لپاره چې دده ناروغي نوروته ونه لېږدول شي.

❖ او دا د توکل خلاف نه دي؛ څنگه چې عمر رضي الله عنه ابو عبیده بن عامر الجراح رضي الله عنه ته ويلي و:

نَفَرُ مَنْ قَدَّرَ اللَّهُ إِلَيْهِ قَدَرِ اللَّهِ. (صحيح مسلم (٢٢١٩))

ژباړه: موږ د الله له تقدير څخه د الله د تقدير پر لور تېښته کوو.

❖ عمر رضي الله عنه له جهادي پوځ سره بېرته مدينې منورې ته وگرځېده او د شام ځمکې ته ځکه داخل نه شو، چې هلته وبا خوره شوې وه.

❖ ځينې، د ناروغي د نه لېږدېدلو په اړه د جابر رضي الله عنه په روايت حديث دليل کې راوړي، چې رسول الله صلى الله عليه وسلم د جذام په ناروغي اخته کس سره خوراک کړي، رسول الله صلى الله عليه وسلم جذامي ته وويل: خوره! پر الله تعالى مې توکل او باور دی.

❖ او دا ضعيف حديث دی، دغه راز د رسول الله صلى الله عليه وآله چاره د نبوي ثابت توکل ښکارندويي کوي؛ ځکه هغه سيد المتوکلين و، پاتې شوه د ناروغيو نه ځان ساتنه او د اسبابو کارول د اسلامي عقيدې او شرعي توکل خلاف نه دي، اسلام د وقايې اصل ته ژمن دين دی. (فاروقي)

تبه، بدن صفا کوي!

﴿٢٤٨﴾ عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، دَخَلَ عَلَى أُمِّ السَّائِبِ أَوْ أُمِّ الْمُسَيَّبِ فَقَالَ: «مَا لَكَ؟ يَا أُمَّ السَّائِبِ أَوْ يَا أُمَّ الْمُسَيَّبِ تُزْفَيْنِ؟» قَالَتْ: الْحُمَّى، لَا بَارَكَ اللَّهُ فِيهَا، فَقَالَ: «لَا تَسْبِي الْحُمَّى، فَإِنَّهَا تُذْهِبُ خَطَايَا بَنِي آدَمَ، كَمَا يَذْهَبُ الْكَبِيرُ خَبَثَ

الْحَدِيدِ». (صحيح مسلم (٢٥٧٥))

ژباړه: جابر رضي الله عنه وايي: رسول الله صلى الله عليه وسلم د
 ام السائب يا ام المسيب کور ته ورغی، ام السائب يې ولېده، چې لړزې
 يې بدن نېولې و، ورته يې وويل: ام السائب څنگه لړزې نيولې يې؟
 ام السائب رضي الله عنها وويل: نبې نيولې يم، الله دې يې بې برکته
 کړي!

رسول الله صلى الله عليه وسلم ورته وويل: تبې ته کنځل مه کوه، دا د
 بنيادم گناهونه داسې له منځه وړي څنگه چې بنې د اوسپنې خيري له
 منځه وړي او صفا کوي يې.

عجوه خرما، شفاء ده!

﴿۲۷۹﴾ عَنْ سَعْدِ بْنِ أَبِي وَقَّاصٍ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ
 عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «مَنْ تَصَبَّحَ بِسَبْعِ تَمَرَاتٍ عَجْوَةً، لَمْ يَضُرَّهُ ذَلِكَ الْيَوْمَ
 سُوءٌ، وَلَا سِحْرٌ». (صحيح مسلم (۲۰۴۷))

ژباړه: سعد بن أبي وقاص رضي الله عنه وايي:
 له رسول الله صلى الله عليه وسلم څخه مې اورېدلي، ويل يې: څوک چې
 هره ورځ په سحر کې اووه دانې عجوه خرما وخورې، په دغه ورځې ورته
 نه زهر او نه کوډې ضرر رسولی شي.

﴿۲۸۰﴾ عَنْ عَائِشَةَ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «إِنَّ فِي
 عَجْوَةِ الْعَالِيَةِ شِفَاءً أَوْ إِنَّهَا تَرِيَّاقٌ، أَوَّلَ الْبُكَرَةِ». (صحيح مسلم (۲۰۴۸))

ژباړه: عائشه رضي الله عنها ويلي: رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي:
 بې شکه د مدينې د برنۍ برخې عجوه کې شفا ده او دا د ورځې په پيل
 کې د ترياق په څېر گټه لري.

توره دانه!

(٢٨١) عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «إِنَّ فِي الْحَبَّةِ السَّوْدَاءِ شِفَاءً مِنْ كُلِّ دَاءٍ، إِلَّا السَّامَ وَالسَّامَ الْمَوْتَ وَالْحَبَّةَ السَّوْدَاءَ الشُّونِيزُ». (صحيح مسلم (٢٢١٥))

ژباړه: ابو هريرة رضي الله عنه د حديث راوي دی:
رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: په توره دانه کې د مرگ پرته له هرې ناروغۍ نه شفاء ده، سام مرگ دی او توره دانه شونيز دی.

(٢٨٢) عَنْ سَعِيدِ بْنِ زَيْدٍ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «الْكَمَاءُ مِنَ الْمَنْ الَّذِي أَنْزَلَ اللَّهُ عَلَى مُوسَى، وَمَاؤُهَا شِفَاءٌ لِلْعَيْنِ». (صحيح مسلم (٢٠٤٩))

ژباړه: سعيد بن زيد رضي الله عنه د حديث راوي دی:
رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: ځمکنۍ غوښه له هغه (من) چې الله عزوجل، موسی عليه السلام ته را لېږي و، اوبه يې د سترگو لپاره شفا (درملنه) ده.

بي علمه طبيب!

(٢٨٣) عَنْ عَمْرِو بْنِ شُعَيْبٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ جَدِّهِ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «مَنْ تَطَبَّبَ، وَلَا يَعْلَمُ مِنْهُ طِبٌّ، فَهُوَ ضَامِنٌ». (سنن أبي داود (٤٥٨٦))

ژباړه: عمرو بن شعيب رضي الله عنه د حديث راوي دی:
رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: څوک چې له طبي پوهې پرته د چا څه درملنه وکړي (که هغه کس زيانمن شي) نو دا يې ذمه وار دی.

يادونه: ښايي نيمه روغتيا پالان او هغه کسان چې له طبي پوهې پرته د ناروغانو درملنه کوي، دې نبوي سپارښتنې ته پام وکړي او په لوی لاس ځان او هم نور زيانمن نه کړي.

الله تعالی ته گران خلک!

﴿٢٨٢﴾ أَحَبُّ النَّاسِ إِلَى اللَّهِ تَعَالَى أَنْفَعُهُمْ

لِلنَّاسِ ((سلسلة الأحاديث الصحيحة، ٩٠٦))

ژباړه: عبد الله بن عمرو رضي الله عنه د حديث راوي دی: رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: الله عزوجل ته ډېر گران په خلکو کې هغه څوک دی، چې خلکو لپاره ډېر گټور وي. يادونه: که غواړې چې غوره انسان شې او پر خپل حقيقي رب تعالی گران شې، د الله بڼه گانو ته د گټې او ښېگڼې چارې برابر وه، مرسته ورسره کوه، که مالي او که معنوي مرسته وي په دې ستر خوی به دوه گټې تر لاسه کړې، لومړی دا چې الله عزوجل ته به گران شې او دويم دا چې د هغه مخلوق ته به گران شې او په زړونو کې به يې ځای ولرې.

﴿٢٨٥﴾ «مَنْ اقْتَطَعَ شَبْرًا مِنَ الْأَرْضِ ظُلْمًا، طَوَّقَهُ اللَّهُ إِيَّاهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ

مِنْ سَبْعِ أَرْضِينَ» (صحيح مسلم (١٦١٠))

ژباړه: څوک چې يوه لوېشت ځمکه، پر ظلم سره لاندې کړي، الله عزوجل به اووه ځمکې، د قيامت په ورځ هغه ته په غاړه کې هار (طوق) کړي.

گوته او سمندر!!

﴿٢٨٦﴾ عَنْ مُسْتَوْرِدٍ، أَخَا بَنِي فَهْرٍ، يَقُولُ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «وَاللَّهِ مَا الدُّنْيَا فِي الْآخِرَةِ إِلَّا مِثْلُ مَا يَجْعَلُ أَحَدُكُمْ إَصْبَعَهُ هَذِهِ - وَأَشَارَ يَحْيَى بِالسَّبَابَةِ - فِي الْيَمِّ، فَلْيَنْظُرْ بِمَ تَرْجِعُ؟» (صحيح مسلم، ٢٨٥٨)

ژباړه: مستورد د فهر وروړ د حديث راوي دی: رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: په الله سوگند! دنيا د اخرت په بدل کې نه ده؛ مگر په شان د هغه چا چې له تاسې نه خپله دا گوته، (يحيى سبابې گوته ته اشاره وکړه) سمندر کې ننباسي، بيا دې وگوري، چې له گوته سره يې څه را پورته کيږي!!

د مرستې ادرس!

﴿٢٨٧﴾ عَنْ مُصْعَبِ بْنِ سَعْدٍ، قَالَ: فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «هَلْ تَنْصَرُونَ وَتُرْزَقُونَ إِلَّا بِضَعْفَائِكُمْ» (صحيح البخاري ٢٨٩٦)

ژباړه: مصعب بن سعد رضي الله عنه د حديث راوي دی: رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: له تاسې سره، د کمزورو خلکو له امله مرسته کېدلی شي او روزي درکولی شي.

وصيت ليکل!

﴿٢٨٨﴾ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «مَا حَقُّ امْرِئٍ مُسْلِمٍ لَهُ شَيْءٌ يُوصِي فِيهِ، يَبِيتُ لَيْلَتَيْنِ إِلَّا وَوَصِيَّتُهُ مَكْتُوبَةٌ عِنْدَهُ» (صحيح البخاري ٢٧٣٨)

ژباړه: عبدالله بن عمر رضي الله عنه د حديث راوي دی:
رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: له کوم مسلمان انسان سره چې د
وصيت وړ او مناسب څه څيز وي؛ نو هغه دې دوه شپې هم داسې نه
تېروي؛ مگر چې وصيت يې ورسره ليکلی وي.

وارث ته وصيت کول نه شته!

﴿۲۸۹﴾ عَنْ أَبِي أُمَامَةَ الْبَاهِلِيِّ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ فِي خُطْبَتِهِ عَامَ حَجَّةِ الْوَدَاعِ: إِنَّ اللَّهَ تَبَارَكَ وَتَعَالَى قَدْ أَعْطَى لِكُلِّ ذِي حَقٍّ حَقَّهُ، فَلَا وَصِيَّةَ لَوَارِثٍ. (سنن الترمذي (۲۱۲۰))

ژباړه: ابو امامة الباهلي رضي الله عنه د حديث راوي دی، دا وايي:
د حجة الوداع په کال مې له رسول الله صلى الله عليه وسلم نه په خطبه
کې اورېدلي چې ويل يې: بې شکه الله تبارک و تعالی د هر حق خاوند ته
خپل حق ورکړی، د همدې له امله وارث لپاره وصيت نه شته.
يادونه: اسلامي عالمان وايي: وارث لپاره وصيت کول روا نه دي، ځکه الله
د ميراث په علم کې د هر چا برخې معلومې کړي دي؛ مگر هغه مهال
وصيت کوونکي د وارث لپاره وصيت کولی شي، چې نور وارثان يې اجازه
ورکړي. (منهاج المسلم، للعلامة ابو بکر الجزائري (۳۲۶))

څلور پر حقيقي مانا وپېژنئ!

﴿۲۹۰﴾ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «الْمُسْلِمُ مَنْ سَلِمَ الْمُسْلِمُونَ مِنْ لِسَانِهِ وَيَدِهِ، وَالْمُهَاجِرُ مَنْ هَجَرَ مَا نَهَى اللَّهُ عَنْهُ». (صحيح البخاري (۱۰))

و زاد الترمذي والنسائي: وَالْمُؤْمِنُ مَنْ أَمِنَهُ النَّاسُ عَلَى دِمَائِهِمْ وَأَمْوَالِهِمْ. (صحيح الترمذي (۳۶۲۷))

ژباړه: عبدالله بن عمرو رضي الله عنهما د حديث راوي دی:
رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: (حقیقی) مسلمان هغه دی، چې
نور مسلمانان یې د ژبې او لاس له ضرره بچ وي او (حقیقی) مهاجر هغه
دی، څوک چې د الله عزوجل له منع کړی شوو څیزونو څخه هجرت
کوي.

د ترمذی او نسائی په روایت کې ورسره دا هم زیات شوي او (حقیقی)
مؤمن هغه دی، چې نورو خلکو پر خپلو وینو او مالونو امانتکار (امین)
گرځولی وي.

د مؤمن زندان!

﴿۲۹۱﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

«الدُّنْيَا سِجْنُ الْمُؤْمِنِ، وَجَنَّةُ الْكَافِرِ» (صحیح مسلم، ۲۹۵۶)

ژباړه: ابو هريرة رضي الله عنه د حديث راوي دی:
رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: نړۍ (دنیا) د مؤمن لپاره زندان او
د کافر لپاره جنت دی.

يادونه: په دې نبوي حديث کې دنيا له زندان سره تشبېې شوې ده،
مسلمان پکې د ډېرې اوږد مهالې خوښۍ احساس نه کوي او الهي ثابتو
اصولو او پاملرنې ته ځان ژمن بولي، د الله عزوجل د رحمت هيله لري او
له عذاب نه يې ځان په امن کې نه نيسي، کافر بيا د مسلمان په خلاف،
په ټوله مانا ځان ازاد بولي او د دنيا کور د هر اړخيزو خوشحاليو او
نعمتونو ډېره ځای بولي، حديث دليل دی، چې مسلمان به په دنيا کې
په مطلق ډول ازاد نه وي، څنگه چې کافر په دنيا کې په مطلق ډول ځان
ازاد بولي بلکې مسلمان به قدم په قدم د الله عزوجل قوانينو او فرامينو
ته ژمن وي.

د شکر لاره!

﴿٢٩٢﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «انْظُرُوا إِلَى مَنْ أَسْفَلَ مِنْكُمْ، وَلَا تَنْظُرُوا إِلَى مَنْ هُوَ فَوْقَكُمْ، فَهُوَ أَجْدَرُ أَنْ لَا تَزْدَرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ». (صحيح مسلم (٢٩٦٣))

ژباړه: ابو هريرة رضي الله عنه د حديث راوي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: هغوی ته گورئ چې د (ژو کچه او شتمنی) کې له تاسې نه لاندې مرتبه کې دي او هغوی ته مه گورئ، چې (د ژوند په کچه او شتو) کې له تاسې پورته دي، دا لاره دې لپاره ډېره لایقه ده، چې تاسې دې د هغو نعمتونو سپکاوی ونه کړئ، چې الله پر تاسې لورولي دي.

ډالۍ!

﴿٢٩٣﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: تَهَادُّوا تَحَابُّوا. (السنن الكبرى للبيهقي (١١٩٤٦))

ژباړه: یو بل ته ډالۍ ورکړئ، دې سره مو خپلمنځي مینه زیاتېږي.

ډالۍ قبوله کړه!

﴿٢٩٤﴾ عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا، قَالَتْ: «كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقْبَلُ الْهَدِيَّةَ وَيُثِيبُ عَلَيْهَا». (صحيح البخاري (٢٥٨٥))

ژباړه: عائشه رضي الله عنها وايي:

رسول الله صلى الله عليه وسلم به ډالۍ قبولوله او هم به یې بدل کې ډالۍ ورکوله.

د ډالۍ بدله!

﴿۲۹۵﴾ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ اسْتَعَاذَ بِاللَّهِ فَأَعِيدُوهُ، وَمَنْ سَأَلَ بِاللَّهِ فَأَعْطُوهُ، وَمَنْ دَعَاكُمْ فَأَجِيبُوهُ، وَمَنْ صَنَعَ إِلَيْكُمْ مَعْرُوفًا فَكَافِئُوهُ، فَإِنْ لَمْ تَجِدُوا مَا تُكَافِئُونَهُ، فَادْعُوا لَهُ حَتَّى تَرَوْا أَنَّكُمْ قَدْ كَافَأْتُمُوهُ» (سنن أبي داود (۱۶۷۲))

ژباړه: عبدالله بن عمر رضي الله عنهما د حديث راوي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: څوک چې د الله پر نوم له تاسو پناه وغواړي هغه ته پناه ورکړئ او څوک چې د الله پر نوم له تاسو څخه سوال وکړي؛ نو ور يې کړئ او څوک چې تاسو ته بلنه درکړي بلنه يې قبوله کړئ او څوک چې له تاسې سره ښه وکړي؛ نو بدله يې ورکړئ که د بدلې ورکولو لپاره مو څه ونه موندل؛ نو دعا ورته وکړئ، څو تاسې پوه شئ چې د هغه بدله مو ورکړه.

اسانه نبوي ډالۍ!

﴿۲۹۶﴾ عَنْ أُسَامَةَ بْنِ زَيْدٍ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: مَنْ صَنَعَ إِلَيْهِ مَعْرُوفٌ فَقَالَ لِفَاعِلِهِ: جَزَاكَ اللَّهُ خَيْرًا فَقَدْ أَبْلَغَ فِي

الْتِنَاءِ (سنن الترمذي (۲۰۳۵) حسن غريب)

ژباړه: اسامة بن زيد رضي الله عنه د حديث راوي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: له چا سره چې ښېگڼه وکړې شوه او دی ښېگڼه کوونکي ته ووايي: الله دې تاته غوره بدله درکړي؛ نو ده د هغه ډېره ستاينه وکړه.

د قرآن درېيمه برخه!

﴿۲۹۷﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ تَعْدِلُ ثُلُثَ الْقُرْآنِ». (صحيح مسلم (۸۱۱) سنن ابن ماجه (۳۷۸۷))
 ژباړه: ابو هريره رضي الله عنه د حديث راوي دی، رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: د «قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ» سورت لوستل د قران کريم د درېيمې برخې برابر دي.

د سترگو جنت!

﴿۲۹۸﴾ عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: سَمِعْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: "إِنَّ اللَّهَ قَالَ: إِذَا ابْتَلَيْتُ عَبْدِي بِحَبِيبَتِيهِ فَصَبْرٍ، عَوَّضْتُهُ مِنْهُمَا الْجَنَّةَ". (صحيح البخاري (۵۶۵۳))
 ژباړه: انس بن مالک رضي الله عنه وايي:
 له رسول الله صلى الله عليه وسلم څخه مې اورېدلي، چې ويل يې: بې شکه الله عزوجل ويلي: کله چې زه خپل بنده د سترگو پر (ناروغۍ) وازمويم او دی پرې صبر وکړي؛ نو د دواړو سترگو په بدل کې به جنت ورکړم.

يهودي زلمی!

﴿۲۹۹﴾ عَنْ أَنَسِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: كَانَ غُلَامٌ يَهُودِيٌّ يَخْدُمُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَمَرِضَ، فَأَتَاهُ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَعُودُهُ، فَقَعَدَ عِنْدَ رَأْسِهِ، فَقَالَ لَهُ: «أَسْلِمَ»، فَنَظَرَ إِلَى أَبِيهِ وَهُوَ عِنْدَهُ فَقَالَ لَهُ: أَطِيعَ أَبَا الْقَاسِمِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَأَسْلَمَ، فَخَرَجَ النَّبِيُّ صَلَّى

اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَهُوَ يَقُولُ: «الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَنْقَذَهُ مِنْ

النَّارِ» (صحيح البخاري (۱۳۵۶))

ژباړه: انس رضي الله عنه وايي:

يو يهودي هلک و، د رسول الله صلى الله عليه وسلم خدمت به يې کاوه، هغه ناروغ شو، نبي صلى الله عليه وسلم د هغه پوښتنې ته ورغی او سرته يې کېناست، رسول الله صلى الله عليه وسلم هغه ته وويل: اسلام قبول کړه! هلک خپل پلار ته وکتل، پلار يې هم په هماغه ځای کې و، پلار يې ورته وويل: زويه د ابو القاسم صلى الله عليه وسلم اطاعت وکړه، يانې خبره يې ومنه! هلک اسلام ومانه، رسول الله صلى الله عليه وسلم يې له کوره را وواته او ويل يې: ټولې ستاينې هغه ذات لره دي، چې دا هلک يې له اوره وژغوره!.

﴿۳۰۰﴾ لَا تَتْرُكُوا النَّارَ فِي بُيُوتِكُمْ حِينَ تَنَامُونَ. (صحيح البخاري (۶۲۹۳))

ژباړه: عبدالله بن عمر رضي الله عنه له نبي صلى الله عليه وسلم څخه روايت کړی، نبي صلى الله عليه وسلم ويلي: د ويديدلو په مهال مو په کورونو کې اور (بل) مه پرېږدئ!.

يادونه: دا د نبي صلى الله عليه وسلم کلکه سپارښتنه ده، ښايي پاملرنه ورته وشي، نبي صلى الله عليه وسلم اور پر دښمن نومولی، چې ډېر ځلې د بې فهمۍ له امله ترې کورونه او د کورونو اوسېدونکي سوځيږي او خپل ژوند د لاسه ورکوي.

ښايسته خوی، لوړه شتمني ده!

﴿۳۰۱﴾ عَنْ أَبِي أُمَامَةَ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «أَنَا زَعِيمٌ بِبَيْتٍ فِي رِبْضِ الْجَنَّةِ لِمَنْ تَرَكَ الْمِرَاءَ وَإِنْ كَانَ مُحِقًّا، وَبَبَيْتٍ فِي

وَسَطِ الْجَنَّةِ لِمَنْ تَرَكَ الْكَذِبَ وَإِنْ كَانَ مَارِحًا وَبَيَّتَ فِي أَعْلَى الْجَنَّةِ
لِمَنْ حَسَنَ خُلُقَهُ» (سنن أبي داود (۴۸۰۰))

ژباړه: ابو امامه رضي الله عنه د حديث راوي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ویلي: زه د جنت په چاپېریال کې د هغه
چا لپاره د کور زمه وار یم، چې جنگ جگړه پرېږدي، که څه هم چې پر
حقه وي او د جنت په منځ کې، هغه چا لپاره د کور زمه وار یم چې لوبو
او ټوکو ټکالو کې هم دروغ پرېږدي او د جنت په لوړه مېنه کې هغه چا
لپاره د کور زمه وار یم، چې خویونه او اخلاق یې ښایسته وي.

د ژوندیو کورونه!

﴿۳۰۲﴾ عَنِ ابْنِ عُمَرَ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «اجْعَلُوا فِي
بُيُوتِكُمْ مِنْ صَلَاتِكُمْ وَلَا تَتَّخِذُوهَا قُبُورًا» (صحيح البخاري (۴۳۲))

ژباړه: ابن عمر رضي الله عنه د حديث راوي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ویلي: د (نفلي) لمونځونو ځینې برخه مو
کورونو لپاره ځانگړې کړئ او قبرونه ترې مه جوړوئ.

یادونه: «مِنْ صَلَاتِكُمْ» کې مِنْ د تبعیض لپاره دی او نفلي لمونځونه
مراد دي.

❖ (قبرونه ترې مه جوړوئ) یانې تاسې د مړو په څېر مه کېږئ، څنگه چې

هغوی پخپلو کورونو (قبرونو) کې لمونځونه نه کوي. (الجامع بین الصحيحین (ج ۲/ ۱۲ ص))

﴿۳۰۳﴾ عَنْ جَابِرٍ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِذَا
قَضَى أَحَدُكُمُ الصَّلَاةَ فِي مَسْجِدِهِ، فَلْيَجْعَلْ لَبَّيَّتِهِ نَصِيبًا مِنْ صَلَاتِهِ،
فَإِنَّ اللَّهَ جَاعِلٌ فِي بَيْتِهِ مِنْ صَلَاتِهِ خَيْرًا» (صحيح مسلم (۷۷۸))

ژباړه: جابر رضي الله عنه د حديث راوي دی:

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: كله چې ستاسې يو كس (فرضي) لمونځ په جومات كې ادا كړي؛ نو د خپل كور لپاره دې د (نفلي) لمانځه څه برخه وټاكي، بې شكه، الله عزوجل يې په كور كې د لمانځه له امله خیر او برکت اچوي.

د استخاري لمونځ!

﴿٣٠٣﴾ عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، قَالَ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يُعَلِّمُنَا الْإِسْتِخَارَةَ فِي الْأُمُورِ كُلِّهَا، كَمَا يُعَلِّمُنَا السُّورَةَ مِنَ الْقُرْآنِ، يَقُولُ: "إِذَا هَمَّ أَحَدُكُمْ بِالْأَمْرِ، فَلْيَرْكَعْ رَكَعَتَيْنِ مِنْ غَيْرِ الْفَرِيضَةِ، ثُمَّ لِيَقُلْ: اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْتَخِيرُكَ بِعِلْمِكَ وَأَسْتَقْدِرُكَ بِقُدْرَتِكَ، وَأَسْأَلُكَ مِنْ فَضْلِكَ الْعَظِيمِ، فَإِنَّكَ تَقْدِرُ وَلَا أَقْدِرُ، وَتَعْلَمُ وَلَا أَعْلَمُ، وَأَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ، اللَّهُمَّ إِنْ كُنْتَ تَعْلَمُ أَنَّ هَذَا الْأَمْرَ خَيْرٌ لِي فِي دِينِي وَمَعَاشِي وَعَاقِبَةِ أَمْرِي - أَوْ قَالَ عَاجِلِ أَمْرِي وَآجِلِهِ - فَاقْدُرْهُ لِي وَيَسِّرْهُ لِي، ثُمَّ بَارِكْ لِي فِيهِ، وَإِنْ كُنْتَ تَعْلَمُ أَنَّ هَذَا الْأَمْرَ شَرٌّ لِي فِي دِينِي وَمَعَاشِي وَعَاقِبَةِ أَمْرِي - أَوْ قَالَ فِي عَاجِلِ أَمْرِي وَآجِلِهِ - فَاصْرِفْهُ عَنِّي وَاصْرِفْنِي عَنْهُ، وَقْدِرْ لِي الْخَيْرَ حَيْثُ كَانَ، ثُمَّ أَرْضِنِي" قَالَ: «وَيُسَمَّى حَاجَتَهُ». (صحيح البخاري (٦٣٨٢))

ژباړه: جابر د عبدالله خوی رضي الله عنهما وايي:

محمد رسول الله صلى الله عليه وسلم به موږ ته په چارو كې د استخاري لمونځ او دعا داسې را ښودله؛ څنگه به يې چې د قرآن كريم يو سورت را ښوده، رسول الله صلى الله عليه وسلم به ويل: كله چې ستاسې يو كس

د يو کار قصد او اراده وکړي؛ نو له کاره مخکي دې دوه رکعاته نفلي لمونځ وکړي، بيا دې دا دعا ووايي:

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْتَخِيرُكَ بِعِلْمِكَ وَأَسْتَقْدِرُكَ بِقُدْرَتِكَ، وَأَسْأَلُكَ مِنْ فَضْلِكَ الْعَظِيمِ، فَإِنَّكَ تَقْدِرُ وَلَا أَقْدِرُ، وَتَعْلَمُ وَلَا أَعْلَمُ، وَأَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ، اللَّهُمَّ إِنْ كُنْتَ تَعْلَمُ أَنَّ هَذَا الْأَمْرَ خَيْرٌ لِي فِي دِينِي وَمَعَاشِي وَعَاقِبَةِ أُمْرِي - أَوْ قَالَ عَاجِلِ أَمْرِي وَآجِلِهِ - فَأَقْضِرْهُ لِي وَيَسِّرْهُ لِي، ثُمَّ بَارِكْ لِي فِيهِ، وَإِنْ كُنْتَ تَعْلَمُ أَنَّ هَذَا الْأَمْرَ شَرٌّ لِي فِي دِينِي وَمَعَاشِي وَعَاقِبَةِ أُمْرِي - أَوْ قَالَ فِي عَاجِلِ أَمْرِي وَآجِلِهِ - فَاصْرِفْهُ عَنِّي وَاصْرِفْنِي عَنْهُ، وَاقْدِرْ لِي الْخَيْرَ حَيْثُ كَانَ، ثُمَّ أَرْضِنِي.

او خپل حاجت دې په (زړه کې) ونوموي.

﴿٣٠٥﴾ عَنْ جَابِرٍ، «أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَمَرَ بِلَعْقِ الصَّحْفَةِ وَلَعَقِ الْأَصَابِعَ، فَإِنَّهُ لَا يَدْرِي فِي أَيِّ ذَلِكَ الْبَرَكَةِ». (مسند أبي يعلى الموصلي، ١٨٣٦) (بسنډ صحيح)

ژباړه: جابر رضي الله عنه ويلي: بې شکه نبي صلی الله عليه وسلم (د خوراک په مهال) د کاسې او گوتو د خټلو حکم کړی؛ ځکه دا معلومه نه ده، چې په کوم یو کې به یې برکت وي.

﴿٣٠٦﴾ عَنْ جَابِرٍ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «أَطْفِئُوا الْمَصَابِيحَ». (مسند أبي يعلى الموصلي، ١٨٣٧) (بسنډ صحيح)

ژباړه: جابر رضي الله عنه د حديث راوي دی، رسول الله صلی الله عليه وسلم ويلي: ډيوې او څراغونه مو د خوب په مهال مړه کړئ!

﴿۳۰۷﴾ وَعَنْ جَابِرٍ، سَمِعْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ قَبْلَ مَوْتِهِ بِثَلَاثٍ: «لَا يَمُوتَنَّ أَحَدٌ مِنْكُمْ إِلَّا وَهُوَ يُحْسِنُ الظَّنَّ بِاللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ». (مسند أبي يعلى الموصلي، ۱۹۰۷) (رجالہ رجال الصحيح)

ژباړه: جابر رضي الله عنه وايي: له نبي صلى الله عليه وسلم نه مې اوريدلي: چې له مرگ نه درې ورځې مخکې يې داسې ويل: له تاسې نه يو کس دې نه مري؛ مگر په داسې حال کې، چې پر الله عزوجل ښه گومان کوونکی وي.

﴿۳۰۸﴾ وَعَنْ جَابِرٍ، سَمِعْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «إِنَّ عَرَشَ إِبْلِيسَ عَلَى الْبَحْرِ فَيَبْعَثُ سَرَايَاهُ يَفْتِنُونَ النَّاسَ فَأَعْظَمُهُ عِنْدَهُ أَعْظَمُهُ فِتْنَةً». (مسند أبي يعلى الموصلي، ۱۹۰۹) (رجالہ رجال الصحيح)

ژباړه: جابر رضي الله عنه وايي: له نبي صلى الله عليه وسلم نه مې اوريدلي، چې ويل يې: د ابليس تخت د سمندر د پاسه دی، له همدغه ځای نه خپلې ډلرې استوي، چې خلک په فتنو کې اچوي، د ابليس په وړاندې د ستر مقام خاوند هغه دي، چې فتنه يې ستره وي، يانې چې انسان يې په ستره فتنه اخته کړی وي.

﴿۳۰۹﴾ عَنْ جَابِرٍ قَالَ: وَلَدَ لِرَجُلٍ مِّنَّا غُلَامٌ فَسَمَّاهُ مُحَمَّدًا فَقَالَ لَهُ قَوْمُهُ: لَا نَدْعُكَ تَسْمِيَهُ بِاسْمِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَاَنْطَلَقَ بِابْنِهِ حَامِلَهُ عَلَى ظَهْرِهِ فَأَتَى بِهِ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، وَلَدَ لِي غُلَامٌ فَسَمَّيْتُهُ مُحَمَّدًا، فَقَالَ لِي قَوْمِي: لَا نَدْعُكَ تَسْمِيَهُ بِاسْمِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَقَالَ:

«قَسَمُوا بِأَسِي، وَلَا تَكْتَنُوا بِكُنْيَتِي، فَإِنَّمَا أَنَا قَاسِمٌ أَقْسِمُ

بَيْنَكُمْ» (مسند أبي يعلى الموصلي، ۱۹۱۵) (إسناده صحيح)

ژباړه: جابر رضي الله عنه وايي: په موږ کې د يو سړي زوی شوی و او د (محمد) پر نوم يې نومولی و، قوم يې ورته وويل: موږ تا نه پرېږدو، تا د رسول الله صلى الله عليه وسلم پر نوم خپل زوی نومولی دی! سړی خپل زوی په شا کړ او رسول الله صلى الله عليه وسلم ته يې وروړ، ويي ويل: د الله استازيه! زوی مې شوی او پر محمد مې نومولی، نوم مې راته وايي: موږ تا نه پرېږدو، تا زوی د رسول الله صلى الله عليه وسلم پر نوم نومولی؛ رسول الله صلى الله عليه وسلم وويل: اولادونه مو زما پر نوم ونوموي او زما پر کنیه يې مه نوموي.

﴿۳۱۰﴾ عَنْ جَابِرٍ، قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «سَلُوا اللَّهَ

عِلْمًا نَافِعًا وَتَعَوِّذُوا بِاللَّهِ مِنْ عِلْمٍ لَا يَنْفَعُ» (مسند أبي يعلى الموصلي، ۱۹۲۷)

(إسناده حسن)

ژباړه: جابر رضي الله عنه وايي: رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي: د الله نه د ګټور علم سوال کوئ او د هغه علم نه پر الله پناه وغواړئ، چې انسان ته ګټه نه رسوي.

﴿۳۱۱﴾ عَنْ أَبِي بِنِ كَعْبٍ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

أَمَرْتُ أَنْ أَقْرَأَ عَلَيْكَ الْقُرْآنَ قَالَ فَقُلْتُ وَسَمَّيْ لَكَ رَبِّكَ قَالَ نَعَمْ قَالَ فَقَرَأَ عَلَيَّ {قُلْ بِفَضْلِ اللَّهِ وَبِرَحْمَتِهِ فَبِذَلِكَ فَلْيَفْرَحُوا هُوَ خَيْرٌ مِمَّا

يَجْمَعُونَ} (الأحاديث المختارة، ۱۲۲۶) (إسناده حسن)

ژباړه: أبي بن كعب رضي الله عنه د حديث راوي دی، دا وايي: رسول الله صلى الله عليه وسلم راته وويل: ماته حکم شوی چې تاته قرآن ولولم! أبي بن كعب رضي الله عنه وايي: ما وويل: رب عزوجل درته زما نوم یاد کړی؟

رسول الله صلى الله عليه وسلم وويل: هو، ته يې په نوم ياد کړې يې، ابي بن کعب رضي الله عنه وايي: رسول الله صلى الله عليه وسلم راته د قرآن کریم دا ایت ولوست: {قُلْ بِفَضْلِ اللَّهِ وَبِرَحْمَتِهِ فَبِذَلِكَ فَلِيفْرَحُوا هُوَ خَيْرٌ مِّمَّا يَجْمَعُونَ}.

﴿۳۱۲﴾ عَنْ أَبِي بِنِ كَعْبٍ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ يُوتِرُ بِثَلَاثِ رَكَعَاتٍ كَانَ يَقْرَأُ فِي الْأُولَى بِ {سَبِّحْ اسْمَ رَبِّكَ الْأَعْلَى} وَفِي الثَّانِيَةِ ب {قُلْ يَا أَيُّهَا الْكَافِرُونَ} وَفِي الثَّالِثَةِ {قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ} وَيَقْنَتُ قَبْلَ الرُّكُوعِ فَإِذَا فَرَغَ قَالَ عِنْدَ فَرَغِهِ سُبْحَانَ الْمَلِكِ الْقُدُّوسِ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ يُطِيلُ فِي آخِرِهِنَّ. (الأحاديث المختارة، ۱۲۲۱، إسناده صحيح) ژباړه: ابي بن کعب رضي الله عنه وايي: رسول الله صلى الله عليه وسلم به درې رکعاته وتر کول، په لومړي رکعت کې به يې: {سَبِّحْ اسْمَ رَبِّكَ الْأَعْلَى} په دويم رکعت کې {قُلْ يَا أَيُّهَا الْكَافِرُونَ} او په درېم رکعت کې به يې {قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ} سورتونه لوستل، دعاء قنوت به يې له رکوع مخکې لوستل، د سلام نه وروسته، چې له وترو به خلاص شو، درې ځلې به يې (سُبْحَانَ الْمَلِكِ الْقُدُّوسِ) ويل او په وروستۍ ځل کې به يې پرې غږ اوږدوه، يانې غږ به يې پرې لوړوه.

﴿۳۱۳﴾ عَنْ أَبِي بِنِ كَعْبٍ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَّهُ قَالَ إِنَّ الدَّجَالَ عَيْنُهُ خَضْرَاءُ كَزُجَاجَةٍ وَنَعُوذُ بِاللَّهِ مِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ. (الأحاديث المختارة، ۱۲۰۳، إسناده صحيح)

ژباړه: أبي بن كعب رضي الله عنه د حديث راوي دی، نبي صلى الله عليه وسلم ويلي: د دجال يوه سترگه د بنيسينې په خبر شنه ده او پر الله عزوجل، د قبر له عذاب (کړاوه) پناه وغواړئ!

﴿۳۱۳﴾ عَنِ الْبَرَاءِ بْنِ عَازِبٍ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ لَجَعْفَرِ بْنِ أَبِي طَالِبٍ: أَشَبَّهْتَ خَلْقِي وَخُلُقِي.

(سنن الترمذي، ۳۷۶۵، معالم السنة النبوية، ۳۸۲۹) (حديث حسن صحيح)

ژباړه: براء بن عازب رضي الله عنه د حديث راوي دی دا وايي: رسول الله صلى الله عليه وسلم جعفر رضي الله عنه ته ويلي و: ته په جوړښت او خويونو کې زما په څېر يې.

﴿۳۱۵﴾ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، كَانَ عَلَى جَبَلٍ حِرَاءٍ فَتَحَرَّكَ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «اسْكُنْ حِرَاءً فَمَا عَلَيْكَ إِلَّا نَبِيٌّ، أَوْ صَدِيقٌ، أَوْ شَهِيدٌ» وَعَلَيْهِ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، وَأَبُو بَكْرٍ، وَعُمَرُ، وَعُثْمَانُ، وَعَلِيٌّ، وَطَلْحَةُ، وَالزُّبَيْرُ، وَسَعْدُ بْنُ أَبِي وَقَّاصٍ، رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ. (صحيح مسلم، ۵۰، معالم السنة النبوية، ۳۸۲۲)

ژباړه: ابو هريرة رضي الله عنه وايي: يو ځل رسول الله صلى الله عليه وسلم د حراء پر غر ولاړ و، غر خوځېده، رسول الله صلى الله عليه وسلم وويل: حراء ودرېږه، ارام شه! پر تا نه دي؛ مگر پېغمبر، صديق او شهيدان دي، دغه مهال د حراء د غره د پاسه، له رسول الله صلى الله عليه وسلم سره ابو بکر صديق، عمر، عثمان، علي، طلحة، زبير او سعد بن أبي وقاص رضي الله عنهم ملګري وو.

﴿۳۱۶﴾ عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: أَرِقَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ذَاتَ لَيْلَةٍ، فَقَالَ: «لَيْتَ رَجُلًا صَالِحًا مِنْ أَصْحَابِي يَحْرُسُنِي اللَّيْلَةَ» إِذْ

سَمِعْنَا صَوْتَ السَّلَاحِ، قَالَ: «مَنْ هَذَا؟»، قَالَ سَعْدٌ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، جِئْتُ أَخْرُسُكَ، فَنَامَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ حَتَّى سَمِعْنَا

غَطِيطَةً. (صحيح البخاري، ٧٢٣١، معالم السنة النبوية، ٣٨٣٦)

ژباړه: عائشه رضي الله عنها وايي: يوه شپه د رسول الله صلى الله عليه وسلم د سترگو نه خوب لاړ، ويي ويل: کاشکې له صحابه و نه مې يو نېک سړي نن شپه څوکۍ کړې وى: نا خاپه مو د وسلې غږ واورېد، رسول الله صلى الله عليه وسلم وويل: دا څوک دى؟ وسله وال وويل: سعد يم، د الله استازيه! راغلم چې ستاسې څوکۍ (پيره) وکړم! عائشه رضي الله عنها وايي: رسول الله صلى الله عليه وسلم (ارام) ويده شو، تر دې چې دهغه د خوب څگېروى مو واورېده.

﴿٣١٤﴾ عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ دَخَلَ الْخَلَاءَ، فَوَضَعَتْ لَهُ وَضُوءًا قَالَ: «مَنْ وَضَعَ هَذَا فَأُخْبِرَ فَقَالَ اللَّهُمَّ فَقَّهْهُ فِي الدِّينِ»، وفي رواية: قال: ضَمَنِي رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَقَالَ: «اللَّهُمَّ عَلِّمَهُ الْكِتَابَ»، وفي رواية له: قال: «اللَّهُمَّ عَلِّمَهُ

الْحِكْمَةَ». (صحيح البخاري، ١٤٣، ٧٥، ٣٧٥٦، معالم السنة النبوية، ٣٨٤٦)

ژباړه: عبدالله بن عباس رضي الله عنهما وايي: يو ځل نبي صلى الله عليه وسلم بيت الخلا ته ننوت، ما ورته اوداسه لپاره اوبه کېښودې ويي ويل: دا اوبه چا اېښې دي؟ ورته وويل شو (عبدالله اېښې دي) رسول الله صلى الله عليه وسلم داسې دعا وکړه (اللَّهُمَّ فَقَّهْهُ فِي الدِّينِ) اى الله! په دين کې پوهه ورکړې! د صحيح البخاري په روايت کې راغلي: رسول الله صلى الله عليه وسلم خپلې سينې ته نږدې کړم او ويي ويل: اى الله! د قران علم ورکړې او ده په يو روايت کې داسې دعا راغلي:

«اللَّهُمَّ عَلِّمُهُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ» ای الله! د کتاب او حکمت علم ورکړي،
یاښې د قران او سنت علمونه ورکړي.

﴿۳۱۸﴾ عَنْ أَنَسٍ، عَنْ أُمِّ سُلَيْمٍ، أَنَّهَا قَالَتْ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَنَسٌ خَادِمُكَ، اذْعُ اللَّهُ لَهُ، قَالَ: «اللَّهُمَّ أَكْثِرْ مَالَهُ، وَوَلَدَهُ، وَبَارِكْ لَهُ فِيمَا أُعْطِيَتْهُ» (صحیح البخاری، ۶۳۷۸، معالم السنه النبویه، ۳۸۶۶)

ژباړه: انس رضي الله عنه د ام سليم رضي الله عنه نه روايت کړی، ام
سليم رضي الله عنه رسول الله صلى الله عليه وسلم ته وويل: د الله
پېغمبره! انس ستا خدمتگار دی، د الله تعالى نه ده لپاره دعا وغواړه!
رسول الله صلى الله عليه وسلم ورته داسې دعا وکړه،

«اللَّهُمَّ أَكْثِرْ مَالَهُ، وَوَلَدَهُ، وَبَارِكْ لَهُ فِيمَا أُعْطِيَتْهُ» ای الله! شته (مال) او
اولاد يې زيات کړې او ستا د لوري ورکړل شوي يې برکتې کړې.

﴿۳۱۹﴾ عَنْ أَنَسٍ بَنِ مَالِكٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ «أَنَّ رَجُلَيْنِ مِنْ أَصْحَابِ
النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ خَرَجَا مِنْ عِنْدِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
فِي لَيْلَةٍ مُظْلِمَةٍ، وَمَعَهُمَا مِثْلُ الْمِصْبَاحَيْنِ يُضِيئَانِ بَيْنَ أَيْدِيهِمَا، فَلَمَّا
افْتَرَقَا صَارَ مَعَ كُلِّ وَاحِدٍ مِنْهُمَا وَاحِدٌ حَتَّى أَتَى أَهْلَهُ» وفي رواية:
كَانَ أَسِيدُ بَنِ حُضَيْرٍ، وَعَبَّادُ بْنُ بَشْرٍ عِنْدَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ
وَسَلَّمَ (صحیح البخاری، ۴۶۵، ۳۸۰۵، معالم السنه النبویه، ۳۸۷۱)

ژباړه: انس رضي الله عنه وايي: دوه کسان صحابه په توره شپه کې د رسول الله
صلى الله عليه وسلم د (کور يا دربار) نه ووتل، له دې دواړو سره د ډيوو په څېر
د رڼا دوه وسيلي وې، چې د دوی مخه به يې رڼا او روښانوله، کله به چې دواړه
جدا شو له هر يو سره به کورنۍ ته د رسېدا پورې، يوه رڼا ملگرې وه.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library